

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

இயற்பா.

2086

திருமழிசையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
நா ன் மு க ன் திரு வ ந் தா தி.

இந்த க்ரந்தம்

அபாரகருணாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மணிப்ரவாள வ்யாக்யாநஸஹிதம்

இச்சபாபண்டிதரான

சிங்கப்பெருமாள்கோயில்

தர்க்கதீர்த்தர்-ராமாநுஜாசார்யரால்

எழுதப்பட்ட ப்ரதிபதஸஹிதம்

அநேக தேசாரீத ஸ்ரீ கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

லேககப்ரமாதாதி ஜநிததோஷங்களில்லாமல்

மேற்படி

ராமாநுஜாசார்யராலும்

வி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்) யாரால்

சென்னப்பட்டணம்,

ஸ்ரீ நிகேதந முத்ராக்ஷரசாலையில்

ஸ்ரீ பராங்குசதிருவவதாராதி - ௫௦௦௨.

சுபக்ருத் ஸம்வத்ஸரத்தில்

பதிப்பித்துப் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

௧௯௦௨.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமா நாராயணம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (விமிடெட்)

1882-ஆத்தில் ஆரவது ஆக்ட்பாகாரம் ரிஜிஸ்டர் செய்த
ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

ப்ரதிமாதம் 5 - பாகங்களுக்குக் குறையாமல் சார்வதமாய் அச்சிட்டு
மூன்றுதலைமுறைகளுக்கு பேட்ரன்களுக்கு 12-காபிளும், பாகஸ்தர்களுக்கு
5 - காபிகளும் போஷகர்களுக்கு 1 - காபியும் ப்ரதிமாதம் கொடுக்கப்படும்.

பேட்ரன் சந்தா ரூபாய் - 200, பாகஸ்தர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 100,
போஷகர்களுக்கு சந்தா ரூபாய் 20, மொத்தமாயாவது ப்ரதி இங்லீஷ்மீ
15ஊக்குள் 10 - ல் ஒருபாகமாயாவது கட்டவேண்டும். இவர்களுக்குப் ப்ர
வேசவர்த்தநீ க்ரமமாக ரூபாய், 2-0-0, ரூபாய், 1-0-0, ரூபாய், 0-4-0.

மற்ற விவரங்களெல்லாம் சட்டபுஸ்தகத்தில் பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும், இதின் விலை அணை 2.

இந்த ஸபையாரால் இதுவரையில் அச்சிட்டு

ப்ரசுரம்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம்ஸவ்யாக்யாநம்	மேலான காக்கீதம் தமிழ்லிபி	3—4—0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0—5—0
ராமசரமஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம்	டிடொ	0—3—0
இயற்பா முதல்திருவந்தாதி ஸவ்யாக்யாநம் ப்ரதிபதமகா அரும்		

	பதஸஹிசம் டிடொ	1—2—0
டிடொ இரண்டாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0—12—0
டிடொ மூன்றாந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0—11—0
டிடொ நான்முகந்திருவந்தாதி	டிடொ டிடொ	0—14—0
தாத்பர்யஸஹித பராசர விசிஷ்ட பரம தர்மசாஸ்த்ரம்		0—14—0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - தனாதிக்காரி,

நெ. 36, வெங்கடாசலமுதலிதெருவு, சென்னை.

திருமழிசையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதேசராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்.)

இ ய ற் ப ா

நான் முகன் திருவந்தாதி.

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் முன்னுலகு ஆயிரமான இயற் பாவில் நான்காவது ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரங்கள்-கூசு. இதை அரு ளிச்செய்தவர்-பகவத் திருமழிசையாழ்வார். இவர் தொண்டமண்டலத்தில் திருமழிசையென்னும் மஹீஸாரக்ஷத்ரத்தில் த்வாபரபுகாதி, அந் துக்ஷ-வது ஸம்வத்ஸரமான விபவஸம்வத்ஸரம் தைமாஸம் க்ரு ஷ்டபக்ஷதசமி குருவாரம் மகா நக்ஷத்ரம் துலாலக்கத்தி லவதரித் தவர். இவர் தகப்பனார்-பார்க்கவ மஹர்ஷி. இவர் தாயார்-கனகாங்கி யென்னும் அப்ஸரஸ்தீர். இவரை வளர்த்தவர்-ஹரிதாஸர். இவர் திரு மழிசையிலவதரித்தவராகையால் இவருக்குத் திருமழிசையாழ்வா ரென்று திருநாமமாயிற்று. இவர் ஸுதர்சகாம்சஸம்பூகர். இவரு டைய நாமாந்தரங்கள் - ஸ்ரீபக்திஸாரர், மஹீஸாரபுராணீசர், பார்க்க வாத்மஜர், திருமழிசையையர், மழிசைப்பிரான் என்பவை. இவரு க்கு வித்யை - அஷ்டாங்கயோகம். இவர் திருவாராதம்-சொன்ன வண்ணம்செய்தபெருமாள். ஆசார்யர்-பேயாழ்வார். சிஷ்யர்-கணிகன்

ணன், த்ருடவாதர் என்பவர்கள். இவர் செய்தருளின க்ரந்தாந்தரம் ௧௨௦-பாசுரங்களுள்ள திருச்சத்தவிருத்தம், இவர் மங்களாசாஸனம் செய்த திவ்யதேசங்கள் - கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோவில் யதோக்தகாரிஸங்கீதி, திருக்குடந்தை, திருப்பேர், அன்பில், கபிஸ்தலம், திருவூரகம், திருப்பாடகம், திருக்குறுங்குடி, திருவல்லிக்கேணி திருக்கோட்டியூர், திருஎவ்வுறூர், திருத்துவாரகை, திருக்கூடல், திருடபார்கடல், ஸ்ரீவைகுண்டம். இவர் யோகாப்யாஸத்தினால், ௭௦௦௦-ஸப்தஸ்வர யெழுந்தருளியிருந்து இதரமதங்களை நிரஸித்து விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவருடைய ப்ரபாவ ஸங்க்ரஹம்.

முன்பொருகாலத்தில் ஸமஸ்தருவிகளும்சேர்ந்து இந்த பூலோகத்தில் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமான க்ஷேத்ரமெதுவென்றுலோசித்துவிஸ்வகர்மாவைக்கொண்டு ப்ரஹ்மா ப்ரபஞ்சத்திலுள்ளஸகல க்ஷேத்ரங்களொருபுறமும், திருமழிசை யொருபுறமாகவைத்து நிறையிட, அப்பொழுது திருமழிசையிருந்தபக்கம் கனத்துத்தாழ்ந்திருப்பதைக்கண்டு திருமழிசைக்கு மஹீஸாரக்ஷேத்ரமென்று திருநாமம் சாத்தினார்கள். பின்பொருகால் இந்தக்ஷேத்ரத்தில் பார்க்கவர்ஷிதபோநிஷ்டராயெழுந்தருளியிருந்ததைக்கண்டு, இத்த்ராதிகள் அந்த தபஸ்ஸை பங்கம்செய்யநினைத்து, கநகாங்கியென்னுமொரு அப்ஸரஸ்த்ரியை அவரீடமனுப்ப, பார்க்கவர்ஷி அவளைக்கண்டு மோஹித்து யோகாப்யாஸத்தைவிட்டு அவளுடன் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கையில் அவ்விருவருக்கும் திருமழிசையாழ்வார் பிண்டாகாரமாயவதரித்தார். பின்பு கநகாங்கியென்பவள், ஸூர்யனைப்போல் தேஜீப்யமானமான ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸையுடைய தன்பிள்ளையாகிய இவ்வாழ்வாரை ஓர் பிரப்பம்புதரில்வைத்துவிட்டு, தனக்கிருப்பிடமான ஸ்வர்க்கமடைந்தாள். ருஷியும் தபோநிஷ்டராயிருந்துவிட்டார். பிறகுஅந்தப் பிண்டத்துக்குக் கைகால்கள்முதலிய அவயவங்களேற்பட்டுக் குழந்தையாய், பசியினாலழத்தொடங்க, அவ்வூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீஜகந்நாதன் அங்கு லக்ஷ்மீஸமேதனையெழுந்தருளி பக்தசிரோமணியான இவ்வாழ்வாருக்கு ஸேவைஸாதித்து இவர்பசியைப்போக்கினார். பின்பொருகால் குறவஜாதியான ஹரிதாஸரென்றொருவர் பிரம்பஹுக்க அப்புதரண்டையில்வந்து அங்கிருந்த இவ்வாழ்வாரைப்பார்த்து ப்ரோமார்தரா யெடுத்துக்கொண்டுபோய், தன் பார்பையான பத்மவல்லியிடத்திற்கொடுத்தார். அவள் தனக்கு ஸந்தானமில்லாததினால் அதிக

ப்ரீதியுடன் இவரையெடுத்து வளர்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆயினும் ஆழ்வார் அவளகத்துப்பாலுங்கூட அமுதுசெய்யவில்லை. இவ்வாஸ்தர் யத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அவ்வூரில் ப்ராஜ்ஞனென்றொரு ஸத்ருத் தர் வந்துபார்த்து அடியேனகத்துப்பா லமுதுசெய்தருள வேணுமெ ன்று அநேகவிதமாக ப்ரார்த்திக்க, அதை யங்கீகரித்துத் தாம் அமுது செய்து மிகுந்தபாலை நீர் ஸ்வீகரியுமென்று ப்ராஜ்ஞனுக்கு ஆழ்வார் ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் அவர் பார்வையுமாக அப்பாலை ஸ்வீகரித்துக் கிழத்தனத்தைவிட்டு நவயௌவநமுடையவர்களாய்க் கணிகண்ணெ னென்றொரு பாகவதோத்தமரைப் பெற்றார்கள்.

இவ்வாழ்வார் ஏழுதிருநகூத்தரம்வரையில் அந்த பாநாதிகளைவி ட்டு, கேவல பகவத்கடாகூத்தினால் அந்த ஹரிதாஸரகத்தில் வளர்ந்து கொண்டு கூடைமுடைதல் முதலான தஜ்ஜாத்யுசிதமான வ்யாபா ரங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கையில், அப்போது ஸர்வேஸ்வரன் இவர்க் கந்ரபாநாதிகளில் ருசியை விளைப்பிக்க, அது முதல் ஆழ்வார் ஹரிதாஸ ரகத்தைவிட்டு தீர்த்தயாத்ரை செய்துகொண்டு சிறிது கால மெருந்தருளி யிருந்தார். பின்பு யோகாப்பாஸத்தி விழிந்து, ஜகத்காரண வஸ்துவை த்யாநிக்கக் கருதி, அதுஇன்னதென்றாராயக் கோவி, சாக்யோலூக்யாதி வேத பாஹ்யமதங்களையும், வேதத்துக் கபார்த்தம் சொல்லும் பாட்ட ப்ராபாகர மாயாவாதாதி ருத்ருஷ்டி ஸித்தாந்தங்களையும் ஆயிரம்வருஷம் பரிசீலநம்பண்ணி அவற்றை அஸாரங்களாக நினைத்துக்கைவிட்டு கடைசியில் சைவ ஸித்தாந்தமே மேலென்று அதில் ப்ரவேசித்து சிவபக்தாக்ரேஸராய்ப்ஸ்மருத்ராஷ்ட ங்களை யணிந்து அம்மதத்துக் கதுருணமார்க் அநேக க்ரந்தங்களையும் செய்து அம்மதத்தை ப்ரவசநம்செய்து ஸ்தாபித்துக்கொண்டிருந்து கடைசியாய் மௌந வ்ரதத்தை யவலம்பித்தார்.

இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைப் பேயாழ்வார் கேட்டருளி இவரைச் சீர்திருத்தினால் இவர் தர்சந ப்ரவர்த்தக ராவரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, தம்முடைய நீர்ஹேதுக க்ருஃபயினால் இவரிருக்குமிடத்துக் கெழுந்தருளி இவருடைய மௌந வ்ர தத்தைக்கண்டு இவரை வார்த் தைசொல்விக்க உபாயமேதென்றாலோசித்து, இவரிருக்கும் தோட்ட த்துக்கு ஸமீபத்தி லொரு தோட்டமிட்டு, அதில் செடிகளைத் தலைகீழாக நாட்டி நீர் கில்லாத ஓர் ஓட்டைப் பாணையினால் அம்மரங்களுக்கு நீர் வார்த்துக்கொண்டிருக்க, இவ் தக்கண்ட திரும ழிசை யாழ்வார் அட்ட ஹாஸம் செய்து இதென் ன உண்மத் த்ருத்

யம் செய்கிறொன்று கேட்டார். அதற்குப் பேயாழ்வார், காண உந்
மத்தன்; நீரல்லவா என்று கேட்டு, சைவ ஜகத்காரணனாவன்
ஸ்ரீயைப் பதியாயிருக்க, அவதூறுக்குப் பொளதானும், மண்டையோடும் சை
யுமாய்ப் பிச்செய்தெடுத்துத் திரியுமவனும், ஒரு பூர்த்தியின்றிக்கே ஜ
டையைத்தரித்துத் தவம் செய்யுமவனும், ஸ்ரீயைப் பதியினுடைய ஸ்ரீ
பாததீர்த்தமான கங்கையை சிவஸாவணித்துப் பவித்ராநவனுமா
யிருக்கிற ருத்ராணை நீர் ஜகத்காரணமென்று உபாஸிப்பது சேரும்வித
மென்னென்று பேயாழ்வா ரருளிச்சொய்தார். அப்போது இருவருக்
கும் ப்ரசண்ட வாதம் நடந்தது. அதில் பேயாழ்வார், ஸ்ருதி ஸ்ம்ரு
த்யாதிகளினாலும் ஸத்யுத்திகளினாலும் சைவ ஸித்தாந்தத்தைக் காட்
டினும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தமே பரமோத்க்ருஷ்டமென்று உபந்
யஸிக்க, அதற்குத் திருமழிசை யாழ்வார் பதில் சொல்லமாட்டாமல்
தோற்று, அப்படி ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்
தில் என்னைப் ப்ரவேசிப்பித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கி விசேஷார்த்தங்க
ளையுபதேசித்து க்ருதார்த்தனுக்கி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க,
பேயாழ்வர் அதை ஒமென் றக்கீகரித்து, சைவராயிருந்த திருமழிசை
யாழ்வாருக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து மந்த்ர மந்த்ரார்த்
தங்களை யுபதேசித்துப் ப்ரபந்ஸாக்ரேஸரரக்கிக் கடாக்ஷித்தருளிஞர்.

அநந்தரம் திருமழிசைப்பிரான் கைரவிணீ தீரத்துக் கெழுந்த
ருளி ஸ்ரீயைப் பதி விஷயமாய், வாதலதாராவதவிச்சிந்த ப்ரீதிருபாபந்
ஸ்ம்ருதிஸந்தானரூபமானபரமபக்தியை யறுஷ்டித்துத்தினந்தோறு
ம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டு ஆதித்யனுதித்தா
ற்போல் பெரிய தீப்தியுடையராய்ப் ப்ரகாசித்துக் கொண்டெழுந்தரு
ளியிருந்தார். அப்போதொரு ஸமயத்தில் ருத்ரன் பார்வதி ஸமேத்
னாய் வருஷபவாஹநத்தின் மேலேறி ஆகாசமார்க்கமாகத் திரிந்து
வரும்போது ஆழ்வார் அவனுடைய நிழல் தம்மோல் விழாமல் ஒரு
பக்கமொதுங்க, அதைக்கண்ட பார்வதி, இம்மஹாநுபாவர் ஆரென்று
தன் ப்ராணநாதனைக் கேட்க, அவனுமீவருடைய ப்ரபாவத்தைவர்
ணிக்க, அதைக்கேட்டு அவரைப் பார்ப்போம் வாவென்று நிர்ப்பந்தம்
செய்து அழைக்க, ருத்ரனும் பார்வதிஸமேதனாய் ஆகாசத்தி லிருந்தி
றங்கி ஆழ்வார் முன்னே போய்கின்றான். ஆழ்வர் இவர்களைக் கண்ணெ
டுத்துப் பாராமல் தன் கிழிந்த வஸ்த்ரத்தைத் தைத்துக்கொண்டிருந்
தார். ருத்ரன் பாகவத வைபவ மறியாத தூரபிமாநியாகையால் ஆழ்
வாரைப் பார்த்து ஓய்! உமக்கு வேண்டும் வரம் கேளும், நாம் தரு

கிளேமென்று சொல்ல, அதற்கு ஆழ்வார், தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்க
 ளென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களில் முதல் மூன்றும் நமக்கு
 வேண்டா; நமக்கு வேண்டியமோக்ஷம் இவனுக்கும் இவனைப் படைத்த
 பரஹ்மாவுக்கும் கொடுக்கச் சக்தியில்லை ; ஆகையால் இவனிடத்தில்
 நாம் பெறவேண்டுமெனத் தான் நாமில்லை யென்றெண்ணி, நமக்குள் ப
 க்கலில் பெறவேண்டிய தொன்றுமில்லையென் றருளிச்செய்தும் ருத்
 ரன் வெகுவாய் நிர்ப்பந்திக்க, அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக ஏதோ ஒன்
 னைக்கேட்போமென்று நினைத்து, இந்த ஊசியின்வழி நூல் போகும்
 படிவாங்கொடுக்கவேணுமென்று கேட்டார், அந்தப்பரிஹாஸச்சொ
 ல்கேட்டு தாமஸ் பாக்ருதிகனான ருத்ரன் அதி குபிதனாய், ஓய் நீர்
 என்னைப்பரிஹாஸம் செய்தீரல்லவா, உம்மை நானிப்போ தென்செ
 ய்துவிடுகிறேன்பாரும், மந்தனைக்கொருத்தினுற்போல் உம்மை
 இப்போதே பஸ்மமாக்கிவிடுகிறேன் என்று பருஷோத்திகளைச்
 சொல்லித் தன்னுடைய நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்தான். அப்போது அக்
 கண்ணில் நின்றும் காலாக்கி புறப்பட்டு பூம்யந்தரிஷ்டங்களையும் ஸம
 ஸ்த திக்குக்களையும் வ்யாபித்து தஹித்துக்கொண்டு ஆழ்வார்மேல்
 திரும்பிற்று. ஆழ்வாரும் தம்முடைய பாதாங்குஷ்டத்தி லிருந்த
 நேத்ரத்தைத்திறக்க, அதில் நின்ற புறப்பட்ட, அக்ரி மேற்கிளம்பி
 ரொளத்ராக்நியைப் பகலில் மின்மினியைப்போ லாக்கிவிட்டு ருத்
 ரன்மேல்பாய, அதையவன் ஸஹிக்கமாட்டாமல் தனக்கு ஸஹாய
 மாகக் காளமேகங்களைக்கூப்பிட அம்மேகங்களும்வந்து தங்கள் சக்தி
 யுள்ளவளவும் வர்ஷிக்க, ஆழ்வாருடைய பாதாங்குஷ்டாக்கி அதற்
 குச்சலியாமல் பிடபாக்கி ஸமுத்ராஜலத்தைப் பாருஞ்செய்வதுபோல்
 அந்தஜலங்களையெல்லாம் வற்றடித்தது. அதைக்கண்டு ருத்ரன்,
 இனி நமக்கு வேறுபாயமில்லையென்று நிச்சயித்து ஆழ்வார் திருவடி
 களில் சரணம்புகுந்து, ஒபாகவதோத்தமரே! தேவரீருடைய ப்ரபாவ
 மொருவராலும் வர்ணித்துச் சொல்லமுடியாது, என்னுடைய பா
 (வா) லாக்கியும் உம்முடைய பாதாக்கிக்கொவ்வாது. பூர்வகாலத்தில்
 அம்பரீஷனென்றொருபாகவதனால்தூர்வாஸர் அவமாநப்பட்டார்போ
 ல்நான் இப்போது தேவரீரால் பரிபவமடைந்தேன். இவ்வளவுப்ரபாவ
 மும் தேவரீருக்கு பகவத்பக்தியினு லுண்டாயிருந்ததாகையால் இது
 முதல் தேவரீருக்கு பக்திஸாரரென்று திருநாமமாகக்கடவதென்று
 ப்ரார்த்திக்க, ஆழ்வாரும் தம் பாதாங்குஷ்டாக்கியையும் ஸம்ஹரி
 க்க ருத்ரன் பார்வதிஸமேதனாய் சிரமம்பெறச் செய்துகொண்டு கை
 லாஸத்தையடைந்தான்.

பின்பொருகால், சுத்திஹாரனென்கிற ஒரு ஸித்தன் தன் தபோ மஹிமையினால் புலியை வாஹமாகக்கொண்டு ஆகாசசாரியாய்த் தடையின்றி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் ஆழ்வாருக்கு மேற்புறமாக வரும்போது தன் வாஹமான புலி, முன்னே போகமாட்டாமல் ஸ்தப்தமாய் நிற்க, இதற்கென்ன காரணமென்று சித்தன் யோசித்து நாற்புறங்களிலும்பார்த்து ஒன்றையுங்காணாமல் கீழ்நோக்கிப் பார்க்கும்போது அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வாரைப்பார்த்து இதுஇவருடையமஹிமைதானென்று கிம்சயித்து அங்கிருந்து கீழ்நோக்கிவந்து ஆழ்வாரை ஸேவித்து, ஒஸ்வாமீ! நான் தேவரீருக்கு வஸ்தரகவசங்கள் கொடுக்கிறேன். இதை யணிந்திருந்தால் லொருபாதையும் வாராது; ஸகல கார்யங்களும் ஸித்திக்கும் அங்கீகரித்தருளீரென்று வஸ்தரகவசங்களைக்கொடுக்க, ஆழ்வார், ஒ ஸித் தேஸ்வரனே! நான் உனக்கொரு ரத்நகவசமும் வஸ்தரமும் கொடுக்கிறேன்; இதையணிந்து பாருமென்று அந்தக்ஷணத்திலேயே தம் ப்ரபாவத்தினால் ஸ்ருஷ்டித்துக்கொடுத்தார். பின்பு ஸித்தன் தன் கழுத்திலிருக்கும் நவரத்நமாலையைக்கழற்றி, இதை ஜபமாணிகையாகச் செய்துகொள்ளுமென்றுகொடுக்க, ஆழ்வார் தாம் சாத்தியிருந்த துளஸீ நளிநாக்ஷமாலையைக்கழற்றி இதைப்பாரென்று காண்பிக்க, ஸித்தன், நவரத்நங்களிழைத்துக் கண்டெறிக்கும்படி கோடிஸூர்ய ப்ரகாசமாயிருக்கிற அம்மாலையை வாங்கிப்பார்த்து ஆஸ்சர்யப்பட்டு, ஒ ஸ்வாமீ! நான் தேவரீருக்குத் தோற்றேன், இப்படிப்பட்ட பாகவ தோத்தமஸரஸேவித்ததினால் எனக் கின் னையதினம்ஸூத்ரமாயிற்று; தேவரீருடைய ப்ரபாவத்தை ஸர்ஸவதி ப்ருஹஸ்பத்யாதிகளும் வர்ணிக்கச் சக்தரல்லர். இனி எனக்கு நியமநம் ஸாதித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்து நியமநம் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்வஸ்தாநத்தைய லடந்தான்.

அநந்தரம் சிலகாலங்கழித்து ரஸவாதத்தில் ஸமர்த்தனான கொங்கண ஸித்தஸூருவன், ஆழ்வார் ப்ரபாவத்தைக்கேட்டு இவ்வா ஸேவிக்கவேணுமென்று வந்து, ஒ ஸ்வாமீ! இந்த ரஸகுளி லையையத் திருவுள்ளம்பற்றி ஜாக்ரதையாய் வைத்துக்கொண்டருள வேணும்; இதனால் இருப்பு பொன்னாகுமென்று சொல்லி ஒரு ரஸ குளிகையைக்கொடுக்க, ஆழ்வார், ஒ ஸித்தனே! அதப்படியிருக்க ட்டும்; இந்த குளிகையை நீ வாங்கிப்பார்; இதனால் கல் தங்கமாகி ரது என்றுசொல்லி தம் திருமேனியிலிருந்த அழுக்கைத்திரட்டி

உருண்டையாக்கிக்கொடுக்க, ஸித்தன் அதைவாங்கிக்கொண்டுபோய் ஒருமலைமேல் தடவ அம்மலை அப்போது பொன்மலையாய் மேருபர்வதம்போல விளங்கிநிற்பது தக்கண்டு ஆர்ச்சயப்பட்டு ஆழ்வானைக்கொண்டாடி க்ருதார்த்தனாய்த் தன் தேசத்திற்குச்சென்றுன்.

பின்பு சிலகாலம் ஆழ்வார் யோகாப்யாஸ நிஷ்டராய் ஒரு குஹையி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒருநாள் பொய்கைபூதம் பேயாழ்வார்கள் அவ்வழியாயெழுந்தருளி திருமழிசைப்பிரானுடைய தேதீப்யமானமானதிவ்யதேஜஸ்ஸைக்கண்டு அந்த குஹைக்குள்ளெழுந்தருள், திருமழிசைப்பிரான் எதிர்கொண்டுவந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து அர்க்யபாத்யாத்யாஸநாத்மான உபசாரங்களை ஸமர்ப்பித்து குசலப்ரார்த்தம்பண்ணினார். அப்போது முதலாழ்வார்களு மிவரும் பரஸ்பரம் பாகவதஸமாவேசத்தினால் ஸத்துஷ்டராய், பகவத் குணதுபவம் பண்ணிக்கொண்டு ஸுகமேயெழுந்தருளியிருந்தார்கள். சிறிதுகாலங்கழித்து முதலாழ்வார்கள் இவரிடத்தில் நியமநம் பெற்றுக் கொண்டு லோகஸஞ்சாரார்த்தமாக எழுந்தருளினார்கள்.

பின்பு திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய அவதாரஸ்தலமான திருமழிசைக்கெழுந்தருளினார். அங்கு அதுஷ்டாநத்துக்குத்திருமண்காப்பகப்படாமல் சிந்தாக்ரந்தரா யெழுந்தருளியிருக்கையில், திருவேங்கடமுடையானெழுந்தருளி, திருமண பெருமாள் கோயிலினிருக்கிறது, அதைப் பரிக்க்ரஹியுமென்று ஸாதிக்க, பெருமாள்கோயிலுக்கெழுந்தருளி திருமண்காப்பை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து அதுஷ்டாநம் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம் சிலகாலம்கழித்துப் பெருமாள்கோயிலில் யதோக்தகாரியை ஸேவித்துக்கொண்டு பொய்கைப்புஷ்கரிணிக்கனாயில் யோகாப்யாஸம் செய்துகொண்டு அங்கு எழுதுறு ஸம்வத்ஸர மெழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது கணிகண்ணன் ஆழ்வானையார்யித்துப் பரமபாகவதரா யெழுந்தருளியிருந்தார். அங்கொருகிழவி ஆழ்வார் யோகாப்யாஸம்செய்யும் தேசத்தைப் ப்ரதிநிதம் ஸ்தல சுத்திசெய்து கொண்டிருக்க, அவளிடத்தில் ஆழ்வார் ப்ரஸந்ராய், உனக்கு வேண்டும்வரம் கேட்டுக்கொள்ளென் றருளிச்செய்ய, அந்தக்கிழவி, எனக்கு யௌவநம் வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அப்படியே நீ யுவதியாகக் கடவாயென்று ஆழ்வார் அதுக்ரஹித்தார். அவள் அப்போதே யுவதியாய் அப்ஸரஸ்த்ரீபோல் அதி ஸுந்தரியாயிருந்தாள். ஒருநாள் அத்தேசாதிபதியான பல்லவராயனென்பவன் அவ்வழியாய்ப் போம்

போது இவளைப்பார்த்து மோஹித்து இவளை காந்தர்வவிவாஹம்செய்து கொண்டு தனக்குப் பட்டமஹிஷியாக்கித் தன்னுடையஸகலைஸ்வரயங்களையும் அவளதீநமாக்கி ஸுகமதுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு பல்லவராயன் நான்தோறும் தலக்குண்டானகிழத்தனத்தையும் தன் பட்டமஹிஷிக்குண்டான நவயௌவந்தையும்கொண்டு இதுக்கென்னகாரணமென்று தன் மஹிஷியைக்கேட்க, அவன், திருமழிசைப்பிரான் ப்ரஸாதத்தினால் எனக்கு யௌவநம் நித்யமாய் வருத்தியடைகிறதென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு, ஆனால் ஆழ்வாராயழைத்துக்கொண்டுவந்து என்னையு மப்படியே கடாக்ஷிக்கும்படி நீ செய்யவேணுமென்று பல்லவராயன் சொல்ல, அவர் இங்கெழுந்தருளமாட்டார்; அவர் ப்ரியசிஷ்யரான கணிகண்ணனை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிக் கணிகண்ணனை யழைத்துக்கொண்டுவந்தான். ராஜா அவரைப்பார்த்து, உம்முடைய ஆசார்யரான ஆழ்வாரை இங்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அதுக்கு, ஆழ்வார், இங்கெழுந்தருளமாட்டாரென்று கணிகண்ணன் ஸாதித்ததைக்கேட்டுக் கலக்கமுற்றிருந்தான். அங்குள்ளார், இந்தக் கணிகண்ணர் உன்விஷயமாக ஒரு கவிபாடினால் அதுஸபலமாகுமாயைமால் உன் அபீஷ்டத்தை இவரைக்கொண்டு பாடுவித்துக்கொள்ளென்று சொல்ல, ராஜாவும் கணிகண்ணனைத் தன்விஷயமாக ஒரு கவிசொல்லவேணுமென்று பருவிதமாக ப்ரார்த்தித்தாலும், நான் மறுஷயனைக் கவிபாடமாட்டேனென்று ஒரேபிடியாய்க் கணிகண்ணன் சொன்னதைக்கேட்டு, ஆனால் ராஜபக்தியில்லாத நீர் எந்தேசத்தி லிருக்கவேண்டாமென்று சொன்னான். கணிகண்ணன் இந்த வருத்தாதத்தை ஆழ்வாருடன் விண்ணப்பம்செய்ய, ஆழ்வாரும், நீர் போனபின் நமக்கிங்கென்ன ப்ரயோஜனம்? நான் உம்முடனே வருகிறேனென்று சொல்லி எழுந்திருந்து இதுகளைப் பெருமாளிடம் விண்ணப்பஞ்செய்து தேவாரும் என்னுடனே எழுந்தருளவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உம்மைப்பிரிந்த நமக்கும் இங்கொருகாரியமுமில்லை; நான் உம்முடனே கூட வருகிறேனென்று திருவகந்தாழ்வானாகிற தன் படுக்கையைச் சுற்றிக்கொண்டு பெருமான் புறப்பட, அதைக்கண்டு மற்ற எம்பெருமான்களும். இதரமான தேவதார்தாங்களும், அவரவர்கள் பக்தஜநங்களும் புறப்பட்டு காஞ்சிநகரத்திற் கொருக்ரோசம் வெளியில் போய்விட்டார்கள். அப்போது நகரம் அழகிழிந்து இருள்முடிப்போக, பல்லவராயன்

அப்பொழுது மந்த்ரிகளைத் திரட்டி இந்த அநிஷ்டத்துக்கென்ன ஹேதுவென்று விசாரித்து, பெருமானிடத்தி லபசாரப்பட்டோமெ ன்று நிர்ஸயித்து பஸ்சாத்தாபத்துடன்போய், யதோக்தகாரியைத் தன் பட்டணத்துக் கெழுந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, அவர், ஆழ்வாரெழுந்தருளினால் வருகிறேனென்ன, ஆழ்வாரைப் ப்ரார்தி திக்க, ஆழ்வாரும், நம் கணிகண்ணன் வந்தால் வருகிறேனென்ன, பல்லவராயன் கணிகண்ணன் திருவடிகளில் விழுந்து அபராதக்ஷாப ணம்பண்ணிக்கொண்டு பட்டணத்துக் கெழுந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க, கணிகண்ணனு மவனிடத்தில் ப்ரஸந்நராய் பட்டணத் துக்கெழுந்தருள அவருடன்கூட ஆழ்வாரும் யதோக்தகாரியும் மற்ற எம்பெருமான்களும் தேவதாந்தரங்களும் அவரவர்கள் பக்த ஜநங்களுமாகக் காஞ்சீநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்நகர மும் இருள்நீங்கி முன்போலவே சோபாயமானாய் யிருந்தது. பல் லவராயனும் பாகவத ப்ரபாவத்தைக் கண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டு ஆழ்வா ரை யாஸ்ரயித்து ஜந்மத்தைக் க்ருதார்த்தமாக்கினான். ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்திற் கெழுந்தருளி, தேவரீர் பக்தபராதிநராய் அடி யேன் விண்ணப்பம் செய்தபடி செய்தருளிற்றுகையால் இதுமுதல் தேவரீர் யதோக்தகாரி, சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாளென்று திருநாமம் சாத்தியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க ஸ்ரியஃபதியும் அதுமுதல் அத்திருநாமத்வதத் திருவுள்ளம் பற்றினான்.

சிலகாலமங்கே யெழுந்தருளியிருந்து பின்பு திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருள வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யெழுந்தருளும் போது நடுவழியிலொருநாள் மஹாவ்யாக்ரபுரத்திற் கெழுந்தருளி னார். அங்கு வேதாத்யயநம் செய்துகொண்டிருந்த சிலப்ராஹ்மண ர்கள் ஆழ்வாரைக்கண்டு சூத்ரர் ஸமீபத்தில் வேதாத்யயநம் செய்யக் கூடாதென்று நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆழ்வார் இவர்களாத்யயநத்திற்கு விரோதம் வேண்டாமென்று தாமப்புறமெழுந்தருளினார். அந்த பாக வதாபசாரத்தினு லவர்களுக்குமேல் அத்யயநம் செய்யவேண்டிய வா க்யம் மறந்துபோய்த் தடுமாறிக்கொண் டிருக்கையில், பரமதயாளு வான ஆழ்வார் மேல்வாக்யத்தி னர்த்தத்தை யவர்களறியும்படி ஒரு கறுப்புநெல்லை நகத்தினால் பிளந்து பொகட்டார். அப்போது (க) 'கூஷாநாஃ ஸ்ரீஹீணாஃ நவநிவிபுணஃ கூஷாகுடாடிக்ஷி

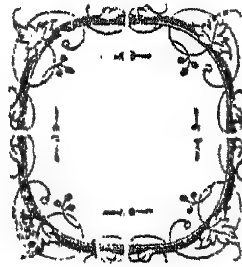
ணர்-க்ருஷ்ணநாம் வீரஹீணம் நகநிர்பிண்ணம் க்ருஷ்ணகூடாதக்ஷி
ணீ' என்கிற வாக்யம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஜ்ஞாபகம் வந்தது, அவர்க
ள் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞானவைபவத்தைக்கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு ஆழ்
வாரை பகுஷிதமாகவாராதித்தார்கள். இதனால், சூத்ரரெவ்வளவு
பாகவதர்களானாலும் வேதார்த்த மறியலாமத்தனையொழிய வேத
வாக்யத்தை யுச்சரிக்கக்கூடாதென்றும், அக்ரவரணஸ்தர்கள் அந்த
பாகவதர்களை நிந்திக்கக்கூடாதென்றும் ஆழ்வார் தம்மநுஷ்டாநத்தி
னால் ப்ரகாசிப்பித்தருளினார்.

பின்பு ஆழ்வார் அந்தக்ராமத்தில் உஞ்சவ்ருத்திசெய்துகொண்டு
வீதிகள்தோறும் மெழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்வூர் கோ
பிலிலெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள் ஆழ்வாரெழுந்தருளுமவ்வ
வீதிகளுக்கெதிர்முகமாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். இதை அர்ச்ச
கர் கண்டுகொண்டான் சொல்ல, அவர்கள் வந்து யஜ்ஞவாடத்தில்ப்ராஹ்
மணஸமூஹத்தில்சொல்ல, எல்லாருமெழுந்து போய்ப்பார்த்து யதார்
த்தமென்று நம்பினார்கள். அவ்வளவில் யஜ்ஞத்துக்கு யஜமானன் ஆழ்
வார் ஸந்நிதிக்குப்போய்த்தன் யஜ்ஞவாடத்துக் கெழுந்தருளவேணு
மென்று ப்ரார்த்தித் தெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து ப்ராஹ்
மணோத்தமர் நிறைந்திருக்கும் ஸபாமண்டபத்தி லக்ரானந்திலெழு
ந்தருளப்பண்ணி அக்ரபூஜை பண்ணினான். யாகம் செய்விக்கும்
ருத்விக்குக்களு மத்வரயுக்களு மதைப்பொறாமல் கோபித்துக்கொ
ண்டு, ப்ராஹ்மணோத்தமரான எங்களை யநாதரித்து முதலில் சூத்ர
னைப் பூஜித்த உனக்கு யாகம் நஷ்டமாய் விட்டதே. ப்ராஹ்மணாவ
மானம் செய்த இந்த அப்யாயமெங்காவது நடக்குமா? என்று அவர்
கள் வாய்க்கு வந்தபடி பருஷோத்திகளைச் சொல்லி யஜமானனைக் கல
ங்கப்பண்ணினார்கள். யஜமானன் பாகவத வைபவமறிந்த மஹாநுபா
வனாகையால் ஆழ்வார் ஸந்நிதிக்குவந்து விநீதனாய்நின்று, ஓஸ்வாமீ!
இந்த மூர்க்கர்களுடைய பருஷோத்தி கர்ணகடோரமா யிருக்கிறது;
ஸஹிக்கக்கூடவில்லை; தேவரீர் ப்ரபாவத்தை மறைத்துக்கொண்டெ
ழுந்தருளி யிருக்க இது ஸமயமன்று; தேவரீர் ப்ரபாவத்தைக்
கொஞ்சம் வெளியிடவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க ஆழ்வாரவனிட
த்தி லநுக்ரஹம்பண்ணி ஸ்ரீயஃபதியை தயாநித்தார். ஸ்ரீயஃபதியுமப்
போது ஆழ்வார் திருமுடியில் சேஷசாயியாய், சங்கசக்ரதானாய், பூர்
ணசந்த்ரநிபாநனாய், நீலமேக ஸ்யாமனாய், பீதாம்பரதானாய் வந்தெ
ழுந்தருளி நிற்க, ஆழ்வார் திருவடிகளில் லபசாரப்பட்டவர்களெல்லா

ரும்பார்த்து ஆஸ்சர்யமடைந்து பயப்பட்டு ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீபாதத்
தையாஸ்ரயித்து அபராதக்ஷாபணம் பண்ணிக்கொண்டு பகுமுகமாக
ஸ்தோத்ரம்பண்ண ஆழ்வார் அவர்களுக்கு விசேஷார்த்தங்களை யுபதே
சித்து க்ருதார்த்தராக்கினார்.

பின்பு ஆழ்வார் அங்கிருந்து திருக்குடந்தைக் கெழுந்தருளி பள்
ளிகொண்டிருந்த ஆராவமுதாழ்வாரை ஸேவித்து அவர் விஷயமாக
(க)“நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்கிற பாசுரத்தை விண்ணப்பம்
செய்ய ஆராவமுதனும் அந்த பரமபோக்யமான பாசுரத்தைத் திருச்
செவிசாத்தி எழுந்திருக்க(உ)“வாழிகேசனே” என்று எழுந்திருக்கவே
ண்டா, அப்படியே யெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்று ஆழ்வார் விண்
ணப்பம் செய்ய, அதுமுதல்திருப்பள்ளியிலிருந்தெழுந்திருப்பதுபோ
லவே இப்போதும் ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதுமுதல்
ஆராவமுதனுக்கு உத்தாநசயநென்று திருநாமமாயிற்று. ஸமஸ்
தபாபஹரமான திருக்குடந்தையில் இரண்டாயிரத்து முந்நாறு ஸம்
வத்ஸரம் ஆராவமுதனே ஸேவித்துக்கொண்டு தர்சனப்ரவர்த்தனம் செ
ய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்து அந்த திவ்யதேசத்திலேயே திரு
நாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

திருமழிசைப்பிரானுடைய பரமபாவநமான இந்த சித்ரசரித்ரத்
தை பக்தியுக்தராய்க்கேட்கும் மஹாநுபாவரும் வாசிக்கும் பாகவதர்
களும் எழுதும் மஹாங்களும் ஐஹிகத்தில் ஆயுராரோக்ய ஐஸ்வர்ய
ஸத்ஸந்தாநாதி பலங்களை யடைந்து, சரீரபாதாநந்தரம் ஸ்ரீவைகுண்
டத்தை யடைந்து நித்யஸூரிகளோடு கலந்து நித்யகைங்கர்ய நிரத
ராய் அபரிச்சிந்நாந்த யுக்தராயிருப்பார்கள். இந்த ப்ரபாவம் யதா
மதி ஸங்க்ரஹமாக எழுதப்பட்டதாகையால் பக்திஸாரபதாம்போஜ
பக்தராஜஹம்ஸர் இதில் நீரைவிட்டுப் பாலையே கொள்வார்களென்று
ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

இவர் திருநகூத்தரதனியன்.

உவாயாங்கரோலி வகுாஸஹாமடுவோவடி ।

உஹீஸாரபுராயீஸஹதிஸாரஹஹஜே ॥

மகாயாம்மகரேமாஸி சக்ராம்சம்பார்க்கவோத்பவம்

மஹீஸாரபுராதீசம் பக்திஸாரமஹம்பஜே

இவர் தனியன்.

ஸதீவஹியடீமஹாதநே ஸுதிஹாரஜிதவிதஹாரிணே ।

ஸுதிஹாரகரேஸுரிவாடியோ ஹதிஸாரஹநயேநநோநதி ॥

சக்திபஞ்சமயவிக்ரஹாத்மநே சக்திஹாரஜிதவித்தஹாரிணே
முத்திதாயகமுராரிபாதயோர் பக்திஸாரமுநயேநமோநமஃ

வாழி திருநாமம்.

அன்புடனந்தாதி தொண்ணூற்றுஹரைத்தான் வாழியே

அழகாருந் திருமழிசையமர்ந்த செல்வன் வாழியே

இன்பமிகு தையின்மகத் திங்குதித்தான் வாழியே

எழிற்சந்த விருத்தம்நூற் றிருபதீந்தான் வாழியே

முன்புகத்தில் வந்துதித்த முனிவனார் வாழியே

முழுப்பெருக்கில் பொன்னியெதிர் மிதந்தசொல்லோன் வாழி

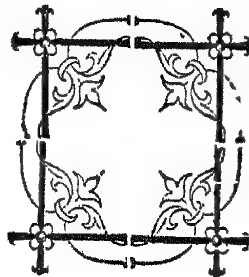
நன்புவியில் நாலாயிரத்து முந்நூற்றுன் வாழியே [யே

நங்கள்பக்தி சாரரிரு நற்பதங்கள் வாழியே.

திருமழிசையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இப்படிக்கு,

ஸபாபண்டிதர் தர்க்கதீர்த்தர் ராமாநுஜாசாரியார்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

இ ய ற் ப ா

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
நான்முகன் திருவந்தாதி,
தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.— (நாராயணன் படைத்தா னித்யாதி) ஸர்வேஸ்
வரனுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வத்தை ஸாதித்த பக்திஸாரருடைய
ஸ்ரீஸூக்தியான திவ்ய ப்ரபந்தத்தை யநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி
மகஸ்ஸே! பக்திஸார க்ஷேத்ராதிபதியானவர் ஸ்ரீபாதங்களையே ஸ்
தோத்ரம் பண்ணென்கிறது.

ஸ்ரீராமப்பிள்ளை யருளிச்செய்த தனியன்.

நாராயணன்படைத்தான் நான்முகனை, நான்முகனுக்கு
ஏரார்சிவன்பிறந்தானென்னும்சொல்—சீரார்
மொழிசெப்பிவாழலாம் நெஞ்சமே, மொய்ப்பூ
மழிசைப்பரனடியேவாழ்த்து.

அவ்வயம்.— நாராயணன் நான்முகனை படைத்தான். நான்மு
கனுக்கு ஏர் (5) ஆர் சிவன் பிறந்தான் என்னும் சொல் (15) சீர்
ஆர் மொழி செப்பி வாழலாம் (15) நெஞ்சமே! மொய்ப்பூ மழிசைப்
பரன் அடியே (25) வாழ்த்து. (21)

அர்த்தம்.— ஸ்ரீமந்நாராயணன் நான்குமுகங்களையுடையப்ரஹ்
மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான். ப்ரஹ்மாவுக்கு ஸாதகாஹஷ்டாபத்தினால்
(8) பூர்ணான ருத்ரன் பிறந்தான்; என்கிற வர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதி
க்குமதாய் (க0) கல்யாணகுணங்களினால் நிறைந்த ப்ரபந்தத்தை
யநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம். (க8) நெஞ்சே! அழகிய பூக்களே
யுடைய திருமழிசைப்பிரானுடைய திருவடிகளையே (உ0) மங்களா
சாஸநம்பண்ணு. (உக)

கச இயற்பா, நான்முகன் திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாநம்.

வ்யாக்யாநம் —(நாராயணன்படைத்தான்நான்முகனை)(க)“வ்ன
கோஹவெ நாராயண சூவீக் நஸுஹா நேஸாந:-ஏகோஹ
வை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மாநேசாந:” என்றும்,(உ)“நாராயண
வநோஜேராதி:-நாராயண பரோஜ்யோதி:” என்றும்,(ங)“நாராய
ணேபுயீயதே-நாராயணேப்ரஸீயந்தே” என்றும்,(ச)“வனகவிலு
திவிஸூதாஸவநாராயண: ப்ருஹ:-ஏகஸ்திஷ்டதி விஸ்வாத்மாஸ
சநாராயண:ப்ரபு:” என்றும்(ரு) “ஸுஹிஸுதிஹ கரணீழ்-ஸ்ருஷ்
டிஸ்தித்யந்தகரணீம்” என்று தொடங்கி,(சு)வனகவனவஜநாடிநு:
ஏக ஏவ ஜநார்த்தந:” என்றும்,(எ)“வனகவனவ ஜமகஸூரீ ஸக்திராந
வூத:ப்ருஹ:-ஏகஏவஜகத்ஸ்வாமீ சக்திமாநவ்யய:ப்ரபு:” என்
றும்அவரவர்கள் ஸர்வேஸ்வரானுலே ஸம்ஹார்யரென்றும்,(அ)“யநூ
விவஜாடிஹநஹா த்ரபு ஜாவதி:-யந்நாபிபத்மாதபவந்மஹாத்மா
ப்ரஜாபதி:”(கூ)“நாராயணாடி ஹாஜாயதே! நாராயணாடி-ஜே
ஜாயதே-நாராயணாத் ப்ரஹ்மாஜாயதே! நாராயணாத்நுத்ரோ ஜாய
தே” (க0) “விராவாக்ஷாயப்ருஹண:பு-தூய ஜேஷாய ஸ்ரு
ஷாய-விருபாக்ஷாய ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய”
என்றும்”(கக)“ப்ருஹணஸூராவிலுஹிதஸூரிவ ஹத்யவயாநு-தாடி.
ப்ரஹ்மணஸ்சாபிஸம் பூதச்சிவ இத்யவதார்யகாம்” என்றும்அவரவர்
கள் எம்பெருமானுலே ஸ்ருஜ்யரென்றும் சொல்லப்படுகிற வேதார்த்
தங்களை ஸர்வாதிகாரமாம்படி “நான்முகனை நாராயணன் படைத்
தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான்படைத்தான்,
யான்முகமாயந்தாதி மேலிட்டறிவித்தே னுழ்பொருளைச் சிந்தாமல்
கொண்மினீர் தேர்ந்து” என்று உபக்ரமித்து “இனியறிந்தேன்”
என்று தலைக்கட்டிலும் “நற்கிரிசை நாரணன் னீ” என்றிறே அரு
ளிச்செய்தது. அத்நையாயிற்று “நாராயணன் படைத்தான் நான்
முகனை நான்முகனுக்கேரார் சிவன்பிறந்தானென்னும் சொல்” என்கி
றது. என்னும் என்று வேதாந்தப்ரஸித்தி தோற்றச்சொல்லுகிறது.

(ச) மஹோப நிஷத்.

(உ) தைத்திரீயம்-நாராயணஸ்துத்தம்.

(ங) ருக்வேதம், நாராயணோப நிஷத். (ச) பாரதம், அதுஸ்மருதி.

(ரு) ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம்-க-உ-சுசு. (சு) ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், க-உ-சுசு.

(எ) (அ)

(கூ) ருக்வேதம், நாராயணோபநிஷத்.

(க0) ஸாமவேதம்-சாந்தோக்யம்.

(கக)

இயற்பா, நான்முகன் திருவந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யாகம். கடு

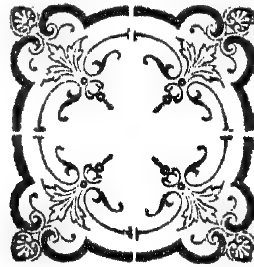
சொல் சீரார் மொழியாவது-தமிழுக்கவயவமாகச் சொல்லுகிற சொற் சீர்களாலே ஆர்ந்த மொழியென்னுதல். என்னும் சொல்லென்று சொல்லப்படுவதுமாய் சீரார்மொழி யென்று (க) “சீர்கலந்த சொல்” என்கிறபடியே கல்யாண குணப்ரசுரமான மொழியென்னுதல். (மொழிசெப்பி) ஏவம்விதமான நான்முகன் திருவந்தாதி ப்ர பந்தத்தை யதுஸந்தித்து. (வாழலாம்) உஜ்ஜீவிக்கலாம். (நெஞ்சே) மநஸ்ஸே ! நீ ஸஹகரிக்கவேணும்.

அதாவது.—(மொய்பூ மழிசைப்பரனடியே வாழ்த்து) ப்ர பந்த வக்தாவான திருமழிசை யாழ்வார் திருவடிகளையே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு. (உ) “இடம்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக் கிறைவன் இணையடி ப்போது” என்னும்படி நிரதிசய போக்யமா யிருக்கிற இத்தையே வி ரும்பிப்போரு. மொய் பூ என்று செறிந்த பூவென்னுதல், அழகிய பூவென்னுதல். அன்றிக்கே, பூ என்று அழகாகவுமாம். அப்போது மிக்கவழகு என்றபடி.

மொய் பூ என்று-மழிசைக்கு விசேஷணமாதல், திருவடிகளுக்கு விசேஷணமாதல்.*படிக்கு விசேஷணமாதல், அடிக்கு விசேஷண மாதல். இப்படி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய திருமழிசை யாழ்வார் திருவடிகளையே மங்களாசாஸகம் பண்ணு, என்கிறது. அவர் (ங) “வாழிகேசனே” என்றும், (ச) “மாலை வாழ்த்திவாழ்மினே” என்றும் பக வத்விஷயமங்களா சாஸக ப்ரசம்ஸை பண்ணினாலும், நீ ஆழ்வாரடி விடாமல் மங்களாசாஸகம் பண்ணென்கிறது.

நான்முகன் திருவந்தாதி தனியன் வ்யாக்யாகம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர்திருவடிகளேசாணம்,

. (க) பெரியதிருவந்தாதி-அக.

(உ) இராமாதுசநூற்றந்தாதி-கஉ.

(ங) திருச்சந்த விருத்தம், சுக.

* படிக்கு-தேசத்துக்கு.

(ச) திருச்சந்த விருத்தம்-சுஅ.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—முதலாழ்வார்கள் அநுபாவ்யவஸ்துவை நிஷ்
கர்ஷிக்க அதுக்குக் களைபிடுங்குகிறார். க்ஷேத்ரஜ்ஞர்பக்கவிலே ஈஸ்
வரத்வ புத்தியைப்பண்ணி அநர்த்தப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஈஸ்
வரனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்து அவர்கள் அநீஸ்வரென்கிறார்.

நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும்
நான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்-யான்முக
அந்தாதிமேலிட்டறிவித்தே னாழ்பொருளைச் [மாய்
சிந்தாமற் கொண்மினீர் தேர்ந்து. க.

அந்.— நாராயணன் நான்முகனை படைத்தான். நான் முகனும்
தான் (5) முகமாய் சங்கரனை படைத்தான். யான் முகமாய் (10) ஆழ்
பொருளை அந்தாதிமேலிட்டு அறிவித்தேன். நீர் தேர்ந்து (15) சிந்
தாமல் கொண்மினீர். (17)

அர்.—ஸ்ரீமந்நாராயணன் சதுர்முக ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தா
ன். ப்ரஹ்மாவும் தானே (௫) ப்ரதாநனாய்க்கொண்டு ருத்ரனை ஸ்ரு
ஷ்டித்தான். நான் ப்ரதாநனாய்க்கொண்டு (௧௦) (இந்த) கம்பிரமான
வர்த்தத்தைத் திருவந்தாதியென்கிறப்ரபத்தத்தில்வைத்து உபதேசி
த்தேன், நீங்க ளாராய்ந்து (௧௫) (இவ்வர்த்தத்தை) நமுவாமல் (மன
தில்) வையுங்கோள். (௧௭)

வ்யா.— அவ.— முதற்பாட்டு.— ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தை
ப்ரவர்த்திப்பிக்க ப்ரதாநானுற்போலே தந்நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதாநனா
னை நானென்கிறார்.

(நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான்) ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக் குபகரணமாக நாலுமுகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான். (நான்முகனுந் தான்முகமாய்) பின்பு ப்ரஹ்மாவுந் தானே ப்ரதானஞய் ருத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்தான். (யான்முகமாயித் யாதி) இப்படி தூவகாஹமானபொருளை நானே யதுபவித்துப் போகில் ஸம்ஸாரிக ளநர்த்தப்படுவரேயென்று செம்பிலும் கல் விலும் வெட்டுமாபோலே ப்ரபந்தத்திலே யிட்டிதுக்கு ப்ரதானஞயறி வித்தேன். ஆழ்பொருளையென்று நசிக்கிறபொருளை யென்றுமாம். (கீர்தேர்த்து சிந்தாமற்கொள்மின்) ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நான்சொன்ன வர்த்தத்தினுடைய வருமையையுமுணர்ந்து இவ் வர்த்தம் மங்காமல் புத்திபண்ணுங்கோள்.

க.

அரும்பதவிளக்கம்.— முதற்பாட்டு.— ஸம்ஸாரத்தையுண்டாக்கித்ததுகுணமானப்ரயோஜனங்களை யுங் கொடுத்து ஸம்ஸாரத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே ப்ரதானரென்கிறது. பரத்வநிர்ணயம்பண்ணி மோக்ஷபாயத்தை யுபதேசிக்கையாலே நிவ்ருத்திப்ரதான ரென்கிறது. ப்ரஹ்மாதிகளைப் பரத்வசங்கைபண்ணிப் பற்றுக்கை நசிக்கிற பொருள்.

க.

தேருங்கால் தேவ னொருவனே யென்றுரைப்பர்,

ஆரு மறியா ரவன்பெருமை,—ஒரும

பொருள்முடிவு மித்தனையே யெத்தவம்செய் தார்க்கும்,

அருள்முடிவ தாழியான் பால்.

உ.

அர்.—தேருங்கால் தேவன் ஒருவனையென்று உரைப்பர். அவன்பெருமை (5) ஆரும் அறியார். ஒரும பொருள் முடிவும் (10) இத்தனையே. எத்தவம் செய்தார்க்கும் ஆழியான்பால் அருள்முடிவது. (15)

அர்.— விசாரித்தால் தேவனென்பவன் (ஸ்ரீமந்நாராயணன்) ஒருவனையென்று (வ்யாஸாதிகள்) சொல்லுவார்கள். அந்தநாராயணனுடையமஹிமையை (௫) யொருவரு மறியார்கள். (ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளில்) ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வவஸ்துவின் பர்யவஸாநமு (௧௦) மிவ்வளவே. எவ்விதமானதபஸ்ஸை யநுஷ்டித்தவர்களுக்கும் சக்ரதரன்பக்கலுண்டான (க்ருபையினுல்தான்) அந்ததபஸ்ஸின்பலம் (பெறும்படி) முடியும். (௧௫)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு.—(தேருங்காவித்யாதி) (க)⁶தக்ஷண
ஜாவஸிநாநாஹேதுவிஸுரதோஜிவெவஃ| தக்ஷணேகோஜிஹா
யோஜிஹிநபூராயணஸு⁸தக்ஷண—தத்வம்ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹே
துபிஸ்ஸர்வதோமுதக்ஷண| தத்வமேகோ மஹாயோகே ஹரிநாராயண
ஸ்ம்ருதஃ” என்னும்படியே விசாரிக்கும்போது ஸர்வேஸ்வரனொருத்
தனையென்று சொல்லுவார்கள். (ஆருமறியாவன்பெருமை) ஒருத்த
ருமவனுடைய பெருமையைப் பரிச்சேதிக்கவறியார்கள். (ஒரும்பொ
ருள் முடிவுமித்தனையே)ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளெங்குமாராயுமர்த்தத்தினு
டைய நிர்ணயமில்வளவே. (எத்தவமித்யாதி) எல்லாஸாதநாநுஷ்
டாநம் பண்ணினவர்களுக்கும் அவற்றுக்கும் பலம் ஸர்வேஸ்வரன்
பக்கலில் நின்றுமென்கை.

உ.

அரு.— இரண்டாம்பாட்டு.— பலத்தைக்கொடுக்கை யருளின்
கார்யமாகையாலே அருள்முடி வென்று பலத்தைச்சொல்லுகிறது.

பாலில்கிடந்ததுவும் பண்டரங்க மெய்ததுவும்,
ஆலில் துயின்றதுவு மாரறிவார்,—ஞாலத்
தொருபொருளை வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை, அப்பில்
அருபொருளை யானறிந்தவாறு.

ஈ.

அர்.— ஞாலத்து ஒரு பொருளை வானவர்தம் மெய் (5)
பொருளை அப்பில் அரு பொருளை, பண்டு (10) பாலில் கிடந்தது
வும் அரங்கம் எய்ததுவும் ஆலில் (15) துயின்றதுவும் யான் அறி
ந்தவாறு ஆர் அறிவார். (20)

அர்.— லீலாவியூதிக் கத்விதீயமான காரணவஸ்துவும் நித்ய
ஸூரிகளுக்கு யதார்த்தமாக (ப்ரத்யக்ஷமாக) (ஈ) அநுபவிக்கத்தகு
ந்தவஸ்துவும், ப்ரளயார்ணவத்தில்சயனித்திருந்த திருபமான மான
வஸ்துவமான ஸர்வேஸ்வரனையும், (அவன்) முன்பு (க) திருப்பாற்
கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்ததையும், ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொ
ண்டதையும், ஆலந்தளிரில் (கஈ) கண்வளர்ந்ததையும் கா னறிந்த
விதமாக வேறாறறிவார்கள்? (20)

வ்யா.—அவ.— மூன்றாம்பாட்டு.—(பாலில்) வேறொருவரறிவா
ரில்லை, காணையென்றது - நானவன் காட்டக்கண்டே னாகையாலே
யென்கிறார்.

(பால்கிடந்ததுவும்) அவதாரத்துக்குறுப்பாகத்திருப்பாற்கடனிலே கண்வளர்ந்ததுவும். (பண்டரங்கமெய்ததுவும்) அபேக்ஷிப்பாரின் றிக்கேயிருக்கக்கோயிலிலே வந்துகண்வளர்ந்தருளிற்றும். (ஆலில் துயின்றதுவுமாரமீகார்). (ஞாலத்தொருபொருளை) *கார்யாகாரமெல்லாமழிந்து (க) “ஸேஷேவ-ஸதேவ” என்று நிற்கிறவனை. (வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை) நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யனா யுள்ளவனை. (அப் பிலருபொருளை) (உ) “சுவவனவஸஸஜ-புஷே - அபவஸஸர்ஜாதே” என்று ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி யதிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (யானறிந்தவாறு) அவன் காட்டக்கண்ட நானறிந்தபடி ஸ்வயந்தந்தால் காண்பார்க்கறியப்போகாது. க.

ஆறு சடைக்கரந்தா னண்டர்கோன் றன்னோடும், [ருவர் கூறுடையனென்பதுவுங் கொள்கைத்தே, -வேறொ இல்லாமை நின்றானை யெம்மாளை, எப்பொருட்கும் சொல்லாளைச் சொன்னேன் தொகுத்து. ச.

அர்.— ஆறு சடை கரந்தான் அண்டர்கோன்தன்னோடும் கூறு டையன் (5) என்பதுவும் கொள்கைத்தே? வேறொருவர் இல்லாமை நின்றானை (10) எப்பொருட்கும் சொல்லாளை எம்மாளை தொகுத்து சொன்னேன். (15)

அர்.— கங்காநதியைத் தன்சடையில் மறையச்செய்தருந்தா னும் அண்டாதிபதிபானஸர்வேஸ்வரனோடும் பாகமுடையவன் (ஸ மானமான ஐஸ்வர்யமுடையன்) (6) என்னும்சொல்லை நம்பலாமா? வேறொருத்தர் (தனக்கொப்பு) இல்லாமல் எழுந்தருளி யிருக்கிறவ னுவாய் (க0) ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வாசகங்களானஸகலச ப்தங்களுக்கு மர்த்தமாகப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனுமான என்ஸ்வா மியை ஸங்க்ரஹமாகச் சொன்னேன். (க6)

வ்யா.— அவ —நாலாம்பாட்டு.— (ஆறு) தாமறிந்தபடியையுப பாதிக்கிறார்.

(ஆறித்யாதி) ஜடையிலே கங்கையைத்தரித்து ஸாதகனானருத் தான் ஸர்வசேஷியானவனோடொக்க சேஷித்வத்திலே கூறுடையனெ ன்று இதுவும் சேதநர்க்கு புத்திபண்ணப்படுமோ? (வேறித்யாதி) (க) “சுஹஸ்ரஸூரீஜமதஃ ப்ரஹ்மஸூரீஜமதஃ”

* கார்யகாரண மெல்லாம்.

(க) சாந்தோக்யம். சு-உ.

(உ) மறுஸ்மருதி. க-அ

க, கீதை. எ-எ.

நஞ்சு கிண்பி விய நஞ்ய. அஹம்ஸர்வஸ்யஜகதஃ ப்ரபவஃப்ரளயஸ்த
தா-மத்தஃ பரதரம்நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்திதநஞ்ய”என்னும்படி நின்ற
வனை. (எம்மாளை) எனக்கு ஸ்வாமியானவனை. (எப்பொருட்கும்
சொல்லாளை) ஸர்வசப்த வாச்யனானவனை. எல்லாப்பொருளுக்கும்
சொல்லவேண்டும்படி நின்றவனை யென்றுமாம்.(தொகுத்துச்சொள்
னேன்).

சு.

அரு.— நாலாம்பாட்டு.— கொள்கைத்து-கொள்கை யுடைத்து,
எப்பொருட்டும் சொல்லாளை எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும் தன்னைச்
சொல்லும்படி. தொகுத்து - சுருக்கி.

சு.

தொகுத்தவரத்தனாய்த் தோலாதான்மார்வம்,
வகிர்த்த வளையுகிர்த்தோள்மாலே,—உகத்தில்
ஒருநான்றுநீயுயர்த்தி யுள்வாங்கிநீயே,
அருநான்குமானாயறி.

௫.

அந்.— தொகுத்த வரத்தனாய் தோலாதான் மார்வம் வகிர்த்த
(5) வளை உகிர் தோள் மாலே! உகத்தில் (10) ஒருநான்று உள்
வாங்கி நீயே உயர்த்தி நான்கும் (15) அரு ஆனாய் நீயே
அறி (19)

அர்.— (தபஸ்ஸ-பண்ணி) ஸம்பாதித்த வரத்தையுடையனாய்
தோலாமலிருக்கிற ஹிரண்யகசிபுவினுடைய மார்பைப் பிளந்தும்
(௫) வளைந்துமிருக்கிற நகங்களையும் புஜங்களையுமுடையவனாய் (ப்ர
ஹ்லாதனிடத்தில்) வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணினவனே! ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் (10) ஒருநாள் ஸம்ஹரித்த நீயே ஸ்ருஷ்டித்து தேவ
திர்யங் மஹுஷ்ய ஸ்தாவரரூபமானநாலுக்கும் (௧௫) அந்தர்யாமியா
யானவனே (இலத) நீயே யறிந்தருளவேணும். (௧௯)

வ்யா.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (தொகுத்தவித்யாதி) திரட்டினவா
த்தை யுடையவனாகையாலே வரங்கொடுத்தவர்களுக்கும் தோலாத
ஹிரண்யனுடைய மார்பைப்பிளந்து வளைந்த வுகிரையும் தோளையு
முடையவாய், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் பக்கவிலே வ்யாமுக்த்தனான
வனே!(உள்வாங்கி நீயேயுகத்தி லொருநான்று நீயுயர்த்தி)ஜகத்தடை
ய ஸம்ஹரித்த நீயே ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே (௧) “சூதபமதடி-ஆத
யகதம்” என்னும்படி நிற்கிற. உயர்த்தியென்று-அவதரித்திஎன்னவு
மாம். (அருள் நான்குமானாய்)தேவதிர்யங் மஹுஷ்ய ஸ்தாவராகுகள்

லே அந்தராத்மதயா ப்ரகாசித்தானின்ற. (நீயே அறி) இவ்வர்த்தம் வேறொருவ ரறிவாரில்லை, தேவரே அறிந்தருளவேணுமென்க. ௫.

அரு.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (உகத்தில்) உகக்கை - ஸ்ருஷ்டியாய், ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உயர்த்தி. (ஆதபகதம்) வெய்யிலானது எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே அந்தராத்மாவாக எங்கும்வ்யாபித்தாயென்றபடி. நான்கிலு மருவாய்நின்றாய். ௫.

அறியார்சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர்,

சிறியார்சிவப்பட்டார் செப்பில்,—வெறியாய

மாயவனைமாலவனை மாதவனையேத்தாதார்,

ஈனவரே யாதலாலின்று.

சு.

அரு.— சமணர் அறியார். பவுத்தர் அயர்த்தார். சிவப்பட்டார் (5) சிறியார். செப்பில், வெறியாய மாயவனை மாலவனை (10) மாதவனை ஏத்தாதார். ஆதலால் இன்று ஈனவரே. (15)

அரு.— ஐநர் (உண்மையை) அறியவில்லை. பெளத்தர் (யதார்த்தமறியாமல்) ப்ரமித்தார்கள். சைவர் (௫) (அறியத்தக்கவஸ்துவையறியாமல்) அஹ்ராணர்கள். (இவைகளை) சொல்லில், ஸர்வகந்தனாய் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதனாய் ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தனா யிருக்கிற (க௦) ஸ்ரியுபதியை (இவர்கள்) ஸ்தோத்ரம்செய்யார்கள். ஆகையால் (இவர்கள்) இப்போது ஹீனர்களே. (க௫)

வ்யா.— அவ.— ஆறும்பாட்டு.— (அறியார்)வேறொருத்தாறிவாரில்லையோ வென்ன, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அறியப்போமோ வென்கிறார்.

(அறியார்சமணர்)(க) “வ்யாடிவிஸ்யாநூவி-ஸ்யாதஸ்த்திஸ்யாந்நாஸ்தி” என்று அநேகாந்தமாகக் கொள்கையாலே ஆர்ஹதர்தத்வமுள்ளபடி யறியார். (அயர்த்தார் பவுத்தர்) ப்ரதிஸந்தாரம் பண்ணுகைக்கு ஓரநுபவிதாவைக் கொள்ளாமையாலும், ஜ்ஞாநத்தைக் க்ஷணிகமாகக் கொள்ளுகையாலும் பெளத்தரும் தத்வ ஜ்ஞாநத்தில் அறிவுகெட்டிருப்பார்கள். (சிவப்பட்டார் சிறியார்) ப்ரமாணத்தை யொருபடிகொண்டு ப்ரமேயத்தை யுள்ளபடி கொள்ளாமையாலே

ருத்ர ஸம்பந்திக ளானவர்களுமெளியார்.(செப்பில்)இவர்களைப் பேசி
ல்.(வெறியித்யாதி)நீரதிசய போக்யனாய் ஆஸ்சர்யபூதனாய் வ்யாமுத்த
னாய் ஸ்ரியபதியான ஸர்வேஸ்வரணை.(ஏத்தாதாரீனவரே) அவர்களே
த்தாமைமயாலே தண்ணியரே. ஹீநரென்றும் அஹீநரென்றும் நான்
ப்ரதிபாதிக்க வேணுமோவென்கிறார்.

சு.

அரு.— ஆறும்பாட்டு.— ப்ரதிஸந்தாகம் - ப்ரத்யபிஜ்ஞை,
க்ஷணிகமாகையாலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணப்போகா தென்றபடி-
பிழை.

சு.

இன்றாக நாணையே யாக,இனிச்சிறிதும்
நின்றாகநின்னருளென்பாலதே—தன்றாக
நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்:நாரணனே
நீயென்னையன்றியிலே.

எ.

அங்.— இன்றுஆக, நாணையேஆக இனி சிறிது நின்றஆக,
(5) நின் அருள் என்பாலதே. நாரணனே நன்றாக (10) நான்
உன்னையன்றி இலேன். நீ என்னையன்றி (15) இலை கண்டாய். (17).

அர்.— இன்றாகவுமாம், நாணையாகவுமாம், இன்னம் சிறிதுகா
லம் கழித்தாகவுமாம். (ரு) உன் க்ருபை யென்விடத்தில் பூர்ணமா
யிராகின்றது. ஸ்ரீமந்நாராயண! அழகியதாக (க0) நான் உன்னை
விட்டு வேறொருரூக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நீ யென்னைத்
தவிர்த்தப் (கரு) பரிபூர்ணஞாகமாட்டாய். இதைப்பார்த்தருள
வேணும். (க௯).

வ்யா.— ஏழாம்பாட்டு.— (இன்றாகவித்யாதி) இன்றாகவுமாம்,
நாணையாகவுமாம், சிறிதுகாலம் கழித்தாகவுமாம்; காலவிளம்பமே
உன்னுடைய ப்ரஸாதமென் பக்கலிலே.(நன்றாகவித்யாதி)காலவிளம்
பமென்றுமென்பக்கலி லென்றுஞ் சொல்லிற்றெத்தாலே யென்னில்,
அகிஞ்சநனாக ஸம்ப்ரதிபந்நானவெனக்குன்னை யொழிய வேறொரு
அபாஸ்ரய மில்லாமையாலே. (நாரணனே நீயென்னையன்றியிலே.)
பூர்ணனானஉனக்கு அபூர்ணனான வென்னையொழிய அபாஸ்ரயமி
ல்லை. உன்னுடைய சேஷித்வ ஸ்வரூபத்தாலும் என்னுடைய சேஷ
த்வ ஸ்வரூபத்தாலும் விடப்போகாது.

எ.

இலைதுணைமற்றென்னெஞ்சே யீசனைவென்ற,
சிலைகொண்ட செங்கண்மால்சேரா, —கொலைகொண்ட
ஈரைந்தலையா னிலங்கையையீடழித்த,
கூரம்பனல்லால்குறை. அ.

அங்.— என்னெஞ்சே! ஈசனை வென்ற சிலை கொண்ட (5)
செம் கண் மால் சேரா கொலைகொண்ட (10) ஈரைந்தலையான் இலங்
கையைஈடழித்த கூர் அம்பனல்லால் (15) குறை துணை மற்று
இல்லை. (19).

அர் — என்ஹ்ருதயமே! ருத்ரனை ஜயித்த தநுஸ்சைப் பிடி
த்த (௫) சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனோடு பொரு
ந்தாமல் மரணமடைந்த (௧௦) தசகரீவனுடைய இலங்கையை
யழியச்செய்த கூர்மையான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனை
விட (க்ரு) குறையைத்தீர்க்கும்படியான ஸஹாயம் வேறென்
றில்லை (௧௯)

வ்யா.— அவ.—(இலைதுணை)புகையிலுண்பனென்று கொண்டு
சொல்லி யுன்னை யொழிய வேறென்றறியேனென்கிற தென்னெ
னில், வேறுள்ளது கழுத்துக்கட்டி யாகையாலே யென்கிறார்.

(இலைதுணைமற்று) ஸர்வேஸ்வரன் துணையென்கை யன்று
ஸாத்யம்; மற்றுள்ளார் துணையன்றென்கை. (என்னெஞ்சே) இவ்வர்
த்தம் சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நெஞ்சே! ஈசனையித்பாதி) வே
றொருத்தர் துணையல்லவென்றது - வேறொரு பூர்ணரில்லாமையா
லென்கிறது. ருத்ரனைவென்ற தநுஸ்சைப்பிடித்த புண்டரீகாக்ஷ
னான ஸர்வேஸ்வரன் வந்தவதரித்தவிடத்திலும் (௧) “நநடேயபு-
நநமேயம் ” என்று (௨) “கொத்துத்தலைவன்” என்னும்படி பத்துத்
தலையையுடைய ராவணனுடைய லங்கையை மூலையடியே வழிபோ
க்கினவம்பின் கூர்மையையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யொழியத்
தம்முடைய குறையில் வேறொருவர் துணையில்லை. எம்பெருமானார்
ஸ்ரீபாதத்தை யாஸ்ரயித்தவர்கள் அசேதமான க்ரியாகலாபத்தி
னுடைய கூர்மையை விஸ்வஸித்திருப்பார்கள், இவர்கள் சக்ரவர்த்தித்
திருமகன் அம்பின் கூர்மையைத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள். அ.

(௧) ஸ்ரீராமாயணம். யுத்தகாண்டம் ௩௬ - ௧௧.

(௨) பெரியாழ்வார் திருபொழி. ௧ - ௧௦ - ௩.

உசு நான்முகன் திருவந்தாதி, கூ-பா குறைகொண்டு.

அரு.— எட்டாம்பாட்டு.— (புகையில்) தெரியாது. ஆனாலும், புகையிலுண்பன் - நீ இத்தனை பொகட்டாலுண்பன்; இல்லாவிட்டால் பட்டினியேயென்னுமாபோலே. நீயொழிய வேறில்லை யென்கிறது-வேறு ரக்ஷகரில்லாமையாலே யென்றபடி. ஈசனை வெல்லுகை-தேவர்களெல்லாருக்கூடி பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணுகக்காக விஸ்வகர்மாவாலே இரண்டுவில்லையுண்டாக்கி இருவர்கையிலுங் கொடுக்க விஷ்ணு வில்லெடுத்தெய்ய உத்யோக்த்த வுடனே ருத்ரன் வில்லுங் கையுமாக நடுங்கி விழுகையாலே வென்றதென்கிறது. அ.

குறைகொண்டுநான்முகன் குண்டிகைநீர்பெய்து,
மறைகொண்டமந்திரத்தால்வாழ்த்தி, -கறைகொண்ட
கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக்கழுவினான்,
அண்டத்தான்சேவடியை யாங்கு. கூ.

அர்.— நான்முகன் குறைகொண்டு குண்டிகைநீர் பெய்து
மறை (5) கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி ஆங்கு அண்டத்தான்
(10) சே அடியை கறைகொண்டகண்டத்தான் சென்னிமேல்
ஏற (15) கழுவினான். (16)

அர்.— ப்ரஹ்மாவானவன் தன்நைச்யத்தைமுன்னிட்டுக்
கொண்டு கமண்டலதீர்த்தத்தை வார்த்து வேதங்களில் (௫)
ஸாரமாகச்சொல்லப்பட்ட புருஷஸூக்தாதிமந்த்ரங்களினால் மங்க
ளாசாஸகம்பண்ணி அந்தத்ரிவிக்ரமாவதாரகாலத்தில் அண்டாதி
பதியானஸர்வேஸ்வரனுடைய (௧௦) அழகிய திருவடிகளை நீல
கண்டன் சிரஸ்ஸில் விழும்படி (௧௫) திருமஞ்சனம்செய்
தான். (௧௬.)

வ்யா.—அவ.— ஒன்பதாம்பாட்டு.— (குறை) வேறொருத்தர்
துணையில்லை யென்றது - பூர்ணராக ஸம்ப்ரதிபந்நரானவர்களுந் தந்
தாம் குறையை இவனுக்கறிவித்துத் தங்க ளபேக்ஷிதம் பெறுகையா
லேயென்கிறார்.

(குறைகொண்டியாதி) சதுர்முகனான தான் குண்டிகையிலே
தர்மத்தை ஜலமாகஉண்டாக்கி. (மறையித்யாதி) ஸ்ரீ புருஷஸூக்த்
தாதிகளாலே மங்களாசாஸகம்பண்ணி. (அண்டத்தான் சேவடியை
க்கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக்கழுவினான்) திரு
வுலகளந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை அக்காலத்திலே நீல

கண்டனுடைய சிரஸ்ஸிலே படும்படியாகக்கழுவினான். ஸாஹஸிக
ரான ப்ரஜைகள் வழியேபோய் வழியே வரவேணுமென்று தீர்த்தத்
தை மேலே தெளிப்பாரைப்போலே. கூ.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(குறைகொண்டு) ஆகிஞ்சிவ்யாதி
களை முன்னிட்டு, குண்டிகை-கமண்டலம், பெய்கை-உண்டாக்குகை.

ஆங்காரவாரமது கேட்டு, அழலுமிழும்

பூங்காரரவணையான் பொன்மேனி,—யாங்காண

வல்லமேயல்லமே மாமலரான்வார்சடையான்,

வல்லரேயல்லரேவாழ்த்து. க௦.

அர்.—ஆங்கு ஆரவாரமது கேட்டு அழல் உமிழும் (5)
கார் அரவு அணையான் பொன் (10) மேனி யாம் காண
வல்லமேயல்லமே? மா (15) மலரான் வார் சடையான் வாழ்
த்து வல்லரே யல்லரே. (௨௦)

அர்.—அக்காலத்திலுண்டான மங்களாசாஸநத்வநியைக் கே
ட்டு (சத்ருக்கள் கோஷிக்கிறார்களென்று) நெருப்பைக் கக்கா
நின்ற (௫) அழகிய சிற்றத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப்
படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அழகிய (௧௦) திரு
மேனியை நாம் ஸேவிக்க ஸமர்த்தரல்லோமோ! அழகிய(௧௫)
திருநாபிகமலத்திற்பிறந்த ப்ரஹ்மாவும் தொங்குகிற சடைய
யுடைய ருத்ரனும் (அவனை) ஸ்தோத்ரம் செய்கைக்குத்தக்க சக்
தியையுடையவர்களாக வாகார்களே. (20)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு.—(ஆங்காரவாரமதுகேட்டு)(௧)“திசை
வாழியெழ” என்னும்படி திரு வுலகளந்தருளினபோ துண்டான
வார்த்தைகேட்டு. (அழலுமிழும்) (௨)“விடங்கா லுந்தீவாயாவணை”
என்னும்படியே. (பூங்காரரவணையான்) அழகிய சிற்றத்தையுடைய
திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாக வுடையவனுடைய, சேஷிபக்கல்
பரிவாலேவந்த சிற்றமாகையாலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி
யிருக்கிறபடி. (பொன்மேனி யாங்காணவல்லமே யல்லமே) அவனு
டைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனி ஸ்வரூபத்துக்கு மேலொன்றி
ல்லை யென்றிருக்கிற நமக்குக்காணக்குறையுண்டே? (மாமலரானித்
யாதி) திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதானே பிறந்தே னென்றும்,
ஜடை தரையிலேதாமும்படி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனெ

(௧) திருவாய்மொழி, ௭-௪-௧.

(௨) இரண்டாந்தருவந்தாதி, ௭௪.

உசு கான்முகன் திருவந்தாதி கக-பா, வாழ்த்துக.

ன்றும் ஸ்வசக்தியில் குறைய நினையாதப்ரஹ்மருத்ராதிகள் வாழ்த்த
மாட்டாரே. க0.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு.— (பூங்கார்) கார்-கறுப்பாய், சீற்றம்
வல்லமே யல்லமே-அல்லவல்லோமே. மாட்டுவோமென்றபடி. ஸ்வ
ரூபம்-விக்ரஹம், வலரேயல்லலே-வவ்லரால்லரே, மாட்டாொன்றபடி.

வாழ்த்துகவாய் காண்ககண்கேட்கசெவி, மகுடம்
தாழ்த்திவணங்குமின்கள் தண்மலரால்,—சூழ்த்த
துழாய்மன்னுநீண்முடி யென்தொல்லைமால்தன்னை,
வழாவண்கைகூப்பி மதித்து. கக.

அந்.— சூழ்த்த துழாய் மன்னு நீள் முடி (5) என் தொல்லை
மால்தன்னை வழா வண் (10) கைகூப்பி மதித்து மகுடம் தா
ழ்த்தி (15) தண் மலரால் வணங்குமின்கள், வாய் வாழ்த்துக.
(20) கண் காண்க. செவி கேட்க. (24)

அர்.— சுற்றப்பட்ட திருத்துழாய்மலை பொருந்தியிருக்கிற
நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், (௫) என்னிடத்தி லநா
தியாக வ்யாமோஹத்தையுடையனான ஸர்வேஸ்வரனை (கூணமா
தாமும்) விடாம லழகிய (க0) கைகளைக் கூப்பி த்யாநம்பண்ணித்
தலைகளை வணக்கி (க௫) சீதலமான புஷ்பங்களைக்கொண் டா
ஸ்ரயியுங்கோள், (உங்கள்) வாய் (அவனை) மங்களாசாஸநம்
செய்யட்டும், (20) கண் னேஸவிக்கட்டும். காது (அவன்குணங்
களைக்) கேட்கக்கடவதாக. (உசு)

வ்யா.— பதினோராம்பாட்டு.— (வாழ்த்துகவாயித்யாதி) ஸர்
வேஸ்வரனை வாழ்த்தக்கண்டவாயும், காணக்கண்டகண்ணும், அவனு
டைய குணங்களைக் கேட்கக்கண்ட செவியும், தந்தாமுக்குவகுத்த
தொழிலைச்செய்கை, (மகுடந்தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்மல
ரால்) அவன் திருவடிகளிலே வணங்கக்கண்ட தலையை யங்கே தாழ்
த்தி புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே
உங்கள் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குங்கோள். (சூழ்த்தவித்யாதி)
வணங்குவித்துக்கொள்ளுநகைக்கு லகூணமசொலனுகிறது, சூழப்
பட்ட திருத்துழாய் வர்த்தியாரின்னு ஆதிராஜ்ய ஸாசகமான முடி
யையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தை மாறாமல்நினைத்து
உதாரமான கையைக்கூப்பி, மகுடம்தாழ்த்தி வணங்குமின்கள் தண்

மலரால்) புஷ்பா த்யுபகரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே உங்கள் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்குங்கோள். கக.

அரு.— பதினோரம்பாட்டு.— வழா-வழுவுதலின் நி, மாறாமல். திருநாமமத்யாஹார்யம். மதித்து - நினைத்து. கக.

மதித்தாய்போய்நான்கின் மதியார் போய்வீழ,
மதித்தாய்மதிகோள்விடுத்தாய்,—மதித்தாய்
மடுக்கிடந்த மாமுதலேகோள் விடுப்பான் ஆழி
விடற்கிரண்டும்போ யிரண்டின் வீடு. கஉ.

அந்.— மதியார் நான்கில் போய் வீழ மதித்தாய். (5) மதி
கோள் விடுத்தாய். மடு கிடந்த (16) மா முதலே கோள் விடு
ப்பான் போய் (15) ஆழி விடற்கு மதித்தாய், இரண்டும்
போய் (20) இரண்டின் வீடு மதித்தாய். (23)

அந்.— (உன்னை) ஆஸ்ரயியாதவர்கள் தேவதீர்யம் மனுவ்ய
ஸ்தாவரங்களாகிற நான்கு யோதிகளிலும் போய் விழும்படி ஸங்க
ல்பித்தாய் (10) சந்த்ரனுடைய வ்யஸநத்தைப் போக்கினாய்.
மடுவி விருந்த (க0) பெரிய முதலையின் பலத்தை யழிக்கை
க்காக அங்கெழுந்தருளி (க0) திருவாழியை பாயோகிக்க ஸங்கல்பி
த்தாய். ஆனையும் முதலையும் போய் (20) இரண்டினுடைய ஸ்தா
நத்தை (முதலே கந்தர்வபதவியையும் யானைதன் திருவடிகளை
யும்) அடையும்படி ஸங்கல்பித்தாய். (உ௩)

வ்யா.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (மதித்தாயித்யாதி) (நான்
கின்மதியார் போய்வீழமதித்தாய்) வேதத்தாலு மெங்கும் புக்
குன்னை யுணராதவர்கள் அதஃபதிக்கும்படியாக மதித்தாய். (மதி
யார் நான்கில் போய்வீழ மதித்தாய்) உன்னைமதியாதவர்களை
(க) “க்ஷிபாஜிஜஸுஸௌநாஸுஸீஷேவயோநிஷு - க்ஷிபா
ம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுஸீஷேவயோநிஷு” என்னும் படியே
சதுர்வித யோதிகளிலும் போய் விழும்படிக் கீடாக நினை
த்தாய். (மதிகோள்விடுத்தாய்) சந்த்ரனுக்கு வ்யஸநத்தைப்
போக்கினவனே! (மடுவித்யாதி) பொய்கையிலே கிடந்தபயாவஹ
மரணமுதலேஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வாணப்பற்றின பற்றுவிடும்படிக் கீடாக

உஅ நான்முகன் திருவந்தாதி. கந-பா, வீடாக்கும்.

ஸங்கல்பமின்றிக்கே திருவாழியை விடுகைக்கு நினைத்தாய் (இரண்டும்போ ரிரண்டின்வீடு மதித்தாய், பூர்வாகாரங்களைவிட்டு முதலேகத் தர்வனாய் ஆனே திருவடிகளைப் பெறும்படிக் கீடாகவும் நினைத்தாய். கஉ,

அரு.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— நான்கில்-நாலுவேதமாதல், நாலுயோநிபாதல். தேவாதிசுதுர்விதம். மதித்தாய்போய் - மிகவும் நினைத்தாய். இரண்டும்போய் - முதலையாகாரமும் ஆனையாகாரமும் போய். இரண்டின்வீடு - முதலேக்கு சாபமோகூழும் ஆனைக்கு முகத்தியுமென்றபடி. (கஉ)

வீடாக்கும் பெற்றி யறியாது, மெய்வருத்திக் கூடாக்கி நின்றுண்டு கொண்டிழல்வீர்,—வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்தான்வேதமுதற்பொருள்தான்,விண்ணவர்க்கும் நற்பொருள்தான் நாராயணன். கக

அக.— வீடு ஆக்கும் பெற்றி அறியாது மெய் (5) வருத்தி கூடாக்கி நின்று உண்டுகொண்டு உழல்வீர். (10) வீடு ஆக்கும் மெய்ப்பொருள்தான் வேதம் முதல் பொருள்தான் (15) விண்ணவர்க்கு நல் பொருள்தான் நாராயணன். (19)

அர்.— மோகூத்தை யுண்டாக்கும் ஸாதநத்தை யறியாமல் சரீரத்தை (௫) (உபவாஸாதிகளினால்) வருந்தப்பண்ணிக் குழையாக (அஸாரமாக) ச்செய்து (பட்டிணியாய்) இருந்து (இதன் பலத்தை) புஜிப்போமென்றத்யவஸித்துத் திரிகிறவர்களே! (க0) மோகூத்தைத்தரும் பரமோபாயமும், வேதத்தில் ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவும். (க௫) நித்யஸ-விரிகளுக்கு விலகூணமான புருஷார்த்தமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யாயிருக்கும். (கக)

வ்பா.—பதின்மூன்றும்பாட்டு.—(வீடாக்கும் பெற்றியறியாது) மோகூத்தைத்தருவிக்கும் ப்ரகாரமறியாது. (மெய்வருத்தி) சிரகால முண்ணுதே நின்று பின்பு ஜீவித்து இப்படி அதுஷ்டி ப்போமென்று நெஞ்சிலே கொண்டிழல்வீர்! “கொன்றுழல்வீர்” என்னில், உங்களை ஹிம்ஸித்துழல்வீரென்றுமாம். (வீடாக்கும் மெய்ப்பொருள்தான்) மோகூத்தை யுண்டாக்கும் அவ்யவஹித ஸாதநம். (வேதமுதல் பொருள்தான்)மோகூப்ரதனென்று வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப்

நான்முகன் திருவந்தாதி, கசு-பா, நாராயணன். ௨௯

படுமவன். (விண்ணவர்க்கும் நல்பொருள்தான்.) நித்யஸூரிகளுக்
குப் ப்ராப்யனுனவன். (நாராயணன், ஸர்வேஸ்வரன். கங.

அரு.— பதின்மூன்றும்பாட்டு.— உபாஸகஸக்துறித்து உங்க
ளுபாஸநத்திலே ப்ரயோஜனமில்லை, அவனே உபாயமென்கிறார்.
(ஹீடாக்கு மித்யாதி) கூடாக்கி - சரீரத்தை வற்றப்பண்ணி. கங.

நாராயணனென்னை யாளி, நரகத்துச்
சேராமல் காக்குந் திருமால், தன்—பேரான
பேசப் பெறுத பிணச்சமயர் பேசக்கேட்டு,
ஆசைப்பட்ட டாழ்வார் பலர். கசு.

அங்— நாராயணன் என்னை ஆளி நரகத்து சேராமல் (5),
காக்கும் திருமால் தன்போன பேச பெறுத (10) பிணம்
சமயர் பேச கேட்டு ஆசைப்பட்டு (15) பலர் ஆழ்வார். (17)

அர்.— ஸர்வசேஷியாய் என்னைப் பரிபாலனம்செய்யுமவ
னாய் நரகத்திற் சேராதபடி (௫) ரக்ஷிக்குமவனுன ஸ்ரிய:
பதி, தன் திருநாமங்களானவற்றை யதுஸந்திக்க பாக்யமில்லாத
(௧0) பிணம்போன்ற மதத்தையுடையவர்கள் சொல்லும் விபரீ
தார்த்தங்களைக் கேட்டு (அதை) ஆசைப்பட்டு (௧௫) அநேகர்
முழுசிப்போவார்கள். (௧௭).

வ்யர்.—பதினாலும்பாட்டு.--(நாராயணனென்னையாளி) (௧)கூவி
வஜ்ரதாவினஸூதாவிந - அகிலஜகத்ஸ்வா மிந்நஸ்மத்ஸ்வாமிந். (நர
கத்தித்யாதி)பிராட்டிக்குப் ப்ரியமாக ஆஸ்ரிதரை ஸம்ஸாரத்தில் ப்ர
வேசியாமல் காக்குமவன், இப்படி ஸர்வரக்ஷகனுனவனுடைய திரு
நாமங்களைப் பேசப்பெறுதே ஜீவியாநிற்கச்செய்தே ம்ருதப்ராயா
பிருக்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் வேறேயோரர்த்தமுண்டென்று சொ
ல்லக்கேட்டு அநர்த்தப்படுவார் சிலருண்டென்றும் பரமப்ராப்யன்
நாராயணனென்று முபபாதிக்கிறார். கசு.

அரு.— பதினாலும்பாட்டு.— ஆசைப்பட்டு - அவர்கள்சொன்
னத்தைக்கேட்டு - அவர்க ளுபாஸிக்கிற விஷயத்தை யாசைப்
பட்டு, ஆழ்வார் - அத:பதிப்பரென்றபடி. கசு.

(௧) சரணுகதி கத்யம்.

௩௨ நான்முகன் திருவந்தாதி, கள-பா ஆலநிழல்.

பாண்டவசந்ருக்கஸ்தனக்குசத்ருக்களாகவும், பலமன்னர்கள் முடியுப்
படியாகவும் (க) “ஹீஷோடே திஸுதிரா-பிரோதேதி ஸ-விர்ய”
என்று தன்னுஜனையாலே ஒரு முஹூர்த்தந்தப்பாமலுதிப்ப தஸ்த்த
மிப்பதாகிற ஆதித்யன் மறையவும், எதிரிகளுக்கிவ்விடத்தில் அஸ்
த்தமித்ததில்லையென்று குறைசொல்லப்போகாதபடி பூமியடைய
மறையவும், ஆதித்யனை ப்ரகாசகமான திருவாழியாலே மறைத்தா
ரானவராலே யென்னெஞ்சம் ஸ்திதித்தது, நித்யஸூரிகளுக் கவ்வரு
காய்(உ) “ஸுத்யுகாஸிஸுத்யுஷ்ணஹி-ஸத்யகாம ஸஸத்யஸங்கல்பபி”
என்றோதப்படுகிற தாமேதமக்குத் தகாதபடியான பொய்யைச் செ
ய்கையாலே என்னெசுஸ்திதித்தது. ஈர்வான் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞாய்
ரக்ஷிப்பானான பின்பு நம்முடைய ஸத்ய தபச்சமாதிகளைக்கொ
ண்டென்னென்கை (ங) “நூரலோநாநாஹமவதி-ந்யாஸோநாமபக
வதி” இஸ்லோகத்தில் நினைத்த உரமிப்பாட்டால் சொல்லுகிறது.

அரு.— பதினாறும்பாட்டு.— பொழில்-பூமி. பூமியடைய ஆதி
த்யகிரணம் மறையவு மென்றபடி. கசு.

ஆல நிழல்கீ முறநெறியை நால்வர்க்கு,
மேலே யுகத்துரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞாலம்
அளந்தானை யாழிக் கிடந்தானை, ஆல்மேல்
வளர்ந்தானைத் தான்வணங்கு மாறு. கள.

அந்.— மெய் தவத்தோன் ஞாலம் அளந்தானை ஆழி (5)
கிடந்தானை ஆல்மேல் வளர்ந்தானை தான் வணங்குமாறு (10)
அறமநெறியை மேலையுகந்து ஆலநில்கீழ் நால்வர்க்கு உரைத்
தான். (15)

அர்.— ஸத்யமான தபஸ்ஸையுடையருதான், பூமியை யள
ந்தவனாய். திருப்பாற்கடலில் (ரு) பள்ளிகொண்டவனாய், ஆலந்
தவிரிவ் திருக்கண்வளர்ந்தவனானஸ்ரீவேஸ்வரனைத் தானாஸ்ரயித்
தவிதமான (க0) தர்மமார்க்கத்தை முன்யுகத்தில் வடவ்ருக்ஷத்
தின்சரையயில் அகஸ்த்யபுலஸ்த்ய தக்ஷமார்க்கண்டேயர்களான நா
ல்வர்க் குபதேசித்தான். (கரு)

(க) தைத்திரீயம். ஆநந்தவல்லி-௭. ௨) சாநதோகயம். அ-க.

(ங)

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுஅ பா, மாறாயதானவனை, ௩௩

வ்யா.—அவ.—பதினேழாம்பாட்டு.— (ஆலநிழல்கீழ்) ஜ்ஞாநா திகளுள ருத்ரனும் தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு இவ்வர்த்தத்தை யிமே சொல்லிற்றென்கிறார்.

(ஆலநிழல்கீழித்யாதி) பகவத் பஜத்கில் அநுஷ்டீபிதமான அநுஷ்டீபாநத்தைபுடைய ருத்ரன் ஆலநிழலிலே அகஸ்த்யாதிகளு க்கு தர்ம மார்க்கத்தைப்பண்டு சொன்னான். (ஞாலமீத்யாதி) சொன்னபடி எங்ஙனெயென்னில், அவதாரத்துக் கடியாக திருப்பாற் கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்து சிறியார் பெரியார் என்று வாசிவையா தே எல்லார்தலைகளிலுமொக்கத் திருவடிகளை வரையாதே வைத்து வரையாதே எல்லாரையும் தன்வயிற்றிலேவைத்து பவஞாசீருப்ப தொரு ஆனிலையிலே கண்வளர்ந்து ரக்ஷிக்குமவனைத் தான்வணங்கும் ப்ரகாரத்தைச்சொன்னான்.

கௌ.

மாறாயதானவனை வள்ளுகிரால், மார்பிரண்டு

கூறாகக்கீறியகோளரியை,—வேறாக

ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே,மற்றவரைச்

சாத்தியிருப்பார்தவம்.

கஅ.

அஃ.—மாறாய தானவனை மார்பு வள் உகிரால் (5) இரண்டு கூறாக கீறிய கோள் அரியை வேறாக (10), ஏத்தியிருப்பாரை, மற்று அவரை சாத்தியிருப்பார் தவம் (15) வெல்லும். (16)

அர்.—சத்ருவான ஹிரண்யாஸுரனுடைய மார்பு க்குரிய நகங்களினால் (௫) இரண்டுபிளவாகப் பிளந்த பலத்தையுடைய நரஸிம்ஹனை விலக்ஷணமாக (௧௦) ஸ்தோத்ரம்பண்ணியிருப்ப வர்களை, அப்படி ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிறவிலக்ஷணமானஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் தபஸ்ஸு (௧௫) ஜயிக்கும். (௧௬)

வ்யா.—அவ.—பதினேட்டாம்பாட்டு.— (மாறாயவித்யாதி) குறிகொண்டு பகவானையே பஜிக்குமதிலும் ததீயரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு பற்றுகை சீரியதென்கிறார்.

(மாறாயவித்யாதி) ஈஸ்வரனென்றுபாராதே தனக்கெதிரியான ஹிரண்யனைக்கூரிய வுகிராலேமார்விரண்டு பிளவாகக்கீண்ட நரஸிம்ஹத்தை, (வேறாக வித்யாதி) வேறாக வேத்தியிருப்பாராகிறார் (௧) “அந்திய

(௧) திருப்பல்லாண்டு. ௩.

கூச நான் முகன் திருவந்தாதி, ககூ-பா, தவஞ்செய்து. உஓ-பா, நீயே.

ம்போதிலரியுருவாகி அரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு” என்று ரகூகனுக்குத் தீங்குவருகிறதென்று திருப்பல்லாண்டுபாடும் பெரியாழ்வார்போல்வார். (மற்றித்யாதி) சாத்தியிருப்பாராகிறார், (க) “வல்லபரிசுவரி விப்பிரேல்” என்று பெரியாழ்வார் பக்கவிலே ந்யஸ்த்த பராரியிருக்கு மாண்டாள்போல்வார். தவம்-ஸுக்ருதம். கஅ.

தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்றவரத்தை,
அவம்செய்த வாழியானன்றே,—உவந்தெம்மைக்
காப்பாய் நீ காப்பதனை யாவாய்நீ,வைகுந்த
மீப்பாயுமெவ்வுயிர்க்கும் நீ. ககூ

அங்.— தவம்செய்து நான்முகனால் பெற்ற வரத்தை அவம்செய்த (5) ஆழியானன்றே. உவந்து எம்மை காப்பாய் நீ; (10) காப்பதனை ஆவாய் நீ; எவ்வுயிர்க்கும் வைகுந்தம் (15) ஈப்பாயும் நீ. (17)

அங்.— (ஹிரண்யன்) தபஸ்ஸுபண்ணி ப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து ஸம்பாத்தித்த வரத்தை யழியச்செய்த (ரு) திருவாழியையுடைவனன்று. ஸந்தோஷத்துடனே யெங்களை ரகூகிக்கிறவனும் நீயே; (க0) ரகூகிக்கவேனுமென்கிற ஸங்கல்பத்தை யுடையவனும் நீயே; ஸகலப்ராணிகளுக்கும் பரமபத (கரு) மளிப்பவனும் நீயே. (க0).

வ்யா.— அவ.— பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (தவஞ்செய்து) ப்ரதானரானவர்களு மறிவுகெடுமிடத்தில் ரகூகிக்கும் நீயே யெனக்கு எல்லாவபிமத ஸித்தியும் செய்வாயென்கிறார்.

(தவமித்யாதி) தபஸ்ஸைப்பண்ணி ப்ரஹ்மாவின் பக்கவிலே ஹிரண்யாதிகள் பெற்றவரத்தை யழித்து வரங்கொடுத்தவர்களுக்கும் குடியிருப்புக்கொடுத்த நீயே. (உவந்தித்யாதி) உன்பேறாக ரகூகிப்பாய் நீ; ரகூணந்தான் நீ; புராவர்த்தியில்லாத மோகூத்தை (எவ்வுயிர்க்கு மீப்பாய் நீ). ககூ.

நீயேயுலகெல்லாம் நின்னருளே நிற்பனவும்,
நீயேதவத்தேவதேவனும்,—நீயே
எரிசுடரும் மால்வரையு மெண்டிசையும், அண்டத்
திருசுடரு மாயவிலை. உஓ

நான் முகன் திருவந்தாதி, உக-பா, இவையாபிலவாய். ௩௫

அந்.—உலகெல்லாம் நீயே. நிற்பனவும் நின் அருளே. தவம்
(5) தேவர் தேவனும் நீயே. எரி சுடரும் (10) மால் வரையும் எண்
திசையும் அண்டத்து (15) இரு சுடருமாய் இவை நீயே- (19)

அந்.—லோகங்களுக்கெல்லாம்காரணமானவன் நீயே. அவ்வ
ஸ்துக்களிடுப்பதும் உன்னுடையக்ருபையினாலேயே. தபஸ்ஸு-
பண்ணி (௫) தேவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தேவன் நீயே. ஜ்வ
லிக்கிற அக்தியும், (௧௦) பெரிய பர்வதங்களும், எட்டுத் திக்கு
களும், அண்டத்துக்குள்ளிருகிற (௧௫) இரண்டு தேஜஸ்ஸுக்களான
சந்த்ராஸ-விர்களுமாகிய இவையெல்லாவற்றுக்கும் தர்யாமியான
வன் நீயே, (௧௯)

வ்யா.—இருபதாம்பாட்டு.— (நீயே யுலகெல்லாம்) உன்னை
மொழிய ஜகத்துக்குப் ப்ருதக்ஸ்திதியும் ப்ருதகு பலம்பமு மில்லை. (நி
ன்னருளே நிற்பனவும்) உன்ப்ராஸாதமடியாகப் பெறும் பேறுநிலைநிற்
பது, (நீயே தவத்தேவதேவனும்.) ஸாதநாதுஷ்டாநம்பண்ணி. அதி
காரம்பெற்றவர்களுக்கும். உன்னை மொழிய ஸ்திதியில்லை. (நீயேயெரி
சுடரும்த்யாதி) பிரித்துச் சொல்லுகிறதென், அக்தியும் குலபர்வத
ங்களு மெட்டுத்திக்கும் அண்டாந்தர் வர்த்திகளான சந்த்ராதித்யர்க
ளுமான இப்பதார்த்தங்களுமெல்லாம் உன்னதீதம். உய்.

இவையாபிலவாய் திறந்தெரிகான்ற,
இவையாவெரிவட்டக்கண்கள்,—இவையா
வெரிபொங்கிக்காட்டு மிமையோர்பெருமான்,
அரிபொங்கிக்காட்டு மழகு.

உக.

அந்.—பிலம் வாய் திறந்து கான்ற இவைஎரி (5) ஆ. எரி
வட்டம் இவைகண்கள் ஆ. எரி (10) பொங்கி காட்டும் இமையோர்
பெருமான் அரி (15) பொங்கி காட்டும் இவைஅழகு ஆ. (19)

அந்.—பிலம்போன்ற திருப்பவளத்தைத் திறந்து (அதிலே)
எரிகிற இந்த அக்ரிகள் (௫) ஆஸ்சர்யங்களாகக்காண்கின்றன. கொள்
ளிவட்டம் போன்ற இந்ததிருக்கண்கள் ஆஸ்சர்யமாகக்காண்கின்றன.
அக்ரிபோல்(௧௦)கிளர்ந்து தோன்றுமவனாய் நித்யஸ-விரிகளுக் கதிபதி
யானவன் நரஸிம்ஹமாய் (௧௫) க்கிளர்ந்து தோன்று மிவ்வழகுகள் ஆ
ஸ்சர்யங்கள். (௧௯)

வ்யா.—அவ.—இருபத்தோராம்பாட்டு.— (இவையா) இப்
படி பூர்ணானவனுக்கு ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வரும் சீற்றத்தைச் சொ

நகர நான்முகன் திருவந்தாதி, ௨௨-பா, அழகியான் தானே,

ல்லுகிறது. நரஸிம்ஹத்தைத் தத்காலத்திலே அநுஸந்தித்தாற்பேலே
பேசுகிறார்.

(இவையித்யாதி)(க).சுவாக்யநாடிநா - அவாக்யநாதாஃ” என்று
தத்வயிருக்கிறபடி. பிலம்போலே யிருக்கிற வாலயத்திறந்து அக்நி
யை யுமிழாநின்ற யிவை; அக்நியை யுமிழாநின்று பிலம்போலேயிரு
க்கிறவா யிவை. (இவையா வெரிவட்ட க்கண்கள்) “உயிர்க்கெல்லாம்
தாயா யளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்கிற கண்கள் (௨)கொ
ள்ளிவட்டம்போலே யிருக்கிற கண்கள். (இவையா வித்யாதி) அக்நி
போலே ஜாஜ்வல்யமான திருமேனியையுடையனாய் நித்யஸூரிக
ளுக்கு நிர்வாஹகளுவன். அன்றிக்கே, அக்கிகொடுக்கும் ஹயி
ஸ்ஸையுடைய இந்த்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன். (அரியித்யாதி) நித்
யஸூரிகள் பரியவீருக்குமவன் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நரஸிம்ஹமாய்ச்
சேறிக்காட்டினவழகு. ௨௧

அழகியான் தானே யரியுருவன் தானே,

பழகியான் தானே பணிமின், — குழவியாய்த்

தானே மூலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மையனே,

மீனாயிரளிக்கும் வித்து. ௨௨.

அந்.— தான் குழவியாய் ஏமூலகுக்கும் வித்து தன்மைக்கும்(5)
தன்மையன் மீனாய் உயிர் அளிக்கும் அரியுருவன் (9) தானே அழகி
யான் தானே பழகியான் தானே (15) பணிமின். (16)

அந்.— தான் (ப்ரளயகாலத்தில்) முக்தசிசுவாயிருந்து ஏமூலக
ங்களுக்குக் காரணமாய் அவ்வுலகக்களிலுள்ளவைகளுக்கும் (௫)
காரணமாய் மதஸ்யாவதாரமெடுத்து ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்குமவனாய்
நரஸிம்ஹரூபியாய்க்கொண்டு (௧௫) தானே ஸந்தரனாய் தானே
(சிரகாலஸஹவாஸத்தினால்) பழகியிருக்கிறவனான ஸர்வேஸ்வரனு
டைய திருவடினை (௧௫) ஆஸ்யயிபுங்கோள். (௧௬)

வ்யா.— அவ.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (அழகியா னித்
யாதி) நரஸிம்ஹ வருத்தம் ப்ரஸ்துதமானது பின்னாட்டு கிறது.

(அழகியான்) ஆபத்ஸகளுவனே அழகியான். (பழகியான் தா
னே பணிமின்) த்யஜிக்கிற சரீரத்திலும் வர்த்திக்கிற சரீரத்திலும்
புதியிகொளாயிருந்துள்ள நீங்கள், உங்கள் கையிலுங்களைக் காட்

ழிக்கொடாதே காலதரயத்திலும் சரீரங்களில் ப்ரவேசிக்கைக்கு
 நிதாதத்தையும் அதுக்குப்பரிஹாரத்தையும் அறிபுமவனை ஆஸ்ரயிக்
 கப்பாருங்கோள். ப்ரக்ருதிஃசியறிந்து பஸையனுப்ப் பரிஹரிக்கும்
 வைத்யனை வ்யாதிஃரஸ்தர்பந்முமாப்போலே. (குழுவிய்தயாதி)
 கார்யாகாரமான ஜகத்துக்கும் தந்மாத்ஸரயான ஜகத்துக்கும்.
 (தானேழலகுக்கும் தன்மைக்கும் தன்மைமயனை) எல்லா சேத
 நாசேதநங்ஸனக்கும் இவற்றின் குணத்துக்கும் குணி. (தன்மைக்கும்)
 தன்பக்கவிலேவைக்கும். (க) “ஸதேவ-ஸதேவ” என்று
 சொல்லப்படுகிறவனை தன்னை யழியமாறி சேதநவாரகிக்கும்
 த்ரிவிதகாரணமும். ௨௨.

அரு.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.—கார்யாகாரமானதொடங்கி
 பிழை. ஆனாலும் குழுவியா யென்றதுக்குச் சேர தன்மைக்கு மென்
 டுபாடாத்தரமாய், இவற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைக்கும்
 ஸ்வபாவத்தையுடையவ னென்றபடி. ௨௨.

வித்துமிட வேண்டுங் கொலோ, விடையடர்த்த
 பத்தியுழவன்பழம் புனத்து,—மொய்த்தெழுந்த
 கார்மேக மன்ன கரு மால்திரு மேனீ,
 நீர்வானங் காட்டும் நிகழ்ந்து.

அங்.—விடை அடர்த்த பத்தி உழவன் பழம் (5) புனத்து
 வித்தும் இடவேண்டுங்கொலோ. மொய்த்து எழுந்த (10) கார்
 மேகமன்ன கருமால் திருமேனி நீர்வானம் நிகழ்ந்து (15) காட்
 டும். (16)

அர்.—(எழு) வருஷபங்களைக் கொன்றவனாய் பத்திக்குக் க்ரு
 ஷிபண்ணினவனுன ஸர்வேஸ்வர னுடைய அநாதியான (௫) ஸம்ஸார
 மாகிதபூமியில் ஸுக்ருதமாகிதவியையும் விரைக்கவேனுமா, திர
 ண்டு கிளர்ந்த (௧௦) கருமேகம்போன்ற நீலவர்ணனுன ஸர்வேஸ்வர
 னுடைய திருமேனியை நீர்கொண்டமேகம் ஏற்றேரின்று (௧௫)
 காட்டாநின்றது. (௧௬)

வ்யா.—அவ.—இருபத்துமுன்றும்பாட்டு.—(வித்தும்) அறி
 ந்த தஸையிலு மறியாத தஸையிலும் ஸர்வேஸ்வரனே டகூகனாக அறி
 துரிட்டபின்பு தன் அபிமதஸித்திக்கு இவன் செய்யவேண்டும் ஸு

௩௮ நான் முகன் திருவந்தாதி, உசு-பர், நிகழ்த்தாய்.

க்ருதமுண்டோ? ஸத்தாப்ரபுக்தயான இச்சை இவனுக்குண்டாகில்
மேலுள்ள துக்கவன்கடவனாகில் இவன் செய் புமம்சமென்னென்கிறார்.

(வித்துமிடவேண்டுங்கொலோ) வித்தென்று சொல்லுகிறது
ஸுக்ருதக்ஷத. (விடையடர்த்தபத்திபுழவன்) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்
குதவிற்றென்று வ்யாஜமாய் ஆஸ்ரிதருடைய பத்திக்குக் கர்ஷகனான
வனுடைய. (பழம்புனத்து) பழம்புனங்களில் விதைக்கவேண்டாதே
யுதறிமுளைக்குமாபோலே யாத்ருச்சிகஸுக்ருதங்கள் தன்னையே
பிறக்கும்படியாகவிதே ஈஸ்வரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவது.
(மொய்த்தெழுந்தவித்யாதி) ருசிபிறந்தபின்பு ப்ராப்தியளவும் நாம்
தரிக்கைக்கு அவன் திருமேனிக்குப்போலி யுண்டென்கை. செறிந்
தெழுந்த கர்காலத்தில் மேகம்போலே ஸ்பாமமான திருமேனியை
யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறத்தை நீர்கொண்டெழுந்த காளமே
கம்காட்டும்.

உரு :

அரு.—இருபத்துமுன்றும்பாட்டு.—நிகழ்த்து - வர்த்தியா நின்
றுகொண்டு. காட்டும் - ப்ரகாசித்துக் கரட்டவமாம்.

உரு.

நிகழ்த்தாய்பால்பொன்பசுப்புக்கார்வண்ணம்நான்கும்,
இகழ்ந்தா யிருவரையும் வீயப்—புகழ்ந்தாய்,
சினப்போர்ச் சுவேதனைச் சேனா பதியாய்,
மனப்போர் முடிக்கும் வகை.

உசு.

அட்.—பால் பொன் பசுப்பு கார் நான்கு (5) வண்ணம்
நிகழ்ந்தாய் இருவரையு வீய இகழ்ந்தாய் (19) சேனாபதியாய் மனம்
போர் முடிக்கும்வகை சினம் (15) போர் சுவேதனை புகழ்ந்
தாய். (18)

அர்.—வெண்மை சிவப்பு பச்சை கறுப்பு (ஆகிற) நான்கு
(௫) வர்ணங்களையுடையனும் (௧௦) லுயுகங்களிலும்) அவதரித்தாய்.
பாண்டவகௌரவர்களிருவருடையஸைநிகர்களையும் நசிக்கும்படி.
உபேகித்தாய். (௧௦) ஸேனாபதியாய்க்கொண்டு (தான்) ஸங்கல்
பித்த யுத்தத்தைத் தலைக்கட்டும்படி சிறிக்கொண்டு (கந்) யுத்தத்
த்தில் அர்ஜுனைக் கொண்டாடினாய். (௧௮)

வ்யா.—இருபத்துநாலாம்பாட்டு.—(நிகழ்த்தாயித்யாதி) அவ்வோ
யுகங்களில்சேதநர்க்கு ப்ரியமானவெண்மைதொடக்கமானநிறங்களை

நான்முகன் திருவந்தாதி, உரு-பா, வகையால். ௩௯

யுகந்தாய். (இகழ்ந்தாயிருவரையும்விய)மதுகைடபர்கள்.முடிய அன்
றிக்கே,(க) “எல்லாச்சேனையுமிருநிலத்தவித்த” என்னுமாபோலேப
கூதவயத்தையும் முடித்தவென்றுமாம். (புகழ்ந்தாயித்யாதி) சினத்த
போரையுடைய சுவேதவாஹனனான அர்ஜுனன் ஸேனைக்கு நிர்வா
ஹகனாய், தர்மபுத்தான் முடிசூடவும், த்ரௌபதி குழல்முடிக்கவும்,
தர்யோதனாதிகள் முடியும்படியும் நினைத்தபோனை முடிக்க வல்லனா
கப்புகழ்ந்தாய். உச.

அரு.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— நிகழ்ந்தாய் - பாகாசித்
தாய். பாகாசமுகப்பின் கார்யமாகையாலே உகந்தா யென்கிறது.
புகழ்ந்தாய் - அர்ஜுனைக் கொண்டாடினாய். உச.

வகையால் மதியாது மண்கொண்டாய், மற்றும்
வகையால் வருவதொன் றுண்டே,—வகையால்
வயிரங் குழைத்துண்ணும் மாவலிதா னென்னும்,
வயிரவழக் கொழித்தாய் மற்று. உரு.

அங்.— மதியாது வகையால் மண் கொண்டாய் மற்று (5)
வகையால் வயிரம் குழைத்து உண்ணும் தானென்னும் (10)
மாவலி வயிரவழக்கு ஒழித்தாய். வகையால் வருவது (15) மற்றும்
ஒன்றுஉண்டே. (17.)

அர்.— (மஹாபலியை) லக்ஷயம்செய்யாமல் உபாயத்தி
னால் பூமியை வாங்கிக்கொண்டாய். அதற்குமேல் (௫) உபா
யத்தினால் வச்சிரத்தை யுரைத்து புஜித்து தூபிமாதியான (10)
மஹாபலியோடு சாத்ரவமுறையைப் போக்கினாய். இவ்வுபாயங்
களினால் (உனக்கு) வருவது (கரு) (ஆஸ்ரிதாக்கூண மொழிய)
வேறொரு ப்ரயோஜன முண்டோ? (க௭) உரு.

வ்யா.— அவு,— இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (வகையால்)ஆஸ்ரி
தார்த்தமான செயலொழிய தனக்கென்ன வெருசெய வில்லையென்
கிறார்.

(வகையாலித்யாதி) மஹாபலியுசக்கும் பாகாரத்தாலே பூமியை
அநாயாஸைகொண்டாய். (மற்றித்யாதி.)ஒரு உபாயத்தாலே வைர
த்தைபுஜித்துஅத்தாலேமிடுக்கனாக அபிமாசித்திருக்கிறமஹாபலியை
யுடைய சாத்ரவமுறையைத்தவிர்த்து மஹாபலி பக்கல்நின்றும் ராஜ்

(ச) திருவாய்மொழி. ௩ - உ - ௩.

யம் மீட்டுக்கொடுத்தபரித்தாய். (மற்றும் வகையால் வருவதொன் றுண்டே) இவற்றாலுனக்கு ப்ரயோஜனமாவதொன் றுண்டோ.

அரு.— இருபத்தைச் சாம்பாட்டு.— வயிரங்குழைத்துண்ணும் மாவலி - இத்தானேடே வைரத்தைபுண்டாக்கி லோகத்தை புஜி கிற மஹாபலி. தானென்னு மென்கையாலே அபிமாநம் தோற்று கிறது. உரு.

மற்றுத் தொழுவா ரொருவரையும் யானின்மை,
கற்றைச் சடையான் கரிக்கண்டாய்,—எற்றைக்கும்
கண்டுகொள் கண்டாய் கடல்வண்ணா; யானுன்னைக்
கண்டுகொள் கிற்கு மாறு. உசு.

அங்.— யான் மற்றொருவரையும் தொழுவார் இன்மை, கற்றை (5) சடையான் கரிக்கண்டாய். கடல்வண்ணா! யான் உன்னை (10) எற்றைக்கும் கண்டுகொள்கிற்குமாறு கண்டுகொள் கண்டாய் (13)

அர்.— நான் (உன்னை யொழிய) வேறொருவரையு மாஸ் ரயணியாக உடையே னல்லேன். (இதற்கு) நெருங்கின (௫) ஜடையையுடையருத்ரன் ஸாக்ஷி. ஸமுத்ரம்போன்றதிருமேனி யையுடையவனே ! நானுன்னை (௧௦) யெப்போதும் ஸேவி க்கும்படி கடாக்ஷித் தருளாய். (௧௩) உசு.

வ்யா.— இருபத்தாரும்பாட்டு.— (மற்றுத்தொழுவாரித்யாதி) நான் தேவதாந்தரஸமாஸ்ரயணம் பண்ணேனென்னு மிடத்துக்கு ஆள்பிடித்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளும் ருத்ரன் ஸாக்ஷி. (எற்றை க்குமித்யாதி) ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய நீயே மேலுமிந்த நன் மைநிலைநிற்கும்படியாகப் பார்த்தருளவேணும். உசு.

மாறான் புகுந்த மடநெஞ்சம், மற்றதுவும்
பேறாகக் கொள்வனோ பேதைகள்,—நீரூடி
தான்காண மாட்டாத தாரகல சேவடியை,
யான்காண வல்லேற்கிது. உள.

அங்.— பேதைகள்! நீரூடிதான் காணமாட்டாத தார் அக்ஷ மம் (5) சே அது அடியை காணவல்லேற்கு மால் (10) தான்

புகுத்த மடம் இது நெஞ்சம் (15) யான் மற்று பேறாக கொள்வனோ? (19)

அர்.— ஓ புத்தி சூர்யர்களே! பஸ்மோத்தூளிதனானருத்ரனுக்கும் காணவரிதாய் மாலைநிலலங்கரிக்கப் பட்டதாய் (பேரக்யதையினால்) அபரிச்சிந்தமாய் (ரு) சிவந்திருக்கிற அந்தத் திருவடிகளை ஸேவிக்கத்தக்கபாக்யமுடைய எனக்கு ஸர்வேஸ்வரன் (கௌ) தானேவந்து ப்ரவேசித்த விதேயமான இந்த மனஸ்ஸை யுடையேனான (கரு) நான் (அத் திருவடி யொழிய) வேறென்றைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வனோ? (கக) உ.எ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தேழாம்பாட்டு.— (மாறான்) பார்த்தருளவேனுமென் றபேக்ஷித்தபடியே அவன் பார்க்கப்பெற்ற படியைப் பேசுகிறார்.

(மாறான் புகுத்தமடநெஞ்சம்)ஸ்வரன் வ்யாமுகத்தனாய்ப் புகுரும்படி ஸூசியுடைய நெஞ்சு! (நீறித்யாதி) ருத்ரன் காணமாட்டாத தாரையுமகலத்தையு முடைத்தான திருவடிகளைக்காண வல்லேனான வெனக்கு இதொழிய வேறே யொன்றைப் பேறாகக்கொள்வனோ? வேறென்றைப் பேறாக நினைத்திருக்கு மறிவுகேட்காள்! உ.எ.

அரு.— இருபத்தேழாம்பாட்டு.—மாறான்-மால்தான்.நெஞ்சம். நெஞ்சையுடையனான, பிழை. உ.எ.

இது விலங்கை யீடழியக் கட்டியசேது,
இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்ததுவும்,—இதுவிலங்கை
தானொடுங்க வில்நுடங்கத் தண்டா ரிராவணனை,
ஊனொடுங்க வெய்தா னுகப்பு. உஅ.

அந்.— இலங்கை ஈடழிய கட்டிய இது சேது; (5) விலங்கு வாலியை வீழ்த்த இதுவும், இது (10) இலங்கைதான் ஒடுங்க வில் நுடங்க தண் (15) தார் இராவணனை ஊன் ஒடுங்க எய்தான் (20) உகப்பு. (21)

அர்.— லங்காபுரியை யழிக்கைக்காகக் கட்டின இந்த ஸேதுவும், (ரு) ம்ருகமான வாலியை விழச்செய்த இதுவும், இந்த (10) லங்காபுரி நசிக்கும்படியாகவும் சார்னகம் வளையும் படியாகவும் குளிரந்த (கரு) மாலையையுடைய ராவணனுடைய ப்ராணன் நசிக்கும்படியாகவும் அடித்தவனுடைய (உ0) ஸந்தோஷ வ்யாபாரங்கள், (உக) (உஅ)

வ்யா.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(இதுவித்யாதி) லங்கைக்கு முலையடியே வழிபோம்படியாகக் கட்டின திருவணையிது. கட லடைபட்ட போதே லங்கையழிந்ததென்று நினைக்கும்படியாக. (இது விலங்கு வாலியை வீழ்த்ததுவும்) திர்யக்கான வாலியைமுடித் ததுவும். (இது வித்யாதி) லங்கை நெருக்குண்ணவும் ஸ்ரீசார்ங்கம் வலையவும் மதிப்பனான ராவணன் முதுகு கூனவும் எய்தான். (இது அவனுடைய) அவன் லீலை. வாலியைக்கொன்ற ஜயமும், ராவண வத மும் புத்திஸ்தமான படியாலே யிதுவென்கிறார். ஒரு முஷ்டியிலே நின்றெய்ய கெஞ்சழியும்படியாயிதே இருப்பது. உஅ.

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கட்டிய சேது - கட்டின ஸேது. தண்டார்-மாலைபுடையவனாகையாலே மதிப்பென்கிறது. இது என்று ப்ரத்யக்ஷமாதல், ஈடுபாடாதல். அப்படி ஈடுபடுத்தாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு முஷ்டியாதி) முஷ்டி - விற் பிடித்தபிடி. உஅ.

உகப்புருவம் தானே யொளியுருவம் தானே,
மகப்புருவம் தானே மதிக்கில்,— மிகப்புருவம்
ஒன்றுக்கொன் றோசனையான் வீழ, ஒருகணையால்
அன்றிக்கொண் டெய்தா னவன். உக.

அர்.— மிக புருவம் ஒன்றுக்கொன்று ஓசனையான் வீழ அன்றிக்கொண்டு (5) ஒருகணையால் எய்தானவன் மதிக்கில் தானே உகப்பு (10) உருவம், தானே ஒளி உருவம் தானே. (15) மகப்பு உருவம் (17)

அர்.— மிகவும் ஒருபுருவத்துக்கொருபுருவம் யோசனை நீளமுடையகும்பகர்ணன் விழும்படி சீறிக்கொண்டு (6) ஒருபாணத்தினு லடித்தசக்ரவர்த்தித்திருமகனை த்யாநித்தால் அவனே மனோஹரமான (க0) திருமேனியையுடையனாயிருப் பன். அவனே உஜ்ஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருப் பன். அவனே (க1) ஆஸ்சர்யகரமான திருமேனியையுடையனாயிருப்பன். (க2)

வ்யா.—இருபத் தொன்பதாம் பாட்டு.—(உகப்புருவமித்யாதி) (க)“ ஐவரமு ஹி தாவித - இச்சாக்ருஹி தாபிமத ” - என்னும்படி

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-க-10 அச.

கான்முகன் திருவந்தாதி, ௧௦-பா, அவனென்னையாளி. சக

ஸ்வவ்யதிரித்தர்க்கும் ப்ராப்யமாய்த்தனக்கு மபிமதமாய் ரஜஸ்தமோ மிஸ்ரமின்றிக்கே நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோ ரூபமாய் (௨) “ரூவஜேஜேஜேஜேஜேஜே - ரூபமந்யத்தரோம்ஹத்” என்னும்படியான ஆஸ்சர்யமான வடிவையுடையவனுமான சக்ர வர்த்தித் திருமகன்தானே ஒருபுருவத்துக் கொருபுருவம் யோசனை நீளமுடைய குப்பகர்ணன் பட்டுவிழும்படி ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே திருச்சரத்தாலே தேவகார்யஞ் செய்தாளுகை யன்றிக்கே தனக்கே வந்ததாகச் சிற்றத்தை யேறிட்டுக்கொண் டெய்தான். மதிக்கில் இவனுடைய திருமேனியை யொன்றால் பரிச்சேதிக்கப் போகா தென்கை. உக

அரு.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு, — மகப்புருவம் - பெரிய வடிவு. அன்றி-சிறி, மதிக்கில் - பரிச்சேதிக்கப் பார்க்கில். ஏதாந்ருச மாகையாலே பரிச்சேதிக்கப் போகாதென்றபடி. உக.

அவனென்னையாளி யரங்கத் தரங்கில்,
அவனென்னையெய்தாமற் காப்பான்,—அவனென்ன
துள்ளத்து நின்றா னிருந்தான் கிடக்குமே,
வெள்ளத் தரவணையின் மேல். நடு.

அர்.—அரங்கத்தவன் என்னை ஆளி. அவன் என்னை (௩)
அரங்கில் எய்தாமல் காப்பான், என்னது உள்ளத்து (10)
நின்றான் இருந்தான் அவன் வெள்ளத்து அரவணையின்மேல் (15)
கிடக்குமே ! (16)

அர்.—கோயிலில்கண்வளர்த்தருளுகிறவன் என்னை ரக்ஷிக்
கிறவன். அவனென்னை(௫) ஸம்ஸாரமாகிறநாடகசாலையில் ப்ரவே
சியாதபடி ரக்ஷிப்பன். என் ஹ்ருதயத்தில் (௧௦) நின்றவனும்
வீற்றிருந்தவனுமான அவன் கதீராப்தியில் சேஷ சயனத்தில் (௧௫)
கண்வளருமோ ! (௧௬) உ௦.

வ்யா.—முப்பதாம்பாட்டு.—(அவனித்யாதி) அரங்கத்தவனென்
னையாளி.(அரங்கித்யாதி)(௧௫)“பிறவிமா மாயக்கூத்து” என்றுஸம்ஸா
ரமாகிற நாடகசாலையி லென்னை ப்ரவேசியாமல் காப்பாரார்? பெரு
மாளே.(அவனித்யாதி)என்ஹ்ருதயத்திலேபுகுருகைக்கு அவஸார்பா

(௧) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-௬-௭-௭௦.

(௩) திருவாய்மொழி-௮-௪-௧௧.

(௨) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்-௬-௭-௭௦.

சச நான்முகன் திருவந்தாதி, நக-பா, மேல்நான்முகன்.

தீக்ஷனாய்க்கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளி அவகாசம்பெற்று என்ஹ்ரு
தயத்திலே நிற்ப திருப்பதாகிறவனுக்குத் திருப்பாற்கடலிலே படுக்
கையில் கண்ணுறங்குமோ? நக

மேல் நான்முக னரணையிட்ட விசொபம்,
தான் நாரண னொழித்தான் தாரகையுள்,—வானோர்
பெருமானே யேத்தாத பேய்காள், பிறக்கும்
கருமாயம் பேசில் கதை. நக

அந்.—மேல் நான்முகன் அரணை இட்டவிடு சாபம் (5)
நாரணன் தான் தாரகையுள் ஒழித்தான். வானோர் (10) பெரு
மானை ஏத்தாத பேய்காள்! பிறக்கும் கரு (15) மாயம் பேசில்
கதை. (18)

அந்.—முற்காலத்தில் சதுர்முகன் ருத்ரனுக்குக் கொடுத்த
விடக்கூடியசாபத்தை(ரு) நாராயணன் தானே பூலோகத்தில் போக்கி
னான். நித்ய ஸூரிகளுக்கு (க0) நிர்வாஹகனான (அந்த ஸ்ரீமந் நாரா
யணனை) ஸ்தோத்ரம்செய்யாத பிசாசங்களே! பிறக்கும்போது
கர்ப்பத்தில்படுகிற (கரு) ஆஸ்சர்யமானதுக்கத்தைச் சொல்
லப்புகில் கதையாயிருக்கும். (கஅ) நக

வ்யா:—அவ.—முப்பத்தோராம் பாட்டு.—(மேல் நான்முகன்)
நீங்க ளாஸ்ரயணியராக நினைத்தவர்களுக்கு மிடர்வந்த விடத்திலே
அவ்விடரைப் பரிஹரிக்கு மவனையன்றோ பற்றவடுப்ப தென்கிறார்.

(மேலித்யாதி)பண்டு சதுர்முகன் ருத்ரனை(க)“கவாலீ க்வஹ்வி
ஷ்ஷி-கபாலீத்வம்பவிஷ்யஸி” என்று சபித்த சாபத்தைத்தரணியி
லே யெல்லாருமறிய ஸர்வேஸ்வரன் போக்கினான்.(வானோரித்யாதி)
ஒருத்தன் தலையையறுத்துப் பாதகியாக, ஒருத்தன்சோச்யனாக,
இருவருடைய வ்யஸநத்தையும் போக்குவதுஞ் செய்து நித்யஸூரி
களுக்கு ப்ராப்யனானவனை ஏத்தாத அறிவுகேடர்காள்! (பிறக்குமி
த்யாதி) இவ்வறிவுகேடு கிடக்கப் பிறவிக் கடியான கர்ப்பஸ்தாநத்தி
லுள்ள ஆஸ்சர்யம் சொல்லப்புகில் மஹாபாரதம். நக

அரு.—முப்பத்தோராம் பாட்டு.—தாரகை என்று தரணியென்
றபடி.

நான்முகன் திருவந்தாதி, ௩௨-பா, கதை, ௩௩-பா, அடிச்சகடம். சௌ

கதைப்பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றி னுள்ள,
உதைப்பளவு போதுபோக்கின்றி,—வதைப்பொருள்தா
வாய்ந்த குணத்துப் படாத தடைமினோ, [ன்
ஆய்ந்த குணத்தா னடி, ௩௨,

அந்.—கதைப் பொருள்தான் கண்ணன் திருவயிற்றில் உள்ள
உதைப்பளவு (5) போதுபோக்கின்றி வாய்ந்தகுணத்துப் படா
தது வதைப்பொருள்தான், ஆய்ந்த (10) குணத்தான் அடி-
அடைமினோ. (13)

அந்.—இதிஹாஸபுராணாதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸங்
கல்பத்தினால் நிலைபெற்றன. ஒருகூணமும் (௫) வ்யர்த்த
மாகப்போக்காமல் திருக்கல்யாணகுணங்களி லவ்வயியாதது
நசித்திற் வஸ்துவே. (ஆகையால்), ஹேயப்ரத்யநீகமான
(௧௦) கல்யாணகுணங்களையுடையவனுடைய திருவடிகளைப் பற்
றுங்கோள். (௧௩) (௩௨)

வ்யா.—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—(கதையித்யாதி) ஸ்ம்ரு
திதிஹாஸ புராணங்கள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்திலுள்ளன.
(உதைப்பித்யாதி) ஒருநொடி மாதாம் போதுபோக்கின்றி. (வாய்ந்த
குணத்தில் படாதது வதைப் பொருள்தான்) ஆஸ்சர்ய குணத்தி
லகப்படாதது பரஹிம்ஸை. (ஆய்ந்த குணத்தா னடியடைமினோ)
ஹேயப்ரத்யநீகமான குணத்தை யுடையவன் திருவடிகளை ஆஸ்ர
யியுங்கோள். ௩௨.

அந்.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு,—போக்கின்றி-போக்காமல்.
சீர்மாக, (அகப்படாதது)-ஸத்குணத்திலே. பரஹிம்ஸை கூடாது,
ஆகையாலே அதைவிட்டு அவனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்றபடி
பரஹிம்ஸை-ஆத்மாபஹாரமாகவுமாம். ௩௨.

அடிச்சகடம் சாடி யரவாட்டி, ஆனை
பிடித்தொசித்துப் பேய்முலை நஞ்சுண்டு,—வடிப்பவள
வாய்ப்பின்னைத் தோளிக்கா வல்லேற்றெருத்திறுத்து
கோப்பின்னு மாறான் குறிப்பு. ௩௩.

. அந்.—அடி சகடம் சாடி அரவு ஆட்டி (5) ஆனை
பிடித்து ஒசித்து பேய் முலை (10) நஞ்சு உண்டு வடி

சக நான்முகன் திருவந்தாதி, ஈச-பா, குறிப்பெனக்கு.

பவளம் வாய் (15) தோளி பின்னைக்கா வல் ஏறு எருத்து (20)
இறுத்து பின்னும் குறிப்பு கோவானான். (24)

அர்.—திருவடிகளினால் சகடாஸாரணை யுதைத்துக் காளியனை
(வாலைப்பிடித்து) ஆட்டி (௫) குவலயாபிடத்தைப் பிடித்து
(அதின் கொம்மை) முறித்துப் பூதனையின் முலையில் (க௦) விஷத்தை
யமுதுசெய்து அழகிய பவளம்போன்ற வதரத்தையும் (க௫)
தோள்களையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக பலிஷ்டங்களான
வ்ருஷபங்களின் முசிப்பை (௨௦) முறித்துப் பின்னும் ரக்ஷிப்ப
தினால் ஸர்வஸ்வாமியானான். (௨௪) ஈஈ.

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து மூன்றாம் பாட்டு.—(அடிச்சகடம்)
அஸாதாரணையானநப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும்அல்லாதார்க்குமொக்க
விரோதியைப் போக்குமவன் என்கிறார்.

(அடியித்யாதி) திருவடிகளாலே சகடையழித்து, காளியனைத்
துறத்தி, குவலயாபிடத்தைப்பிடித்து அதின்கொம்பையநாயானே
நமுறித்து, பூதனையைமுடித்து, அழகிய பவளம்போன் றிருக்கிற
அதரத்தையும் அழகிய தோளையுமுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்
காகத் தன்னையொக்கிவலிய வ்ருஷபங்களினுடைய கருத்தைப்போ
க்கி, ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வத்தைப் பின்னையு முதறிப் படுத்
தான் திருவுள்ளத்தாலே. ஈஈ.

குறிப்பெனக்குக் கோட்டியூர் மேயானே யேத்த,
குறிப்பெனக்கு நன்மை பயக்க,—வெறுப்பனே
வேங்கடத்து மேயானே மெய்வினை நோயெய்தாமல்,
தாங்கடத்தும் தன்மையான் தாள். ஈச.

அர்.—கோட்டியூர் மேயானே வேங்கடத்து மேயானே ஏத்த
(5) எனக்கு குறிப்பு. நன்மை பயக்க எனக்கு (10) குறிப்பு.
மெய் வினை நோய் எய்தாமல் (15) தான் கடத்தும் தன்மை
யான் தாள் வெறுப்பனே ! (20)

அர்.— திருக்கோட்டியூரில் நித்யவாஸம்பண்ணுமவனையும்
திருமலையி லெழுந்தருளியிருக்குமவனையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண
(௫) எனக் கபிப்ராயம், நல்லகார்யங்களை வ்ருத்திபண்ண
எனக் (க௦) கபிப்ராயம், சரீரஸம்பந்திகளான கர்மங்களையும்
வ்யாதிகளையும் அடையாமற்படி (க௫) தானே கடத்திவைக்கும்

நான் முகன் திருவந்தாதி, ௩௫-பா, தாளாலுலகம். சள

ஸ்வபாவத்தையுடையஸ்ர்வேஸ்வானுடைய திருவடிகளை உபே
க்ஷிப்பனோ? (௨௦) உச

வ்யா.—அவ.—முப்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(குறிப்பெனக்கு)
உகந்தருளின தேசங்களிலே எனக்காக அவன்வர்த்திக்க “வரில்பொக
டேன் கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கவோ வென்றாகிர்.

(குறிப்பித்யாதி) திருக்கோட்டியூரிலே யெனக்காக ஸந்நி
ஹிதனானவனை யேத்தக்கருத்து. (குறிப்பித்யாதி) ஸம்ஸ்லேஷத்
தால் வந்த உத்கர்ஷம் பிறக்கக்கருத்து. (வெறுப்பித்யாதி)வந்த ஸம்
பத்தை வேண்டா வென்று தள்ளுவனோ? (மெய்யித்யாதி) சரீரமடி
யாக வந்த வ்யாதியும், வ்யாதிக்கு ஹேதுவான கர்மமும் கிட்டாமல்
மாற்றுமவன் திருவடிகளை மறப்பனோ? ௩௫.

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—மறப்பனோ-அத்யாஹார்யம்.

தாளா லுலக மளந்த வசைவே கொல்,

வாளாகிடந்தருளும் வாய்திறவான்,—ந்ளோதம்

வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக் கேணியான்,

ஐந்தலைவாய் நாகத் தணை.

௩௫.

அந்.—நீள் ஓதம் வந்து அலைக்கும் மா (5) மயிலை மா
அல்லிக்கேணியான் ஐந்தலை வாய் (10) நாகம் அணை வாளா
கிடந்தருளும்! வாய்திறவான் (15) தாளால் உலகம் அளந்த
அசைவே கொல். (19)

அர்.—பெரிய அலைகள் வந் தடிக்கிற ஸ்லாக்யமான (௫)
மயிலாபூருக்கடுத்த ஸ்லாக்யமான திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்
தருளியிருக்கிறவன் ஐந்துசிரஸ்ஸுக்களையும் முகங்களையு
முடைய (10) திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கைமேல் சலியாமல்
கண்வளர்த்தருளுகிறான். ஒருவார்த்தையும்சொல்லான். (௧௫)
(இது) திருவடிகளினால், லோகங்களை யளந்த ஆயாஸத்தினாலேயா
யிருக்கலாமோ? (௧௯) ௩௫.

• வ்யா.—அவ.—முப்பத் தைத்தாம்பாட்டு — (தாளால்)
லௌகிகர் படியைக் கண்டு வெறுப்பனோ வென்கிறார்.

சுஅ நான் முகன் திருவந்தாதி, கூசு-பா, நாகத்தனை.

(தாளாவித்யாதி) (க) “வடி வினையில்லாமலர்மகள்மற்றை சீலம
கள் பிடிக்கும்மெல்லடி” என்றுபிராட்டிக்குங் கூசித்தொடவேண்டும்
திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமேடையு மளந்து திருமேனி அல
ற்றதோ? இல்லாதத்தை யுண்டாக்கும் ஸங்கல்பம் போராடோ?
உண்டானத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்க. (வாளாவித்யாதி) ஏக ரூபமாகக்
கிடப்பதும் செய்து வார்த்தையும் பேசுகிறீன். (நீளோதமித்
யாதி) நீர்க்கரையைப்பற்றிக் கண்வளருகிறதும் ஸ்ரமத்தின் மிகுதி
யென்றிருக்கிறார்.

கூடு,

அரு.—முப்பத்தைந்தாம் பாட்டு. — பரியுமத்தனை யன்றோ
வென்கிறாதிதிலென்றபடி. அசைவு-தளர்த்தி.வாளா-வெறுமனே.ஒரு
படியாய்-ஏகரூபமாயென்றபடி.

கூடு.

நாகத் தனைக்குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள்,
நாகத்தனையரங்கம் பேரன்பில்,— நாகத்
தனைப்பாற் கடல்கிடக்கு மாதி நெடுமால்,
அனைப்பார் கருத்தனா வான்.

கூசு

அங்.— ஆதி நெடுமால் அனைப்பார் கருத்தன் ஆவான் (5)
நாகத்தனை குடந்தை வெஃகா திருவெவ்வுள் நாகத்தனை (10)
அரங்கம் பேர் அன்பில் நாகத்தனை பாற்கடல் (15) கிடக்
கும். (16)

அர்.— ஜகத்காரணனான ஸர்வேஸ்வரன் பக்தஜநங்களுடைய
ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசிக்கைக்காக (ரு) திருவந்தாழ்வா
னாகிறபடுக்கையின்மேல் திருக்குடந்தையிலும் திருவெஃகாவிலும்
திருவள்ளூரிலும் திருவந்தாழ்வானாகிறபடுக்கையின்மேல் (கூ)
கோயிலிலும் திருப்பேரிலும் திருவன்பிலிலும் திருவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையின்மேல் திருப்பாற்கடலிலும் (கூடு) சபனித்துக்
கொண்டிருக்கிறான். (கூசு)

கூசு

வ்யா.— அவ.— முப்பத் தாரும் பாட்டு.— (நாகத்தனை)
பலவிடத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும் ஆயாஸத்தாலே யென்
றிருக்கிறார்.

(நாகத்தனையித்யாதி) திருக்குடந்தையிலே திருவந்தாழ்
வான்மேலே கண்வளர்ந் தருளுகிறதும்,கோயில்தொடக்கமான எவ்
(க) திருவாய்மொழி-கூ-உ-கூ.

நான்முகன் திருவந்தாதி, ஈ.எ-பா, வானுலவு, சக

லாத் திருப்பதிகளிலும் திருப்பரற் கடவிலும் ஜகத்காரண பூதனான
ஸ்ரீவேஸ்வரன் தோள்திண்டியாகக் கண்வளர்த் தருளுகிறதும், தான்
புரூப்புக்கால் ஆணையிடாதார் ஹ்ருசயத்திலே புகுருவகக்காக
இப்படி அவரை ப்ரதீக்ஷனாக வேண்டுவா நென்னென்னில் தா
யாகையாலே, ஈ.சு.

அரு.—முப்பத்தாரும் பாட்டு.—கீழிற்பாட்டுக் கறுகுணமாக
அவதாரிகையிலர்த்தம். அவரைப்ரதீக்ஷனாக -- பாட்டுக்குத்தாத்
பர்யம், ஈ.சு.

வானுலவு தீவளி மாகடல் மாபொருப்பு,
தானுலவு வெங்கதிருந் தண்மதியும்,— மேனிலவு
கொண்டல் பெயரும் திசையெட்டும் சூழ்ச்சியும்,
அண்டம் திருமா லகைப்பு. ஈ.எ.

அர்.—வான் உலவு தீ வளி மா (5) கடல் மா
பொருப்பு தான்உலவு வெம் (10) கதிரும் தண் மதி
யும் மேல் நிலவு (15) கொண்டல் பெயரும் திசைஎட்டும்
சூழ்ச்சியும் அண்டம் (20) திருமால் அகைப்பு. (22).

அர்.—ஆகாசமும் சலிக்கிற அக்தியும் காற்றும் பெரிய
(10) ஸமுத்ரமும் பெரிய மலைகளும் ஸஞ்சரிக்கிற உஷ்ண
(20) கிரணங்களை யுடைய ஸூர்யனும் சீதகிரணங்களை யுடைய
சந்த்ரனும் மேலே ஸஞ்சரிக்கிற (கரு) மேகங்களும் சேத
நர்களும் எட்டுத்திக்குக்களும் ஆவரணமும் ப்ரஹ்மாண்டமும்.
(உ0) ஸ்ரியஃபதியினுடைய ஸங்கல்பத்தினுண்டானவை. (உஉ)

வ்யா.—அவ.—முப்பத் தேழாம்பாட்டு.—(வானுலவு) ஆதிநெ
டுமலை விவரிக்கிறது.

(வானுலவு) சூழ்ச்சியும்-ஆவரணமும். இவையெல்லாம் திருமா
லகைப்பு-எழுச்சி; ஸ்ரியஃபதியினுடைய ப்ரயத்நத்தாலே யென்னை

அரு.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—வளி-காற்று. பொருப்புத்
தான். கொண்டல்-மேகம். பெயரும்-சேதநகர உபலக்ஷிக்கிறது;
சேதநருமென்றபடி, ஈ.எ.

௫௦ நான்-திருவந், ஈஅ-பா, அகைப்பில். ஈகூ-பா; அழைப்பன்.

அகைப்பில் மனிசரை யாறு சமயம் [ல்
புகைத்தான், பொருகடல்நீர்வண்ணன், —உகைக்குமே
எத்தேவர் வாலாட்டு மெவ்வாறு செய்கையும்,
அப்போ தொழியு மழைப்பு. ஈஅ

அந்.—அகைப்புஇல் மனிசரை ஆறு சமயம் புகைத்தான்
(5) பொரு கடல் நீர் வண்ணன் உகைக்குமேல் (10)
எத்தேவர் வாலாட்டும் எவ்வாறு செய்கையும் அழைப்பும்
(15) அப்போது ஒழியும். (17).

அந்.—மதிப்பில்லாத மனுஷ்யர்களை ஆறுவிதமான (நாள்
திக) மதங்களில் ப்ரவேசிப்பித்தவனும் (௫) அலையடிக்கிற
ஸ்முத்ரத்தின் ஜலம்போன்ற கார்தியையுடையவனுமானஸ்
வேஸ்வரன் உபேக்ஷித்தால் (௧௦) ஸமஸ்ததேவதைகள் வாலா
ட்டுகிறதும் ஸகலவிதமான யாகாதிக்ரியைகளும் அத்தேவ
தைகளினூஹ்வாநமும் (௧௫) அப்போது நடக்கமாட்டாது. (௧௭)

வ்யா.—முப்பத் தெட்டாம்பாட்டு.—(அகைப்பில் மனிசரை)
எழுச்சியில்லாத மனிசரை; அளவில்லாதவர்களை யென்கை. (ஆறு
சமயம்த்யாதி) க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களை யகப்படுத்தப் புகைக்குமா
போலே பாஹ்யஸமயங்களைக் காட்டி யகப்படுத்தினான் ஸர்வேஸ்வ
ரன். (உகைக்குமேல்த்யாதி) நெகிழ்நிற்குமாகில் தேவதாந்தரங்கள்
(௧) “ஹோஸுரோஹஸு-ஈஸ்வரோஹம்” என்று க்ஷுத்ரஜந்துக்கள்
வாலாட்டுமாபோலேபண்ணு மபிமாநமும் அத்தேவதைகளை
யாஸ்ரயிக்கைக்காகப்பண்ணும்வ்யாபாரமாகிறகாட்டழைப்பும்அவன்
நெகிழ்ந்தபோது ஒழியும்-முடியும். ஈஅ.

அரு.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—அழைப்பு - காட்டழைப்பு,
முகங்காட்டுகைக்காக ஆஹ்வாநம்பண்ணி அழைக்கிற மந்த்ரங்க
ளென்றபடி. ஈஅ.

அழைப்பன் திருவேங்கடத்தானைக் காண,
இழைப்பன் திருக்கூடல் கூட:— மழைப்பேர்
அருவி மணிவரண்டி வந்திழிய, ஆனை
வெருவியாவொடுங்கும் வெற்பு.

நான்முகன் திருவந்தாதி, சர-பா, வெற்பென்று, ருத்

அந். — திருவேங்கடத்தானை காண அழைப்பன், பேர் மழை (5) அருவி மணி வரண்டி வந்து இழிய (10) ஆனை வெருவி அரவு ஒடுங்கும் வெற்பு (15) கூட திருக் கூடல் இழைப்பன். (18).

அர்.—திருவேங்கடமுடையானை ஸேவிக்கக் கூப்பிடாநின் றேன். அதிக மழையினால் (ப்ரவஹிக்கிற) (ரு) மலையருவிகள் ரத்நங்களைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து (கீழே) விழும்போது (க0) ஆனை பயந்து பெரும்பாம்பின்வாயிலே விழுகிற திரு மலையை (கரு) யடையவேணுமென்று திருக்கூடல் இழையா நின் றேன் (மணற்களில் சக்ராகாரமாக எழுதிப்பாராநின்றேன். (கஅ)

வ்யா.—முப்பத் தொன்பதாம்பாட்டு.—(அழைப்பன்) போக மோகூத்துக்கோவென்னில்(காண).(இழைப்பனித்யாதி)மழையிலே பெரிய அருவிகள் ரத்நங்களைக் கொண்டுவந்திழிய ரத்ந தீப்தியை ஆனை அக்நியென்றும் ஸர்ப்பம் மின்னென்றும்பயப்பட்டு ஒதுங்குந் திருமலை. அன்றிக்கே, நெருப்புக்கு பயப்பட்டு ஆனை மலைப்பாம்பின் வாயிலே புக்கொடுங்கு மென்றுமாம். இப்படிக்கொத்த திருமலை யைக் கூட இழைப்பன் திருக்கூடலென்றவயம். ஈசு.

அரு.—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு.—அருவியை மின்னென் றும்.கூட-கூடுகைக்குத் திருக்கூடலிழைப்பன். ஈசு

வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினேன், வீடாக்கி நிற்கின்றே னின்று நினைக்கின்றேன்,—கற்கின்ற நூல்வலையில் பட்டிருந்த நூலாட்டி கேள்வனார், கால்வலையில் பட்டிருந்தேன் காண். சடு

அந்.—வெற்புஎன்று வேங்கடம் பாடினேன். வீடுஆக்கி கிற்கின்றேன். (5) நின்று நினைக்கின்றேன். கற்கின்ற நூல் வலையில் பட்டிருந்த (10) நூலாட்டி கேள்வனார் கால்வலை யில் பட்டிருந்தேன் காண். (15).

அர்.—மலையென்று சொல்லும்பேரது திருமலையைப் பாடா நின்றேன். (அதினால்) மோகூத்தை யுண்டாக்கிக்கொண் டிராநின் றேன். (ரு) ஸ்திரமாகவிருந்து (பலம்பெற்றபடியை) த்யாநியா நின்றேன். அத்யயநம்செய்யப்பட்ட சாஸ்த்ரமாகிறவலையில்

௩௨ நான் முகன் திருவந்தாதி, சக-பா, காணலுறுகின்றேன்.

அகப்பட்ட (ப்ராதிபாதிக்கப்பட்ட) (௧௦) ஸ்ரீதேவியின் வல்லப னுண ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளாகிறவலையி லகப்பட்டுக் கொண்டேன். பாருங்கள். (௧௩). (௪௦)

வ்யா.—நாற்பதாம்பாட்டு.—(வெற்பித்யாதி)விசேஷித்து ஒன்று செய்ததில்லை; அல்லாத மலைகளைச் சொல்லுகிறவோபாதிபதிதைச் சொல்லத் திருமலையாயிற்று. (வீடாக்கி நிற்கின்றேன்) அநேக யத்தந்தாலே பெறும் மோக்ஷத்தை இச்சொல்லாலே உண்டாக்கிக்கொண்டு நின்றொழிந்தேன். (நின்று நினைக்கின்றேன்) எது சொல்லிற்று எது பற்றிற்றென்று விசாரியா நின்றேன். (கற்கின்ற வித்யாதி) ஒதப்படுகிற வேதத்தாலே ப்ராதிபாதிக்கப்படுகிற பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனுவன் திருவடிகளாகிற வலையி லகப்பட்டிருந்தேன். ௪௦.

காணலுறுகின்றேன் கல்லருவி முத்துதிர,

ஒண விழவி லொலியதிர,—பேணி

வருவேங்கடவா வென்னுள்ளம் புகுந்தாய்,

திருவேங்கடமதனைச் சென்று.

சக.

அந்.—கல் அருவி முத்து. உதிர ஒணவிழவில் (5) ஒலி அதிர பேணி வரும் வேங்கடவா ! (10) என் உள்ளம் புகுந்தாய் திருவேங்கடமதனை சென்று (15) காணல் உறுகின்றேன். (17)

அர்.—இரைச்சலையுடைய மலையருவி முத்துக்களை யுதிர்க்க, திருவோணநக்ஷத்ரமாகிற மஹாத்ஸவத்தில் (௩) மங்களாசாஸ நத்வநி யதிரும்படி யாதரித்து வந்தாஸ்ரயிக்கிற திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனே ! (௧0) (௩) என் ல்ஹுதயத்தில் ப்ரவேசித்தாய். (நான்) திருமலைக்குப் போய் (௧௩) (உன்னை) ஸேவிக்க ஆசைப்படாநின்றேன். (௧௭)

வ்யா.—நாற்பத்தோராம்பாட்டு:—(கல்லருவியித்யாதி) ஒலியை யுடைய அருவிகளாலே முத்துதிர, திருவோண நக்ஷத்ரமாகிற மஹா திவஸத்திலே அதுகூலருடைய மங்களாசாஸநத்தாலே வந்தத்வநி மிக ப்ராப்யதயாவந்து ஆஸ்ரயிக்கப்படும் திருமலையையுடைய நீ என் னுடைய ல்ஹுதயத்திலே புகுந்தாய். நான் திருமலையை யடைந்து காணலுறுகின்றேன். ௪௧.

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுஉ.-பா, சென்று. சங்.பா,மங்குல். ௫௩

சென்று வணங்குமினோ சேனுயர் வேங்கடத்தை
நின்று வினைகெடுக்கும் நீர்மையால்,—என்றும்
கடிக்கமல நான்முகனும் கண் மூன்றத்தானும்,
அடிக்கமல மிட்டேத்துமங்கு. சஉ.

அந்.—கடி கமலம் நான்முகனும் கண்மூன்றத்தானும் அடி
(5) கமலம் இட்டு என்றும் ஏத்தும் அங்கு (10) சென்று
நின்று நீர்மையால் வினை கெடுக்கும் (15) சேனுயர் வேங்கட
த்தை வணங்குமினோ. (18)

அந்.—பரிமளம்கமழ்கிற திருநாபிகமலத்திற்பிறந்த ப்ரஹ்மா
வும் முக்கண்ணனும் திருவடிகளில் (௫) தாமரைப்பூவை ஸமர்ப்
பித்து எப்போதும் ஸ்தோத்ரம்செய்கிற அத்திருமலைக்குப் (௧0)
போய் நிலையாய்நின்று, ஸ்வபாவத்தினால் பாபங்களைப் போக்குகிற
(௧௫) மிகவுயர்ந்த திருமலையை யாஸ்ரயியுங்கோள். (௧௮) சஉ.

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(சென்றித்யாதி)(௧)“சென்
னியோங்கு தண்திருவேங்கடம்” என்னும்படியே புறப்பட்டவாறே
கண்டு க்லேசந்தீரும்படியாக ஆகாசாவகாசமடங்க விழுங்கும்படி
உயர்ந்த சிகரங்களை யுடைய திருமலையைச் சென்று வணங்குங்கோள்.
(நீர்மையால் நின்று வினைகெடுக்கும்)விரோதியான பாபத்தைத் திரு
மலை தன் ஸ்வபாவத்தாலே நசிப்பிக்கும். (கடிக்கமலம்த்யாதி) ப்ர
யோஜநாந்தரபாரும் தங்கள் அதிகாரம்பெறுவது இத்திருமலையிலே
அவனை யாஸ்ரயித்து, திருநாபிகமலத்திலே அவ்வவதானே பிறந்த
சதுர்முகனும் லலாடநேத்ரனும் அவன் திருவடிகளைப் புஷ்பாப்யுப
கரணங்களைக்கொண்டாஸ்ரயித்து. சஉ.

மங்குல்தோய் சென்னி வடவேங்கடத்தானே,
கங்குல் புகுந்தார்கள் காப்பணிவான்,—திங்கள்
சடையேற வைத்தானும் தாமரைமேலானும்,
குடையேறத் தாங்குவித்துக்கொண்டு. சங்.

அந்.—திங்கள் சடை ஏறவைத்தானும் தாமரைமேலானும்
தாம் (5) குடையேற குவித்துக்கொண்டு, மங்குல்தோய் சென்
னி வடவேங்கடத்தானே (10) காப்பணிவான் கங்குல் புகுந்தா
ர்கள். (13)

(௧) பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫-ச-௧.

௩௪ நான்முகன் திருவந்தாதி, சச-பா, கொண்டு குடங்கால்,

அர்.—சந்த்ரணை ஜடையிலே தரித்தருத்ரனும் கமலப்பூமேல்
வஸிக்கிறப் ப்ரஹ்மாவும் தாங்கள் (௫) குடைமுதலியவைகளைப் பூர்
ணமாகஸும்பாதித்துக்கொண்டு, மேகமண்டலத்தையடைந்திருக்கிற
சிகரங்களையுடைய திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிறவனுக்குத் (௧௦)
திருவந்திக்காப்பு ஸமர்ப்பிக்கைக்காக ஸந்த்யாகாலத்தில் ப்ரவேசி
த்தார்கள். (௧௩)

சக,

வ்யா.—நாற்பத்துமூன்றாம் பாட்டு.—(மங்குல்) சதுர்முகனும்
லலாடநேத்ரனும் திருமலையிலே யொருகாலாஸ்ரயித்துப் போமள
வன்று; ஸமாராதநகாலங்கள்தோறும் ஸமாராதநோபகரணங்களை
கொண்டு வந்தாஸ்ரயிப்பரென்கிறது.

(மங்குலித்யாதி) மேகபதத்திலே செல்ல உயர்ந்த சிகரங்களை
யுடைய திருமலையையுடையவனை. (காப்பணிவான் கங்குல் புகுந்
தார்கள்) திருவந்திக் காப்பெடுப்பான் ஸமாராதநகாலந்தோறும்
புகுந்தார்கள். (திங்களித்யாதி) சந்த்ரணை ஜடையிலே தரித்த ருத்ர
னும் தாமரைப்பூவை ஜம்மமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவும் திருமுத்துக்
குடை முதலானவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு கங்குல் புகுந்
தார்கள்.

சக,

அரு.—நாற்பத்து மூன்றம்பாட்டு.—குடையேற - குடை முத
லான ஆராதநோபகரணங்களை. முடித்துக்கொண்டு - குறையற ஸம்
பாதித்துக்கொண்டு.

சக,

கொண்டு குடங்கால் மேல் வைத்த குழவியாய்,
தண்ட வரக்கன் தலைதாளால்—பண்டெண்ணி,
போங்குமான் நிற்கும் பொழில்வேங்கடமலைக்கே,
போங்குமரருள்ளீர் புரிந்து.

சச.

அந்.—கொண்டு குடங்கால்மேல்வைத்த குழவியாய் தண்டம்
அரக்கன் (8) தலை பண்டு தாளால் எண்ணி போம் (10)
குமான் நிற்கும் பொழில் வேங்கடமலைக்கே குமரருள்ளீர் (15)
புரிந்து போம். (17)

அர்.—(ப்ரஹ்மாவினால்) எடுத்துக்கொண்டு மடியில்வைத்து
க்கொள்ளப்பட்ட சிறுபிள்ளையாய், தண்ட்யனான ராவணஸூரனு
டைய (௫) தலைகளை முன்பு திருவடிகளினால் லெண்ணி அந்தர்த்

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுடு-பா, புரிந்து. ௫௫

தாமான (க௦) நித்யயுவாவான ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கிற
தோப்புக்களையுடைய திருமலையை, நல்லவயஸ்சையுடையவர்க
ளே! (க௫) ஆஸ்ரயித்துப் போருங்கோள். (க௭) சச.

வ்யா.—அவ—நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(கொண்டு) அறிவுடை
யாரும் அறிவுகெடும் தசையில் ஹிதைஷியாய் ரக்ஷிக்குமவன்நிற்
கிற திருமலையிலே படுகாரணரானபோதே சென்றாஸ்ரயியுங்கோ
ளென்கிறார்.

(கொண்டித்யாதி) எடுத்து மடியிலேவைக்கும் பிள்ளையாய்
தண்டயனான ராக்ஷஸன் தலை பத்து மறுக்கப்படுமென்று திருவடிக
ளாலே கீறிக்காட்டி அந்தர்த்தாகம் பண்ணின முக்தன் நிற்குந் திரு
மலைக்கே கால்நடை யாடும்போதே யாஸ்ரயித்துப்போருங்கள். சச.

அரு.—நாற்பத்து நாலாம்பாட்டு.—போம் - அந்தர்த்தாகம்பண்
ணும். குமரன் - சிறுபிள்ளை. குமரருள்ளீர் - பாலராகையாலே கால்
நடை தருமே. புரிந்து-ஆஸ்ரயித்து. சச.

புரிந்து மலரிட்டுப் புண்டரீ கப்பாதம்,
பரிந்து படுகாடு நிற்ப,—தெரிந்தெங்கும்
தானோங்கி நிற்கின்றான் தண்ணருவி வேங்கடமே,
வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு. ௫௫.

அந்.—புரிந்து புண்டரீகப்பாதம் மலர் இட்டு பரிந்து (5)
படுகாடுநிற்ப எங்கும் தெரிந்து தான் ஓங்கி (10) நிற்கின்றான்
தண் அருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் (15) மண்ணோர்க்கும்
வைப்பு. (17)

அர்.—ஆஸ்ரயணோர்முகர்களாய் ஸ்ரீபாதபத்மத்தில் புஷ்பங்
களை ஸமர்ப்பித்து ஆசையுடன் (௫) அங்கேநித்யவாஸம்பண்ணும்
படி, ஸர்வதேசத்திலும் ப்ரகாசித்துத் தான் ஸர்வாதிகளும் (4) எழு
ந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய குளிர்ந்த அருவிகள்பெரு
குகிற திருமலையே தேவர்களுக்கும் (க௫) மனுஷ்யர்களுக்கும்
நிதியாயிருக்கும். (க௭) ச௫.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்தாரும் பாட்டு.—(புரிந்து) வெறும்
ஸம்ஸாரிகளுக்கே யன்று; நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ராப்யம் திருமலை
யென்கிறார்.

௫௬ நான்முகன் திருவந்தாதி, சக-பா, வைப்பன். சௌ-பா, நன்மணி.

(புரிந்தியாதி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே ஆதரித்து புஷ்பாதிகளையிட்டு ஸ்வேஹித்தப் படுகாடு கிடக்கும்படியாக விசததமமாக எங்கும் குறைவற்றவனுடைய ஸ்ரமஹரமான திருமலையே உபயவிபூதிக்கும் ப்ராப்யம். ச௫.

வைப்பன் மணிவிளக்காம் மாமதியை மாலுக்கென்று, எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை—எப்பாடும் வேடுவளைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே, நாடுவளைத் தாடுதுமேல் நன்று சக.

அந்.—மா மதியை மாலுக்கு மணிவிளக்காம் வைப்பன் என்று (5) எப்பொழுதும் கை நீட்டும் யானையை வேடு (10) எப்பாடும் வளைக்க குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே (15) நாடுவளைத்து ஆடுதுமேல் நன்று. (19)

அந்.—ஸ்லாக்யமான சந்த்ரனை ஸர்வேஸ்வரனுக்கு மங்களதிபமாக வைப்பேனென்று (௫) எப்போதும் தும்பிக்கையை நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற யானையை வேடர் (௧0) எங்கும்போகவொட்டாமல் சுற்றிக்கொள்ள, (அதைக்கண்டு) குறவர் வில்லையெடுக்கிற திருமலையையே (௧௫) நாட்டாரெல்லாம் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கூத்தாடினால் நலமாயிருக்கும். (௧௯) சக.

வ்யா.—நாற்பத்தாரும்பாட்டு.—(வைப்பனித்யாதி) சந்த்ரன் ஆணியனா யிருக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருநந்தாவிளக்காக வைப்பென் றொருகால்நீட்டிக் கிடையாதொழிந்தால் மீளவறியாதே எப்போதும் கை நீட்டிபடியே அந்யபரமாய் நிற்கிறயானையைப்புறம்புள்ள வேடர்கூழ், திருமலையிலே வர்த்திக்குங் குறவர் வில்லெடுத்தபடியெதிர்க்கும் திருமலையே அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியற எல்லாருமஸ்ரயிக்கப் பெறில் நன்று. சக.

அரு.—நாற்பத்தாரும் பாட்டு.—வேடு - வேடர், குறவர் இவர்கள் ஆனை பிடிக்கைக்காக வேடரானவர்களெல்லாம் பார்ஸ்வத்திலும் சூழ அங்கே வந்திருக்கிற குறவாத்தைக்கண்டு வில்லுக்களையெடுக்க என்றபடி. சக.

நன்மணி வண்ணனா ராளியும் கோளரியும், பொன்மணியும் முத்தமும் பூமரமும்,—பன்மணிநீர் ஓடு பொருதுருளும் கானமும் வானரமும், வேடு முடை வேங்கடம். சௌ.

நான் முகன் திருவந்தாதி, சஅ-பா, வேங்கடமே, (௩)

அந்.—ஆளியும் கோள் அரியும் பொன் மணி (5) முத்த
மும் பூமாமும் பல் மணி நீரோடு (10) பொருது உருளும்
கானமும் வானமும் வேடும்உடை (15) வேங்கடம் நல் மணி
வண்ணன் ஊர். (20)

அந்.—யானிகளையும், பலமுடைய எம்ஹங்களையும், எவ்வாண்
ங்களும் ரத்னங்களும் (௩) முத்துக்களும் பூமங்களும் அனேக
மணிகளும் ப்ரவாஹத்தோடுகூட (40) புரண்டு விழுகிற காடு
களையும் வானங்களையும் வேடர்களையுமுடைய (௧௩) திருமலை
நீலமாணிக்கம்போன்ற ஸ்ராக்ஷமான திருமேனியையுடைய ஸர்வே
ஸ்வரனுடைய திவ்யதேசம். (20) சஎ.

வ்யா.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—(நன்மணி) ஸ்ரமஹரமானவ
ழுவையுடையவனுக்கு ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாகையாலே திருமலையை
ஊரென்கிறது. ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாகையாலே திருவயோத்யையி
லும் காட்டை விரும்பினாரிறே பெருமாள். அவர் விரும்பின காட்டை
விரும்பிப்போகிற இளையபெருமானே அக்காட்டோபாதி இப்படை
வீட்டையும் நினையுங் கிடரென்றாரிறே திருத்தாயார். (௧) [ராஜேஸ்வ
ராஜேஷி - ராமம் தசரதம்வித்தி] “ வயுதாஸ்யயுதாடி-வத்யதாம்
பத்யதாம்” என்று அருவராதே உங்கள் தமயனா ரோபாதியாக உங்க
ளையாரையும் நினையுங்கிடர். [ராஜேஷிஜநகாஜாடி-மாம்வித்தி ஜகா
தம்ஜாம்] உங்கள்தமயனாருகந்த பிராட்டியோபாதி என்னையும்
நினையுங் கிடரென்கிறார். (ஆளியுமித்யாதி) திருமலையில் வர்த்திக்கும்
நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. சஎ.

அரு.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.—ரக்ஷணத்துக் குறுப்பானவி
தத்தை ஊராக விரும்புமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்
துக்கித்யாதி). விரும்பினா ரென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன ஸம்மத்
ரையாருடைய வசநத்தைக்காட்டுகிறார் (அவர் விரும்பின இத்யாதி).
இவ்விதத்துக்கு பதமந்வயியாதே இருந்தபடியே இஸ்ஸ்லோகத்
தக் கிதுவுமொரு அர்த்தம். கானம் - காடு. சஎ.

வேங்கடமேவிண்ணோர்தொழுவதுவும், மெய்ம்மையால்
வேங்கடமேமெய்வினைநோய்தீர்ப்பதுவும்;—வேங்கடமே
தானவரை வீழ்த்தன் னாழிப் படைதொட்டு,
வானவரைக் காப்பான் மலை. சஅ.

(௧) ஸ்ரீராமா-அயோத்யா. ௪௦-அ.

௫௮ நான்முகன் திருவந்தாதி, சகூ-பா, மலையாமைமேல்.

அந்.—விண்ணோர் மெய்ம்மையால் தொழுவதுவும் வேங்கடமே. மெய் (5) விளை நோய் தீர்ப்பதுவும் வேங்கடமே. தானவரை (10) வீழ தன் ஆழிப்படை தொட்டு வானவரை (15) காப்பான் மலை வேங்கடமே. (18)

அந்.—சீத்யஸூரிகள் ப்ராப்யமாக ஆஸ்ரயிக்கிறதும் திருமலையே. சரீரமடியாகவந்த (௫) பாபங்களையும் வ்யாதிகளையும் போக்குவதும் திருமலையே. ராக்ஷஸர்கள் (௧௦) படுப்படி தன்னுடைய திருவாழியாகிற ஆயுதத்தைத் தரித்துத் தேவர்களை (௧௫) ரக்ஷித்தவன் வளிக்கிற மலையும் திருமலையே. (௧௮) சஅ.

வ்யா.—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு.—(வேங்கடமே விண்ணோர் தொழுவதுவும் மெய்ம்மையால்) திருமலை ப்ராபகமாக வேறொன்று ப்ராப்யமாகவன்றிக்கே இதுதானே ப்ராப்யமாக ஆஸ்ரயிப்பர்கள் சீத்யஸூரிகள். (வேங்கடமித்யாதி) (௧) “சுவஸ்யிந-ஹோக்ஷயிஷு அவஸ்ய மதுபோக்தவ்யம்” என்கிற பாபத்தைப் போக்குமதுவும் திருமலை. (வேங்கடமித்யாதி) அஸ்ரஜாதி தரைப்படும்படிக்கீடாகத் திருவாழியைப்பிடிந்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்புக் கொடுத்தவனுக்கு ஊருந் திருமலையே. சஅ.

மலையாமை மேல்வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி,
தலையாமை தானொருகை பற்றி,—அலையாமல்
பீறக் கடைந்த பெருமான் திருநாமம்,
கூறுவதே யாவர்க்கும் கூற்று. சகூ.

அந்.—மலை ஆமைமேல் வைத்து வாசுகியை சுற்றி (5) ஆமைதான் தலை ஒருகை பற்றி அலையாமல் (௧௦) பீற கடைந்த பெருமான் திருநாமம் கூறுவதே. (15) யாவர்க்கும் கூற்று. (17)

அந்.—மந்தரபர்வதத்தைக் கூர்மத்தின்மேல் வைத்து வாஸுகியென்கிறபாம்பை (க்கயிளாகச்) சுற்றி (௫) ஆமையானதான் மலையினுச்சியை ஒருகையாலே பிடித்தழுக்கி நீர்வெளியில்புரளாமல் (௧௦) அம்ருதம் பிறக்கும்படி கடைந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களை யதுஸந்திப்பதே (௧௫) எல்லாருக்கும் உசிதமர்னது. (௧௭) சகூ.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(மலையாமையித்யாதி) கூர்மனுபியான தன்மேலே மலையைவைத்து வாசுகியைச் சுற்றி. (தலை

நான்முகன் திருவந்தாதி, ௫௦-பா, கூற்றமும்.

௫௯

யித்யாதி) ஆமையானதான் மேலே கொந்தளியாதபடிக்கீடாக மயி
னுச்சியை ஒருகையாலே யழுக்கி. (அலையாமலித்யாதி) நிரம்பின
நீர் புறம்பொசியாமலும் அம்ருதம்படுமபடி. யுள்ளுடையவும் கடை
ந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுவதே எல்லார்க்கு
மடுப்பது.

சக.

கூற்றமும் சாரா கொடுவினையும் சாரா, தி
மாற்றமும் சாரா வகையறிந்தேன்,—ஆற்றங்
கரைக்கிடக்கும் கண்ணன் கடல்கிடக்கும், மாயன்
உரைக்கிடக்கு முள்ளத் தெனக்கு. ௫௦.

அந்.—கடல் கிடக்கும் மாயன் ஆற்றங்கரை கிடக்கும் (5)
கண்ணன் உரை எனக்கு உள்ளத்து கிடக்கும். (10) கூற்றமும்
சாரா, கொடுவினையும் சாரா, தீமாற்றமும் (15) சாரா வகை
கறிந்தேன். (18)

அந்.—திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட ஆச்சர்யபூதனும்
திருக்காவேரிக்கரையில் சயந்தவனான (௫) கண்ணனுடைய
பூரிஸைவித்தியானசரமஸ்லோகம் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயே
யிருக்கிறது. (௧௦) ம்ருத்யு கிட்டாமைக்கும் க்ருரபாபங்கள் நெ
ருங்காமைக்கும் கெட்டவிஷயங்களொன்றும் (௧௫) சேராமைக்கும்
உபாய மறிந்தேன். (௧௮)

௫௦.

வ்யா.—ஐம்பதாம்பாட்டு.—(கூற்றமுயித்யாதி) ம்ருத்யு அணை
யாமைக்கும், ம்ருத்யு அணைகைக்கு ஹேதுவான மஹாபாபம் அணை
யாமைக்கும், அபவாதம் சேராமைக்கும் உபாயமறிந்தேன். (ஆற்றங்க
ரையித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து ஆச்சர்ய பூதனும்,
அந்தரம் திருக்கடில்தலத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற க்ருஷ்ணன்
“உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நானே கடவேன், நீ சோகிக்கவேண்
டா” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை என்னெஞ்சிலே கிடக்கும்.
(கூற்றம்) வர்ணஸ்ரம தர்மநிஷ்டரில் வ்யாவ்ருத்தி. (கொடுவினை) த்ரு
ஷ்டாத்ருஷ்ட காம்யபாரில் வ்யாவ்ருத்தி. (ஆயனித்யாதி) அவனு
டைய திருநாமங்கள் ஹ்ருதயத்திலே கிடக்குமெனக்கு. அதாவது -
தத்விஷயஜ்ஞாநம். (௧) “போழ்-சுஹழ். மாம் - அஹம்.” ௫௧.

அரு.—ஐம்பதாம் பாட்டு.—வர்ணஸ்ரம தர்மிகளுக்கு யமதர்
சந பூர்வகமரக ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியாகையாலே அவர்களில் வ்யாவ்ரு

(௧) தீதை. ௧௮-௧௯.

௬௦ நான்-திருவந்; திக-பா, எனக்காவார். திட-பா, விலைக்கு.

த்தி - காம்யபரவசராகிறது. பாபகார்ய மாகையாலே காம்யபரரிஸ்
வ்யாவ்ருத்தி; இவையிரண்டும் ப்ரபந்நனுக்கில்லையென்றபடி. மாயனு
டைய வார்த்தையான ஸ்லோகமென்னுதல். அவன் விஷயமான திரு
நாமமென்னுதல், அஹமென்றது முந்தின வர்த்தஸ்சுகம். து.

எனக்காவா ராரொருவ ரே,எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானேமற் றல்லால்,—புனக்காயா
வண்ணனே யுன்னைப் பிறரறியார், என்மதிக்கு
விண்ணெல்லா முண்டோ விலை. துக

அந்.—எனக்கு ஆவார் ஒருவர் ஆர்? மற்று (5) எம்பெ
ருமான் தான் தனக்கே ஆவானல்லால் என்மதிக்கு (10) விண்
னெல்லாம் விலைஉண்டோ? புனம் காயா வண்ணனே! (15)
உன்னை பிறர் அறியார். (18)

அந்.—எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவர் ஆருண்டு? மேலும், (து)
ஸ்ர்வேஸ்வரனும் தான் தனக்கே யொப்பாமொழிய (எனக்கொப்
பாகான்). என்புத்திக்கு (க0) பரமபதமெல்லாங்கூட விலையாகு
மோ? தன்னிலத்தில்கின்ற காயாம்பூப்போன்ற திருமேனியையு
டையவனே! (க0) உன்னை வேறொருவர் அறியார். (கஅ)

வ்யா.—ஐம்பத்தோராரம்பாட்டு.—(எனக்கித்யாதி) எம்பெருமா
ன் ரக்ஷகனென்றிருக்கிற எனக்கொருத்தர் எதிருண்டோ? (எம்பெரு
மானித்யாதி) ஈஸ்வரன் தனக்கொருவன் ரக்ஷகனுண்டென்றிராமை
யாலே அவனுமெனக் கொப்பன்று. (புனக்காயாவித்யாதி) ஸ்ரமஹ
ரமான வழியையுடைய நீ ரக்ஷக னல்லையாகிலும் விரும்பப்படு
முன்னையசலாரறியார்.(என்மதிக்கித்யாதி) ஸம்ஸாரத்திலே எம்பெரு
மான் ரக்ஷகனென்றிருக்கிற எனக்கு விரோதியில்லாத தேசத்திலே
யிருக்கிறவர்கள் என்னோடொப்பரோ? துக.

விலைக்காட் படுவர் விசாதியேற் றுண்பர்,
தலைக்காட் பவிதிரிவர் தக்கோர்,—முலைக்கால்
விடமுண்ட வேந்தனையே வேருக வேத்தாதார்,
கடமுண்டார் கல்லா தவர். துஉ.

அந்.—தக்கோர் விலைக்கு ஆள்படுவர். ஏற்று விசாதி (5)
உண்பர். தலைக்கு ஆள்பவி திரிவர். கல்லாதவர் (10) முலைக்கால்

விடம் உண்ட வேந்தனையே வேறுக (15) ஏத்தாதார் கடமுண்டார். (17)

அர்.—புத்திமன்களாக அபிமாநித்ததூரபிமாநிகள் க்ரயத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பார்கள். (காலதானாதிகளை) வாங்கி வ்யாதிகளை (௫) யதுபவிப்பார்கள். ஒருவன்தலைக்காக (த்தலையறுக்கிறேனென்று) நரபலியாகத் திரிவார்கள். வித்யாத்யயநம்பண்ணாத மூடர்கள், (௧௦) ஸ்தந்த்ரத்திலிருந்த விஷத்தை யமுதுசெய்த ராஜாவாகிய ப்ரீக்ருஷ்ணனை விலக்ஷணமாக (௧௫) ஸ்தோத்ரம்செய்யாதவர்களாய் பாபபலத்தையேயனுபவிப்பார்கள். (௧௭) ௫௨:

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(விலை) என்னோடொப்பாருண்டோவென்று சொல்லுவா நென்னென்னில், இதுவன்றோ நாடு அர்த்தப்படுகிறபடி என்கிறார்.

(விலையித்யாதி) ஈஸ்வர சேஷமாய் அந்யார்ஹமான வஸ்துவை வேறு சிலர்க்கு சேஷமாக்கியும் ஜீவநத்துக்காகப் பிறருடைய வ்யாதிகளை நீர்வார்ப்பித்துக்கொண்டும், ஒருத்தன்பிழைத்தால் தலையறிகிறேனென்று ப்ரார்த்தித்து, பலித்ரவ்யமாய்த்திரிந்துமன்றோ படுகிறது. “தக்கோர்” என்று கேஷபோக்தி. (மூலையித்யாதி) இவர்கள் குறித்துச் செய்வது ஸ்வவிரோதியைப் போக்குமவனை யேத்தாமை. (கடமித்யாதி) அறிவுகேடர் (௧) தேக்ஷவஃஹ—ஜேதேவாவா: தேத்வகம்புஞ்ஜதேபாபா:” என்னுப்படியே பாபத்தைபுஜிக்கிறார்கள். அன்றிக்கே, கொடுக்க உடலின்றிக்கேயிருக்கத் தனிசுவாங்கி ஜீவிக்குமவர்களைன்னவுமாம். ௫௨:

அரு.—ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு.—தலைக்கு - ஒருத்தன் தலைக்காக; ஆட்பலி - தங்கள் தலையையறுத்து நரபலியிடுவர்கள். விசாநியேற்கை - காலதானாதிகளைக் கொள்ளுகை. (கடமுண்டார்) கடன்பாபமாய் அத்தை யதுபவித்தல் - தாரித்ர்யத்தை யதுபவித்தல். இத்தால் பாபபலமான நரகாதுபவத்தைப் பண்ணியும் கெட்ட தரித்ரராயும் போவர்களைன்றபடி. ௫௨:

கல்லாதவ ரிலங்கை கட்டழித்த, காகுத்த

னல்லா லொருதெய்வம் யானிலேன்,—பொல்லாத

தேவனைத் தேவரல்லானைத் திருவில்லாத்

தேவனைத் தேறேல்மின் தேவு.

சூ.2. கான்முகன் திருவந்தாதி, ௫௪-பா, தேவராய்நிற்கும்.

அர்.—கல்லாதவர் இலங்கை கட்டழித்த காகுத்தனல்லால்
யான் (5) ஒருதெய்வம் இலேன். பொல்லாத தேவரை தேவர
ல்லாரை (10) திருவில்லா தேவரை தேவு தேறேல்மின். (14)

அர்.—அஜ்ஞானிகளானராக்ஷஸர்களுடைய லங்கையை வரம்
பழித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய நான் (௫)வேறொருதேவதை
யை யுடையேனல்லேன். க்ஞானர்களாய்த் தபஸ்ஸினால் தேவதைகளா
யினும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமானதேவத்வமில்லாதவர்களாய் (௧0) லக்ஷ
மீஸம்பந்தமில்லாதவர்களான ருத்ராதிகளைப் ப்ராப்ய தேவதையாக
கினைக்கவேண்டாம். (௧௪)

௫௩.

வ்யா.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.— (கல்லாதவரித்யாதி) கற்
ற நொருத்தனுளாக அவனைப் புறப்படவிட்ட ஜ்ஞாநஹீநருடைய
தான லங்கையை அரணழித்த சக்ரவர்த்தித்திருமகனையொழிய வே
றொன்று ஸமாஸ்ரயணீயமாக நினைத்திரேன்.(௧)“ஹாவோநாநுசு
மஹதி-பாவோநாந்யதரகச்சதி” என்கிற திருவடியைப்போலே இவ
ரும். (பொல்லாததேவரை) சுபாஸ்ரயமாக விருபாக்ஷன் தொடக்க
மானாரை ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ? (தேவரல்லானா) அத்தைப்பொறுத்
தாஸ்ரயித்தாலும் கட்டக்குடியன் ; அப்ராப்தஸ்தலம். (திருவில்லாத்
தேவரை) மோக்ஷப்ரதனுனவன் ஸ்ரியஃபதியன்றோ? (தேறேல்மின்
தேவு) ப்ராப்தஸ்தலமல்லாமையேயன்று; ஆஸ்ரயித்தால் ப்ரயோஜந
மில்லை யென்கை. (தேறேல்மின்தேவு) முகப்பிலே புத்ரபஸ்வா
திகளைத் தருமத்தைக்கண்டு ஆஸ்ரயணீயராக புத்திபண்ணுதே
கொள்ளுங்கோள்.

௫௩.

அரு.—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—அத்தைப்பொறுத்து-விரு
பாக்ஷதையைப்பொறுத்து. கட்டக்குடியன்-ஆபாததயாகுடிபோலே
தேர்ற்றி வரியிறுக்கமாட்டாதவன், கட்டம் - கஷ்டமாய் தரித்ரனெ
ன்றபடி. குடிபோலேயிருக்கையாலே எடுக்கவுமாம், தரித்ரனாகை
யாலே கழிக்கவுமாயிருக்குமங்கு; இங்கு அப்ராப்தமாகையாலே
எடுத்துக்கழிக்கவும் யோக்க்யதையில்லை யென்றபடி, “தேவு” என்
கையாலே அப்பபலப்ரதென்கிறது.

௫௩.

தேவராய் நிற்குமத் தேவும், அத் தேவரில்
மூலராய் நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும்,—யாவராய்
நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமாலென்றோராதார்
கற்கின்ற தெல்லாம் கடை.

௫௪.

நான் முகன் திருவந்தாதி, துதி-பா, கடைநின்று, கூக

அந்.—கேவராம்பிற்கும் அத்தேவும் அத்தேவரில் மூவராய்
நிற்கும் முதுபுணர்ப்பும் (5) யாவராய் நிற்கின்றதெல்லாம் நெடு
மாலென்று ஓராதார் கற்கின்றதெல்லாம் கடை. (10)

அந்.—இந்த்ராதிதேவர்களுடையேதிற்கும் அம்மேன்மையையும்,
அந்ததேவர்களில் ப்ரதாரான ப்ரஹ்மவிஷ்ணு நுத்ரரென்ற மூவ
ரில் நடுவேகின்ற ப்ரதமாவதாரபான விஷ்ணுஸ்திதியையும், (௫)
ஸமஸ்தவஸ்துக் களுக்கும்நீர்வாஹகனாயிருக்கும் தன்மையெல்லாவற்
றையும் ஸர்வேஸ்வரனென் றறியாதவர்கள் அப்பஸிக்கிறவிதைய
கொல்லாம் வ்யர்த்தம். (௧௦) ருச.

வ்யா.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(தேவரித்யாதி.) ஆதித்யேர்த்
ராதிகளுக்கு நடுவே நிற்கும்நிலையும், ப்ரஹ்மநுத்ராதிகளுக்கு நடுவே
(௧) “சிஷ்யேவிரினாமீஸிஸாஹுயோவதாரா-மத்யேவிரஞ்சகிரிசம்
ப்ரதமாவதாரா” என்கிற ப்ரதமாவதாரத்தையும், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸம
ஸ்தவஸ்துக்களிலும் சேகநத்வாரா ப்ரவேசித்து அவற்றுக்கு வஸ்து
த்வ நாமபாக்த்வமுண்டாம்படி நிற்கிறநிலையும், ஸர்வாதிகனா ஸர்
வரனென்றறியாதவர்கள் பரக்கக்கற்கிறதெல்லாம் ஸம்ஸார ப்ரவர்த்
தகராகைக்கு. ருச.

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது, நாளும்
இடைநின்ற விற்பத்த ராவர்,—புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே, நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். ருரு.

அந் —அமரர் கடை நின்று நாளும் கழல் (5) தொ
ழுது இடைநின்ற இன்பத்தராவர் புடைநின்ற நீர் (10)
ஓசம் மேனி நெடுமாலே! நின்அடியை அறிந்து (15) ஓத
வல்லாரவர் யார். (17)

அந்.—தேவதாந்தரங்களின் வாசலிலே நின்று ப்ரதிநிதமும்
அவர்கள்பாதங்களை (௫) யாஸ்ரயித்து மோகஷத்துக்கும் ஸம்ஸா
ரத்துக்கும்நடுவிலுள்ள ஸவர்க்காதிஸாகமுடையராவர்கள். (பூமியை
ச்) சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற ஜலத்தையுடைய (௧௦) ஸமுத்தாம்
போன்ற திருமேனியையுடைய ஸர்வாதிகளே! உன்திருவடிகளை
யறிந்து (௧௫) ஸ்தோத்ரம்பண்ணத்தகுந்தவர்கள் யார்? (௧௭)

வ்யா.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(கடை) தேவதாந்தரங்கள்
வாசலிலேநின்று ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல்பண்ணும் ப்ரணாமாதிகளை

௭௭ நான்முகன் திருவந்தாதி, நிகு-பா, அவரிவரென்றில்லை.

யவர்கள் பக்கவிலேபண்ணி ஸம்ஸாரஸுகமுமின்றிக்கே நிதிரா
மான மோக்ஷஸுகமு மின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்வர்க்கஸுகத்தையு
டையாரனவர். (புடையித்யாதி) ஒரு ப்ரயோஜனம் பெறாவிடினும்
ஸ்தோத்ரம் பண்ணவேண்டும்படி ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய
வன் திருவடிகளை யேத்தவல்லாரார். ௫௫.

அரு.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—இதரப்ரயோஜனங்களைக்கொ
ள்ளுகையொழிய நின்னடியை ஏத்தவல்லர் ரொருவருமில்லை யெ
ன்றபடி. ௫௫.

அவரிவரென் றில்லை யனங்கவேள் தாதைக்கு,
எவரு மெதிரில்லை கண்டார்,—உவரிக்
கடல்நஞ்ச முண்டான் கடனென்று, வாணற்
குடனின்னு தோற்றா நொருங்கு. ௫௬.

அர்.—அவர்இவர்என்று இல்லை வேள் அனங்கன் தாதை
க்கு (5) எவரும் எதிரில்லைகண்டார். உவரிக்கடல் நஞ்சம்
உண்டான் (10) வாணற்கு கடனென்று உடன்கின்று ஒரு
ங்கு தோற்றான். (15)

அர்.—அவர்இவர்என்கிற பேதமில்லை. ஸந்தானான மன்
மதனுக்குத் தகப்பனாரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கு (௫) ஒருவரும்
ஸமானமில்லை. ஸமுத்ரத்திற்பிறந்த விஷத்தை விழுங்கினருத்ரனும்
(௧௦) பாணஸூரனுக்கு ரக்ஷகனாவெனென்றுப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்
கூடவேயிருந்து பாணஸூரனைப்போலவே தோற்றான். (௧௫) ௫௬.

வ்யா.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு.—(அவரித்யாதி.) காமனுக் குத்
பாதகனுக்கு ஒருத்தரு முபமாகமில்லாமைக்கு விசேஷஜ்ஞரோடு
அவிசேஷஜ்ஞரோடுவாசியில்லாமை கண்டிகோளே. (உவரியித்யாதி)
ஒருத்தருமில்லை யென்கிறதென், ஒருதேவர் இல்லையோவென்னில் ;
அவரும் செய்தபடி இதுவன்றோ வென்கிறார். அம்ருத மதநகாலத்தி
லே யுண்டான விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரித்தானான ருத்ரனும்
தன்னை யாஸ்ரயித்த வாணனுக்கு ஒலக்கத்திலே ரக்ஷிக்கிறேனென்று
ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி அவன்தானே ஸாக்ஷியாகத் தோற்றான்.(ஒருங்கு)
ஒருபடிப்பட வாணனோடு தன்னோடு வாகியற. ௫௭.

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—கடனென்று கடவன் நிர்
வாஹகனென்று. ௫௭.

நான் -திருவந், ஐ௭-பா, ஒருங்கு, ஐ௮-பா, என்னெஞ்சம். கூடு

ஒருங்கிருந்த நல்வினையும் தீவினையு மாவான்,
பெருங்குருந்தம் சாய்த்தவனே பேசில்,—மருங்கிருந்த
வானவர்தா ம்தானவர்தா ம்தாரகைதான், என்னெஞ்சம்
ஆனவர்தா மல்லாத தென். ஐ௭.

அந்.—பெரும் குருந்தம் சாய்த்தவனே ஒருங்குஇருந்த
நல்வினையும் (5) தீவினையும் ஆவான் பேசில் மருங்குஇருந்த
வானவர்தாம் (10) தானவர்தாம் தாரகைதான் என்னெஞ்சம்
ஆனவர்தாம் அல்லாதது (15) என் ? (16)

அந்.—பெரிய குருக்கத்திமரத்தை விழுத்தள்ளினவனே உட
னின்ற புண்யத்துக்கும் (௫) பாபத்துக்கும் நிர்வாஹகன். வர்ணிக்
கப்புகில், அருகிருக்கிற தேவர்களும் (௧௦) அஸுரர்களும் பூமி
யும் என்மனஸ்ஸும் தானேயாயிருக்கும். அவனாகாதவஸ்து (௧௫)
எது ? (௧௬) ஐ௭

வ்யா.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—(ஒருங்கித்யாதி) (௧) ‘சுவஸு
பிநுலோகூவ) ௪ - அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்’ என்கிற புண்ய பா
பங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே, குருந்தை யநாயாஸேந ஒசித்தாற்
போலே நம்முடைய வலிய பாதிபந்தகங்களைப்போக்குவான். (மருங்
கித்யாதி) ஆஸந்ரானதேவர்கள் அஸுரர்கள் தாரகைதான் இதடங்
கலுக்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியில்லை. ஐ௭.

என்னெஞ்ச மேயா னிருள்நீக்கி யெம்பிரான், [ஞ்ச
மன்னஞ்சமுன்னொருநாள்மண்ணளந்தான்,—என்னெ
மேயானே யில்லா விடையேற்றான், வெவ்வினேதீர்த்
தாயானுக் காக்கினே னன்பு. ஐ௮.

அந்.—என்னெஞ்சம் மேயான் இருள்நீக்கி எம்பிரான் மன்
(5) அஞ்ச முன்னொருநாள் மண் அளந்தான் என்னெஞ்
சம் (10) மேயானே இல்லா விடையேற்றான் வெவ்வினே தீர்த்
து (15) ஆயானுக்கு அன்பு ஆக்கினேன். (18)

அந்.—என்மனஸ்ஸில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனும் அஜ்ஞா
நத்தைப்போக்கி எனக்குஸ்வாமியானவனும் பலிசகாவர்த்தி (௫)
பயப்பிடிப்படி முன்பொருகாலத்தில் பூமினைய யளந்தவனும் எ
ஹ்ருதயத்தில் (௧௦) மிகவிருப்பத்தைப்பண்ணுவனான

௯௬ நான்முகன் திருவந்தாதி, நிகு-பா, அன்பாவாய்.

வேஸ்வரன் ஹ்ருதயத்திலில்லாத வ்ருஷபவாஹநனுடைய மஹா
பாபத்தைப் போக்கி (கரு) ஸர்வாதிகளுனஸ்வேஸ்வரன்விஷயத்
தில் ப்ரீதியை யுண்டாக்கினேன். (கஅ) ருஅ.

வ்யா.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (என்னெஞ்சமித்யாதி) என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை யிருப்பிடமாகக்கொண்டு அஜ்ஞாநாந்த
காரங்களைப் போக்கி அத்தாலே யெனக்கு உபகாரகனும், கூத்தரிய
ஜாதி யெல்லா மஞ்சம்படிக்கீடாகப் பண்டு பூமியையடையத் தன்
காற்கீழேயிட்டுக்கொள்வதும் செய்து பின்னையு மென்பக்கலிலே
அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறவனைத் தன்னெஞ்சில் கொள்ளாத ருஷப
வாஹநனுடைய மஹாபாபத்தைப்போக்கி அத்தாலே தானுளனான
வனுக்கு ஸ்நேஹத்தை யுண்டாக்கினேன். ருஅ.

அரு.—ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—இல்லா-ஸர்வேஸ்வரனை நெ
ஞ்சிலே இல்லா; நெஞ்சிலே கொள்ளாதருத்ரன். ஏறு - வாஹநம்.

அன்பாவா யாரமுத மாவாய், அடியேனுக்
கின்பாவா யெல்லாமும்நீ யாவாய்—பொன்பாவை
கேள்வா கிளரொளியெங் கேசவனே, கேடின்றி
ஆள்வாய்க் கடியேனா னான். ருகூ.

அந்.—அன்பாவாய் ஆர்அமுதமாவாய் அடியேனுக்கு இன்
பாவாய் எல்லாமும்நீயாவாய் (5) பொன் பாவை கேள்
வா கிளர் ஒளி (10) எம்கேசவனே கேடுஇன்றி ஆள்வாய்க்கு
அடியேன் நான் (15) ஆள். (16)

அர்.—என்னிடத்தில் ப்ரீதியையுடையனாய் பரிபூர்ணம்ருதம்
போல்போக்யபூதனாய் அடியேனுக்கு உன்னனுபவஸுகத்தைக்கொ
டுத்தவனாய் மற்றஸுகங்களையும் கொடுக்குமவனாய் (ரு) ஸ்வர்ணவர்
ணையான ஸ்ரீதேவிக்கு வல்லபனாய் வ்ருத்தியடைகிற தேஜஸ்ஸையு
டையனான (க0) என்கேசவனே! அழிவில்லா வடிமைகொண்ட
உனக்கு அடியேனான நான் (கரு) சேஷபூதனானேன். (ககூ) ருகூ.

வ்யா.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (அன்பித்யாதி) என்பக்
கல் ப்ரேமத்தையுண்டாக்கி நிரதிசய போக்யனுமாய். எனக்கு ஸ்வா
நுபவத்தையும்தந்து அநுகத்தமான போக்யங்களையும்தந்து, இவை
யெல்லாம் செய்கைக்கடியான பிராட்டிக்குவல்லபனாய், இவளோட்
டைஸம்ஸ்லேஷத்தாலே நிரதிசயெளஜ்வல்யனாய், ப்ராசஸ்தகேசனாய்.

நான்முகன் திருவந்தாதி, சு௦ பா, ஆட்பார்த்து. சு௭

கைங்கர்யாறுபவத்துக்கு விச்சேதமின்றிக்கே என்னை யடிமைகொ
ள்ளுகிற வுனக்கு நானடிமை. ஸர்வஜ்ஞானவனுக்கு நானுனக்கா
ளென்று சொல்லவேண்டாதிருக்க ஆளென்று சொல்லிற்று-அவன்
தாழ்ப் பரிமாறுகிற படியைக்கண்டு முறையறிந்து பரிமாறவேணு
மென்று; முறையுணர்த்த வேண்டுகிறது-அவன் விரும்பிப்படியைக்
கொண்டு. ரு௭.

அரு.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—அடியேனானான்-அடியே
னானான் ஆள். ரு௭.

ஆட்பார்த்து துழிதருவாய் கண்டுகோ ளென்றும்,நின்
தாட்பார்த்து துழிதருவேன் தன்மையை,—கேட்பார்க்
கரும்பொருளாய் நின்ற வரங்கனே, உன்னை
விரும்புவதே விள்ளேன் மனம். சு௦.

அங்.—கேட்பார்க்கு அரும்பொருளாய்நின்ற அரங்கனே!
ஆள்பார்த்து உழிதருவாய் (5) நின்தாள் பார்த்து உழிதரு
வேன் தன்மையை என்றும் (10) கண்டுகொள். உன்னை
விரும்புவதே மனம் விள்ளேல், (15)

அர்.—(ஸ்வயத்கத்தால்) கேட்கயத்தித்தவர்களுக்கு தூர்லப
னான ரங்கநாதனே! நமக்குதாஸ்பூதாராவது உண்டாவென்று
தேடித்திரிகிறவனே! (ரு) உன்திருவடியை ஸேவிக்கவேண்டு
மென்று திரிகிற என்னுடைய ஸ்வபாவத்தை எப்போதும் (௧௦)
(நடக்கும்படி) கடாக்ஷித்தருளவேணும். உன்னை யாசைப்படுவதே
ஸ்வபாவமான மனஸ்ஸை விடமாட்டேன். (௧௫) சு௦.

வ்யா.—அறுபதாம்பாட்டு.—(ஆட்பார்த்தித்யாதி) தேவர் திரு
வடிகளைக் காண்கையே ஸ்வபாவமான என்னை, ஆரோ நமக்கப்படு
வாரென்று பார்க்குமதுவே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற நீ காலமெல்லா
மிப்படியேயாகப் பார்த்தருளவேணும். (கேட்பார்க்கித்யாதி) (௧)
“நாயபோதா வுபவநேநவஹு: நமேயபாநவஹு:நாயு
தேந - நாயமாத்மா ப்ரவசநேநவப்ய: நமேதயாந பஹுநாயுந
தேந,” என்னும்படியே உன் ப்ரஸாதமொழிய ஸ்வயத்கத்தாலே
ஸ்ரவனாதிதிகள் பண்ணுவார்க்கரியையாய்,நீயே காட்டக் காண்பார்க்கு
எளியை யாகைக்காகக் கோயிலிலே கண்வளருகிறவனே! (உன்னை

சுஅ நான்-திருவந், சுக-பா, மனக்கேதம், சுஉ-பா, திருநின்ற.

யித்யாதி) என்னுடைய மநஸ்ஸானது உன்னை விரும்புகையை விடுகிறதில்லை. விரும்புகையை விடாதொழிகையைப் பார்த்தருளவேனுமென்றுமாம். சு0.

அரு.—அறுபதாம்பாட்டு.—விள்ளேல் - என்மநஸ்ஸு விடுகிறதில்லை என்னுதல்; நீவிள்ளாதபடி பண்ணவேனுமென்னுதல். சு0.

மனக்கேதம் சாரா மதுசூதன் றன்னை,
தனக்கேதான் தஞ்சமாகக் கொள்ளில்,—எனக்கேதான்
நின்றொன்றி நின்றலகை யேழாணை யோட்டினான்,
சென்றொன்றி நின்ற திரு. சுக.

அந்.—மதுசூதன் தன்னை தனக்கே தஞ்சமா தான் கொள்ளில் (5) மனக்கேதம் சாரா ஒன்றிநின்று ஏழ்உலகை ஆணை (10) ஒட்டினான் சென்று ஒன்றிநின்ற திரு இன்று (15) எனக்கேதான் (16)

அந்.—மதுஸூதனைத் தனக்கே ரக்ஷகனென்று தான் ஸ்வி கரித்தால் (6) மனோவ்யாதிகள் நெருங்கா. ஒருப்பட்டிருந்து ஸப்தலோகங்களிலும் தன்னாஜ்ஞையை (க0) நடப்பித்தஸர் வேஸ்வரன் வந்து ஆதரமாகஸைவஸாதித்த ஸம்பத்து இப்போது (க0) எனக்கேயுள்ளது. (கக) சுக.

வ்யா.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(மனக்கேதம்சாரா) மனஸ்ஸுக்கேதம்சாராவென்றுமாம். (மதுசூதனித்யாதி) தஞ்சமான செயலைச்செய்யு மவனைத் தனக்கேதான் தஞ்சமாகக்கொள்ளில். (எனக்கித்யாதி) ஸமஸ்தலோகத்தையும் விடாதே நின்று தன்னாஜ்ஞை செல்லும்படி நடத்தினவன் தானேவந்து அபிநிவிஷ்டனான ஸம்பத்து எனக்கே யுள்ளது; அது தானுமின்று. சுக.

அரு.—அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(மனக்கேதம்) கேதம் - கேத (வேடி) மாய் துக்கமாதல், ஏதமென்று பொல்லாங்காதல். தஞ்சமாக்கொள்ளில் மனக்கேதம்சாரா; ஏழுலகை யொன்றிநின்று ஆணை யோட்டினான் தான் சென்றொன்றி நின்றதிரு எனக்கின்று என்றந் வயித்து அருளிச்செய்கிறார். (ஸமஸ்த லோகேத்யாதி.) சுக.

திருநின்ற பக்கம் திறவிதென் றோரார்,
கருநின்ற கல்லார்க் குரைப்பர்,—திருவிருந்த

மார்பில் சிரீதரன்தன் வண்டுலவு தண்டுழாய்,
தார்தன்னைச் சூடித் தரித்து.

கூஉ

அந்.— மார்பில் திருஇருந்த சிரீதரன்தன் வண்டு உலவு
(5) தண் துழாய்தார்தன்னை சூடி தரித்து திருநின்ற (10)
பக்கம் திறவிதுஎன்று ஓர் கருநின்ற கல்லார்க்கு (15)
உரைப்பர். (16)

அந்.— திருமார்பில் ஸ்ரீதேவிவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீதானு
டைய வண்டுகள் மோதுகிற (௫) குளிர்த்த திருத்துழாய்மாலே
யைச் சுற்றிக்கொண்டு தரித்து, ஸ்ரீதேவிவாஸம்செய்கிற (௧௦)
(வலது) பக்கத்தையுடையநாராயணனை அப்கம்ப்யமானபரதத்வ
மென் றறியாதவர்கள் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுகிறக்ஷுத்தேவதை
களை (பரதேவதையென்று) வித்யையாதிசுரியாதமுடர்களுக் (௧௫)
குபதேசிப்பார்கள். (௧௬)

கூஉ.

வ்யா.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (திருநின்றபக்கம்) (௧)
“சுவாஜாஹுயாஸோயஜுவரி - அபாங்கபூயாம்பேஸாயதுபரி”
என்னுமபடியே இன்னவஸ்துவென்ன வேண்டா; ஏதேனுமொரு
வஸ்துவிலே அவளுடைய கடாக்ஷமுண்டாகில் அது ஸர்வேஸ்வரத
த்த்வமாகிறது. (திறவிதென்று) திறவிதாவது ஸ்வயம்பிரகாசமஸ்த
மும் தன்னதீரமாய் வேறொன்று லறியாதது. ஒரு சேதநாகில் அநி
யலாமென்கை-(கருநின்ற கல்லாரித்யாதி) தங்களைடொக்க கர்ப்பவ
ஸ்யநாய் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுகிறவர்களை யாஸ்ரயணீயராகத் தங்க
ளைடொத்த அறிவு கேடர்க்கு உபதேசிப்பார்கள். (திருவித்யாதி)
மாம்பழம் உண்ணியாயத்தாலே ஸ்ரீஸம்பத்தமில்லாதாரை ஸ்ரீமாந்
களாகச் சொல்லும்படி யன்றிக்கே பெரியபிராட்டியார் திருமார்வி
லே யெழுந்தருளியிருக்கையாலே ஸ்ரீதரனென்று திருநாமத்தை
யுடையனானவனுடைய மதுவெள்ளத்தாலே வண்டுகள் திரியாநின்
றுள்ள செவ்வியையுடைய திருத்துழாயை (உ.) “சூடிக்களைந்தனசூ
டும்”என்னும்படியே தலையாலே தரித்துத் திருநின்றபக்கம் திறவி
தென்றோரார்.

கூஉ.

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— ஓரார்-அறியார். இப்படி
யறிகையே ஜ்ஞாநமென்னுமத்தைத் தாத்தர்யமாக அருளிச்செய்கிறார்
(ஒரு சேதநாகி வித்யாதி). ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஸ்ரியாபதி என்
றபடி. கல்லார்-கல்லாதவர்களாய் அறிவுகேடரென்றபடி.

கூஉ.

எ0 நான்முகன் திருவந்தாதி, கூட-பா, தரித்திருந்தேன்.

தரித்திருந்தே னாகவே தாரா கணப்போர்,
விரித்துரைத்த வென்னாகத் துன்னை,—தெரித்தெழுதி
வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்,
பூசித்தும் போக்கினேன் போது.

கூட.

அந்.—தாராகணம் போர் விரித்து உரைத்த வெம் (5)
நாகத்து உன்னை தெரித்து எழுதி வாசித்தும் (10) கேட்
டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்கினேனாகவே
(15) தரித்திருந்தேன். (16)

அந்.—நகூத்ரமண்டலங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தை விசதமர்கச்
சொன்ன (சத்ருக்களுக்கு) பயங்கரமான (டு) திருவனந்தாழ்வா
னைத்திருமேனியாகவுடைய உன்னை அதுஸந்தித்தும் எழுதியும்
வாசித்தும் (க0) கேட்டும் வணங்கியும் அதுவேயாத்ரையாயிருந்
தும் அர்ச்சித்தும் போதுபோக்கினவனாகவே (கடு) தரித்திருந்
தேன். (கக)

கூட.

வ்யா.—அவ —அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(தரித்திருந்தேன்)
கீழிற்பாட்டில் இப்படி செய்திலொன்று வெறுத்தார் லோகத்தை;
இதில் தமக்குள்ள ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

(தாராகணப்போரித்யாதி) நகூத்ரகணங்களுடைய ஸஞ்சாரத்
தை விஸ்த்ருதமாகச்சொன்ன திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஆத்மாவா
யிருந்துள்ள உன்னை அதுஸந்தித்தும், விகித்தும், வாசித்தும், ஸ்ர
வணம்பண்ணியும், நிர்மமனாய்வணங்கி அது தானே யாத்ரையாய்
ஆராதித்தும் காலம்போக்கினேன். (ஆகவே தரித்திருந்தேன்) ஆக
தரித்திருந்தேன். (தரித்திருந்தேனாகவே) தரித்திருந்தேனாகக்கா
கப் பூசித்துக் காலத்தைப்போக்கினே னென்றுமாம்.

கூட.

அரு.—அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு.— நகூத்ரகதியாயிருக்கிற
ஜ்யோதிஸ்பாஸ்தாத்தைச்சொன்ன சேஷனுயிருக்கிற உன்னை யென்
று ஸாமாநாதி கரண்யமாகையாலே ஆத்மாவாயிருந்துள்ள வென்
றுது. ஆக - கீழ்ச்சொன்ன எல்லாத்தாலுமாக, தரித்திருந்தேனென்று
க்ரியையாதல்; ஸத்தையுண்டாகக்காகவே இப்படி காலத்தைப்
போக்கினேனென்று க்ரியையாதல், முந்தினபகூத்துக்கு ஏவகா
வ்யயம்.

கூட.

நான்-திருவந், சுசு-பா, போதான, சுரு-பா, சூதாவது. எக

போதான விட்டிறைஞ்சி யேத்துமினோ, பொன்மகரக்
காதானை யாதிப் பெருமானை,—நாதானை
நல்லானை நாரணனை நம்மேழ் பிறப்பறுக்கும்
சொல்லானை, சொல்லுவதே சூது. சுசு.

அந்.—பொன் மகரம் காதானை ஆதி பெருமானை (5)
நாதானை நல்லானை நாரணனை நம் ஏழ்பிறப்பு (10) அறு
க்கும் சொல்லானை சொல்லுவதே சூது. போதான (15)
இட்டு இறைஞ்சி ஏத்துமினோ. (18)

அந்.—ஸ்வர்ணமயமான மகரகுண்டலங்களையணிந்த திருச்
செவிகளையுடையனாய், ஜகத்காரணனாய், ஸர்வாதிகளாய், (௫)
ஸ்ர்வசேஷியாய், நல்லவனாய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய், நமக்கு மேல்
வரும்ஜம்ங்களைப் (௧௦) போக்கும் திருநாமங்களையுடையனான
ஸ்ர்வேஸ்வரனை அநுஸந்திப்பதே நல்லஉபாயம். (ஆகையால்) புஷ்ப
மென்றவைகளை (௧௫) ஸமர்ப்பித்து வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்
ணுங்கோள். (௧௮) சுசு.

வ்யா.—அறுபத்துநாலாம்படி.—(போதானவித்யாதி) இன்ன
புஷ்பமென்று நியதியில்லை ; பூவானதை யெல்லாவற்றையுங்கொண்டு
திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து வணங்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கோள்.
(பொன்மகரக்காதானை)கைக்கூலிகொடுத்தும் ஸ்தோத்ரம்பண்ண வே
ண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (ஆதியித்யாதி) அழகியதென்று
அப்ராப்தமன்றிக்கே நமக் குத்பாதகனானவன் ; ஸ்வாமியாய், வத்
ஸை னாகையாலே நாராயண சப்தவாச்யனாய், நம்முடைய ஸம்ஸார
ஸம்பந்தத்தையறுக்கும் திருநாமத்தையுடையவனைச் சொல்லுவதே
இவ்வாத்மாவுக்குறுவது. சுசு.

சூதாவ தென்னெஞ்சத் தெண்ணினேன், சொன்மாலே
மாதாய மாலவனை மாதவனை,—யாதானும்
வல்லவா சிந்தித் திருப்பேற்கு, வைகுந்தத்
தில்லையோ சொல்லீ ரிடம். சுரு;

அந்.—மாதாய மாலவனை மாதவனை சொன்மாலே யாதா
னும் (5) வல்லவா சிந்தித்து இருப்பேற்கு வைகுந்தத்து

இடம் (10) இல்லையோ? சொல்லீர். சூதாவது என்நெஞ்
சத்து எண்ணினேன். (15)

அர்.—ஸந்தானம் ஆஸ்ரிதவ் பா முக்தனான ஸ்ரியஃபதியைப்
ப்ரதிபாதிக்கிறப்பந்தங்க ளெதையாகிலும் (௫) வந்தபடி யது
ஸந்தித்துக்கொண் டிருக்கிறஎனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இட
(௧௦) மில்லையா? சொல்லுங்கொள். (இதுவே) நல்லஉபாயமெ
ன்று என்மகஸ்ஸி லெண்ணினேன் (௧௫) சூரு.

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(சூதித்யாதி) உறுவதாவ
தென்னெஞ்சிலே மனோரதித்தேன். (சொன்மாலையித்யாதி) அழகு
தான் வடிவுகொண்டாற் போலேயாய், வ் பா முக்த்தனாயிருந்துள்ள
ஸ்ரியஃபதியைச் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தத்தை ஏதேனுமொருபடி
யதுஸந்தித்திருக்கிற வெனக்குப் பரமபதத்தி லிடமில்லையோ? ஸ்ம்
ருத்மாத்ரமுடையாருக்கும் பரமபதம் ஸித்தியாதோவென்கை. (௧)
“ ஸ்ரூதோயவஹிஸோஹந்ரு - ஸ்ம்ருதோயச்சதிசோபநம் ” என்
கிறபடியே பரமபத ப்ராப்திக்கு ஸ்மர்த்தவ்யனுடைய நீர்மையாலே
ஸ்மரணமாத்ரத்துக்கு அவ்வருகு வேண்டாவென்று தாத்பர்யம். சூரு

அரு.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—மாதாய - அழகாய - மாத.
அழகு. சூரு.

இடமாவ தென்னெஞ்ச மின்றெல்லாம், பண்டு
படநா கணைநெடிய மாற்கு.—திடமாக
வையேன் மதிசூடி தன்னோடு, அயனைநான்
வையேனாட் செய்யேன் வலம். சூசூ.

அர்.—பண்டு படம் நாகம் அணை நெடியமாற்கு (5)
இன்றெல்லாம் இடம் என்நெஞ்சமாவது மதி சூடிதன்னோடு
(10) அயனை வையேன் நான் திடமாக வையேன். (15)
வலம் ஆள்செய்யேன். (17)

அர்.—முற்காலத்தில் (விரிந்த) படங்களை யுடைய திருவணந்
தாழ்வான்மேல் கண்வளர்த்தருளின ஸர்வேஸ்வரனுக்கு (௫) இப்
போதெல்லாம் வாஸஸ்தானம் என்னுடையஹ்ருதயமாயிருக்கும்.
சந்த்ரனைத் தரித்தருத்ராநோடுகூட (௧0) ப்ரஹ்மாவை தத்வயாதா
தம்யஜ்ஞாநமுடைய நான் ப்ராப்யமாக நினைவேன்; (௧௫) (அ
வர்களை) ப்ரதக்ஷிணமும் செய்யமாட்டேன். (௧௪) சூசூ.

1130 (2086)

86. 00001

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுள-பா, வலமாக. T 36

வ்யா.—அறுபத்தாரும்பாட்டு—(இடமித்யாதி) ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வாஸஸ்தாநம் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்பதுக்கு முன்பெல்லாம் தன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விஸ்த்ருதமான பண்தையுடைய திருவனந்தாழ்வான்; இப்போதெல்லாம் என்னுடைய ஹ்ருதயம். (திடமித்யாதி) சந்த்ரணைத் தரித்தானு யிருக்கிற சூத்ரனையும், திருராபிகமலத்திலே உத்ப்நனாகையாலே அஜனென் றிருக்கிற ப்ரஹ்மாவையும் த்ருடபதார்த்தங்களாக நினைவேன். (வை யேனாட்செய்யேன்) அதுக்கடி கூரியேனாய் ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞா கை. (க) “வ்யுகிவ-ஐாநவேவஜே-ப்ரதிபுத்தாநஸேவந்தே” என்று கூரியாரானவர்கள் தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணார்களிறே என்கை. (வலம்) இதுக்கெல்லாவற்றுக்கு மடி பகவத் பரிக்ரஹமான பலம்.

அரு.—அறுபத்தாரும்பாட்டு—வையேன்-மநஸ்ஸிலே வையே னென்றாய், கிணையெனென்று முந்தினது; நான்வையேன் - வையே னான நானென்றாய், கூரியான நானென்று இரண்டாவது, வை - கூர் மை - ஜ்ஞாநக்கூர்மை. சுசு.

வலமாக மாட்டாமை தானாக, வைகல்

குலமாகக் குற்றந்தானாக, —நலமாக

நாரணனை நாபதியை ஞானப் பெருமானைச்

சீரணனை யேத்தும் திறம்.

சுள.

அந்.—நாரணனை நாபதியை ஞானப்பெருமானை சீரணனை ஏத்தும் (5) திறம் வலமாக; மாட்டாமைதானாக; குலமாக; குற்றம்தானாக (10) வைகல் நலமாக. (12)

அர்.—ஸர்வசேஷியாய், எனக்குஸ்வாமியாய், ஜ்ஞாநாதிகளாய், மற்றகல்யாணகுணங்களையுமுடையான ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்தோத் ரம்செய்கிற (10) விகம் (ஜ்ஞாநசக்த்யாதி) பலத்தைக்கொடுக்கி லும் நலமே; கொடுக்காவிடிலும் நலமே. ஸத்குலத்ஸுதக் கொடு க்கிலும் நலமே, அதில்தோஷத்தைவினைக்கிலும் நலமே; (க0) எப்போதும் (அவனைஸ்தோத்ரம்செய்வதே எனக்கு) உத்தே ஸ்யம் (கஉ)

சுள.

வ்யா.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு—(வலம்) (நலமாகவித்யாதி) நன்றாக ஸர்வஸ்வாமியாய், என்னுக்கு நிர்வாஹகளாய், ஜ்ஞாந குண க்களுக்கெல்லா மாஸ்யமாயிருக்கிறவனை நன்றாக வேத்தும்பரகா

(ச) பாரதம்.

எசு. நான்முகன் திருவந்தாதி, சுஅ-பா, திறம்பேல்மின்.

ரம்; (வலமாக) பலமாகவுமாம்; ஆபிஜாத்யத்தை யுண்டாக்கவுமாம். அதிலே தோஷத்தை யுண்டாக்கவுமாம்; இவையன்றுத்தேய்யம்; அவனையேத்துகையே உத்தேய்யமென்கை. சுஎ.

அரு.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—சீரணன்-குணங்களை யுடையவ னென்றாய், ஜ்ஞாநப் பெருமானென்கிறஇவை இரண்டாலும் ஜ்ஞாந குணங்க ளெல்லாவற்றுக்கு மாஸ்ரயமென்கிறது. வலம்-பாடுகைக்கு ஜ்ஞாநசக்த்யாதிக ளுண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம். குலம்-வில க்ஷணமான ஆபிஜாத்ய முண்டாகவுமாம், லக்ஷணமின்றிக்கே தோ ஷபுக்த மாகவுமாம். வைகல் - எப்போதும், ஏத்துகையே உத்தே ய்யம், சுஎ.

திறம்பேல்மின் கண்டிர் திருவடி தன் நாமம்.

மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தரை,—இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்க ளென்றான், நமனுந்தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு. சுஅ.

அந்.—நமனும் தன்னுதுவரை கூவி செவிக்கு, திருவடி தன் (5) நாமம் மறந்தும் புறம் தொழா மாந்தரை (10) இறைஞ்சியும் சாதுவராய் போதுமின்கள்; திறம்பேல்மின் கண் டிர் என்றான். (15)

அர்.—யமன் தன்னுதர்களை யழைத்து (அவர்கள்) காதி ல், ஸர்வேஸ்வரனுடைய (ரு) திருநாமத்தை மறந்திருந்தாலும் தேவதார்தாங்களை ஆஸ்ரயியாத மனுஷ்யர்களை (ஃ) வணங்கி அதுகூலர்களாகப் போவீர்கள். (இதைத்) தவிரவேண்டாம் என்றான். (கரு) சுஅ.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு,— (திறம்பேல்மினித் தியாதி) பகவத் பரிக்ரஹமேபலமென்னுமித்தை (க) “ஸுவா-ரா-ஷு-பி-வீ-க்ஷ” - ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷய” என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியாலே விவரிக்கிறார்.

(திறம்பேல்மின் கண்டிர்) திறம்பாதே கொள்ளுங்கோளென்னு ம்போது நாலுபத்தோலை மறுக்கவுமாம். (திருவடி யித்தியாதி) “வாரி ஹாஸ்ய-ஸூசி நபுவஹாநு பரிஹாமதுஸுதநப்பந்நான்” என் கிறபடியே ஸ்வாமியினுடைய திருநாமத்தை மறக்கவுமாம், தேவ

நான்முகன் திருவந்தாதி, சுசு.பா, செவிக்கின்பம். ஏடு

தாந்தரபஜநம் பண்ணுதொழிகை இவன் ப்ரபந்நகையாவது. பர்த்
நாவின்பக்கல் ஆதுகூல்யம் க்ரமத்தாலே பிறக்கவுமாம், பர்த்ரந்தர
பரிஹ்மிதே அவனுக்காகாமைக்கடி. (மாந்தரை) மதுஷ்யரை.
(இறைஞ்சியு மித்யாதி) அவர்களை நலிந்திலோமென்றிருக்க வொண்
னாது ; “வாஸஹஸ்ய - பாசஹஸ்தம்” என்கிறக்ரூரவேஷத்தைத்
தவிர்ந்து, விநீதவேஷராய் அஞ்சலி ப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணிப்போ
ருங்கோளென்கிறார். (நமனும்) (க) “வஸிஜ்ஜி-ஸமஇதி” என்றுசொல்
லப்படுகிறவனும். (தன்னுதுவரை) “வஸுப-ஸு-ஷ்ய-ஸ்வபுருஷம்”
என்றபடி. (செவிக்கு) “கண-புலோ - கர்ணமூலே” என்றபடி.
அந்தரங்கர்க்கு வார்த்தை சொல்லாநிற்கச் செய்தே, ப்ரகாசிக்கி
லென்னுகிறதோ வென்று நெஞ்சு பறைகொட்டுகிறபடி. சுஅ.

அரு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—திறம்புதல்-சலிக்கையாய்,
அத்தால் அவன்வார்த்தையை மறுக்கையைச் சொல்லுகிறது, (ஸம
இதி) ப்ரஹ்மாதிகளோடே ஸமமாகச் சொல்லப்படுகிறவனு மென்
றபடி. செவியிலே சொல்ல வேண்டுவானென்னென்ன. அருளிச்செ
ய்கிறார் (அந்தரங்க ரித்யாதி). பறைகொட்டுகை-திடுக்கு திடுக்கு
என்கை. சுஅ.

செவிக்கின்ப மாவதுவும் செங்கண்மால் நாமம்,
புவிக்கும் புவியதுவே கண்டர்,—கவிக்கும்
நிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன், பார்க்கில்
மறைப்பொருளு மத்தனையே தான். சுசு.

அர்.—செவிக்கு இன்பமாவதுவும் செம்கண் மால் நாமம்
(5) புவிக்கும் புவி அதுவேகண்டர். கவிக்கு நிறைபொரு
ளாய் (10) நின்றானே நேர்பட்டேன். பார்க்கில் மறைப்பொரு
ளும் அத்தனையேதான். (15)

அர்.—செவிக்கும் ப்ரியமாயிருப்பதும் சிவந்தகண்களையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமமே. (ரு) லோகத்தார்க்கும் ஸுக
மானஸ்தாநம் அந்தத்திருநாமமே. கவிபாடுகைக்கும் பூர்ணவிஷய
மா (க0) யிருக்கிற ஸ்ரியஃபதியை யடைந்தேன். விசாரித்து
ப்பார்த்தவிடத்தில் வேதார்த்தமு மதுவே. (கரு) சுசு.

வ்யா.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(செவிக்கித்யாதி) யமவ
ஸ்யதையைத் தவிர்க்குமளவன்று; செவிக்கினியதுவும் புண்டரீகா

(க) ஸ்ரீ விஷ்ணுபராணம்.

எசு நான்முகன் திருவந்தாதி, எ0-பா, தானொருவனாகி.

கூனுடைய திருநாமம். (புவிக்கும் புவியதுவேகண்டிர்) எனக்கெ
த்தனுக்குமேயோ? பூமியினுள்ளார்க்கெல்லாம் ஸ்தாநம் திருநாமம்.
(கவியித்யாதி) ஸ்துத்யனுக்கொரு பூர்த்தியின்றிக்கே ஸ்தோதா
நிரப்பவேண்டுமபடியன்றிக்கே கவிபாடுகைக்கு ஸ்வரூபரூபகுணங்க
ளால் குறைவற்றநின்றவனை யாத்ருச்சிகமாக லபித்தேன். (பார்க்கி
லித்யாதி) யாத்ருச்சிகமாக வன்றிக்கே ஆராய்ந்துபார்க்கில் வேதா
ந்த ரஹஸ்யமு மத்தனையே.

எசு.

தானொருவனாகித் தரணி யிடந்தெடுத்து,
ஏனொருவனாயெயிற்றில் தாங்கியதும், —யானொருவன்
இன்று வறிகின்றே னல்லேன், இருநிலத்தைச்
சென்றாங் கடிப்படுத்தேய்.

எ0.

அந்.—சேய்தான் ஒருவனாகி சென்று இரு நிலத்தை
(5) ஆங்கு அடிப்படுத்த ஏனொருவனாய் தரணி இடந்தெடு
த்து (10) எயிற்றில் தாங்கியதும் யானொருவன் இன்று அறி
கின்றே னல்லேன். (15)

அந்.—வாமநான தான் தனியே சென்று பார்த பூமியைப்
(20) பரிக்காணித்தகாலத்தில் திருவடிகளின் கீழகப்படுத்தினதை
யும், அத்விதியவராஹமாய் பூமியைக் குத்தெடுத்துக் (க0)
கோரைப்பல்மேல் தரித்ததையும் நானொருவனுமே இப்போதாக
அறியாதிருக்கிறேனன்று. (க5)

எ0.

வ்யா.—அவ.—எழுபதாம்பாட்டு.—(தானொருவன்) வேதாந்த
ரஹஸ்ய மிதுவென்றிருந்தபடி எங்கனையென்னில், நானொருத்தனு
மின்றாக வறிந்ததோ; ப்ரவித்தமன்றோவென்கிறார்.

(தானொருவனாகி.) வாமநாய். (இருநிலத்தித்யாதி.) வாமநாய்,
பரப்பான பூமியை வ்யாபித்துத் தன்திருவடிக்குள்ளே யடங்கும்படி
இட்டுக்கொண்டு, அச்செயலாலே அத்விதியனாய், ப்ரளயங்கொண்ட
பூமியை அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடும்படி யிடந்தெடுத்து
மஹாவராஹ ரூபியாய்ப் பெரியபூமியைத் திருவொழிற்றி லேகதேச
த்திலே தரித்ததும் நானொருத்தனு மின்றாகவறிந்ததோ?

எ0.

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—(யானொருவனின்ற வறிகின்றே
னல்லேன்) அறிகின்றேனல்லே னென்று முழுச்சொல்லாய், அறி
யாதிருக்கிறவ னின்றாக நானொருவனுமேயன்று; என்று மெல்லாரு
மறியார்களென்று அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயங்கொ
ண்ட இத்யாதி).

எ0.

நான்முகன் திருவந்தாதி, எக-பா, சேயனணியன், எக

சேயனணியன் சிறியன் மிகப்பெரியன்,
ஆயன் துவரைக்கோ னாய்நின்ற—மாயன், அன்
ரோதிய வாக்கத்தைக் கல்லா ருலகத்தில்,
ஏதிலராய் மெய்ஞ்ஞான மில். எக

அர்.—சேயன் அணியன் மிகப்பெரியன் சிறியன் மாயன்
(5) துவரைக்கோனாய்நின்ற ஆயன் அன்று ஓதிய வாக்க
த்தை (10) உலகத்தில் மெய் ஞானம் இல் (15) ஏதிலராய்
ய் கல்லார். (16)

அர்.—தூரஸ்தனாயும் ஸமீபஸ்தனாயும் மிக்கமேன்மையை
யுடையனாயும் அத்யந்தஸுலபனாயும் ஆச்சர்யசேஷிதனாயும் (ரு)
தவாரகாதனாயுமெழுந்தருளியிருக்கிற கோபாலன் பாரதயுத்தத்
தில் அருளிச்செய்த சரமஸ்லோகத்தை (க0) லோகத்தில் யதார்த்
த்த ஜ்ஞாந மில்லாதவர்களாய் (கரு) சத்ருக்களாய் அப்யஸியாத
வர்களாவார்கள். (கசு) எக.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தோராய்பாட்டு.—(சேயன்) ப்ரளயங்
கொண்டபூமியை யெடுத்துக்கூழித்தது அறியாதிருந்தவளவேயோ,
ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுக்க அவனருளிச்செய்த வார்த்
தையைத் தானறியப்பெற்றோமோ வென்கிறார்.

(சேயன் மிகப்பெரியன்.) (க) “யதோதாவாடோவாநிவத-ஹே -
யதோவாசோநிவர்த்ததே” என்று வாக்மனஸ்ஸுக்களுக்கு நிலமி
ல்லாதபடியாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தூரஸ்தனாயிருக்கும், (சிறிய
னணியன்) ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகாய்ப் பிறந்து அநுகூலர்க்கு
அண்ணியனாயிருக்கும், (ஆயனித்யாதி) அண்ணியனானமைக்கு உதா
ஹரணம், இடையனாய், ஸ்ரீமத்த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், ஒரு
கூடாநுக்குத் தோற்கவல்ல ஆச்சர்ய குணத்தையுடையவன்
தேர்த்தட்டிலேநின்று “உன்னுடைய ஸகலதுருக்கும் நானேகடவே
ன்; நீசோகிக்கவேண்டா” என்றருளிச்செய்தவார்த்தையைத் தஞ்ச
மாக நினைத்திருக்கைக் கடியான தத்வஜ்ஞாந மின்றிக்கே ஈஸ்வரன்
(உ) “தாநஹம்விஷதஃசு-அராதாந-தாநஹம்த்விஷதஃஞ்ஞாநாந்” என்று
நினைக்கும்படிசத்ருக்களாய், தாங்களும் க்ருஷ்ணனெங்களுக்கு சத்ரு
வென்று மிருப்பார்கள். எக.

(க) தைத்திரீயம் ஆரத்தவல்லி, (உ) கீதை - கசு, கக.

எஅ நான் முகன்-திருவந்தாதி, எஉ-பா, இல்லறம்.

அரு.—எழுபத்தோரம்பாட்டு.—கூடூர்-ஜராஸந்தன், ௨6
கத்து மெய்ஞ்ஞாநமில் ஏதிலராய்க் கல்லா ரென்றபடி. எக

இல்லற மில்லேல் துறவறமில் லென்னும்
சொல்லற மல்லனவும் சொல்லல்ல,—நல்லறம்
ஆவனவும் நால்வேத மாத்தவமும், நாரணனே
ஆவதீதன் றென்பாரார்.

எஉ

அந்.—இல் என்னும் இல்லறம் இல்லேல் துறவறம் (5)
சொல் அல்லன அறமும் சொல்லல்ல, நல்லறமாவனவும் (10)
நால்வேதம் மா தவமும் நாரணயேயாவது நதன்று (15)
என்பார் ஆர்? (19)

அர்.—(வேதத்தில்) உபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட க்ருஹ
ஸ்ததர்மமும் அல்லாத நிவ்ருத்திதர்மமும் (௫) (இதிஹாஸ பு
ராணங்களில்) ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அல்லாத தர்மமும் ஒருசொல்
லன்று (உபாயங்களாகமாட்டா). விலக்ஷணங்களான கர்மஜ்ஞாநாதி
களும் (௧0) நாலுவேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸ்லாக்யமா
ன தபஸ்ஸும் நாராயணனுடையப்ராஸாதத்தாலே பலபாதங்க
ளாகும். இப்படியன்று (௧௫) என்று சொல்லுவா ரார்? (ஒருவ
ரும் சொல்லார்கள்). (௧௭)

எஉ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.—(இல்லறம்) நீரோ
தி னீராகில் இதுக்குப்பொருள் சொல்லுமென்னச் சொல்லுகிறார்.

(இல்லறமில்லேல்) கர்மயோகமன்றாகில்; ப்ரவ்ருத்தி தர்மமன்
றாகி லென்றுமாம். (துறவறமில்லென்னும் சொல்) நிவ்ருத்தி தர்மம்
ஸ்தாநமென்னுமது ப்ரமாணம். ஜ்ஞாநயோகமென்றுமாம். (அறமல்
லனவும் சொல்லல்ல) அல்லாத தர்மங்களை விதிக்கிறவை ப்ரமா
ணங்களும் என்று அல்லாத தர்மங்களென்கிறதும், கர்த்ருத்வ பலாபி
ஸந்தி ரஹிதமாக அநுஷ்டிக்கும் கர்மங்க ளன்றிக்கே இதிஹாஸ பு
ராணங்களிற் சொல்லுகிற நாமஸங்கீர்த்த நாதிகளாகவுமாம். “சொ
ல்லறமல்லன” என்று பதச்சேத மானபோது ப்ரமேயபரம். “இல்
லென்னுஞ்சொல்” என்றபோது ப்ரமாணபரம். (நல்லறமாவனவும்)
பலாபிஸந்திரஹிதமான கர்மங்கள். இதிஹாஸ புராணங்களிற்
சொல்லுகிற நாமஸங்கீர்த்தனங்கள். (நால்வேத மாத்தவமும்) பூர்வ
பாகத்தில்சொன்ன கர்மயோகம், இவையெல்லாம் நாராயண ப்ராஸா

கான்முகன் திருவந்தாதி, ஏங்-பா, ஆரேயறிவார். எங்

தமிழாக. இதர தர்மங்களைச் சொல்லுகிறது ப்ரமாணங்க ளன்
மென்று நீர்சொல்லுகிற தெத்தாலே யென்னில், அவை பலபாதங்க
ளாம்போது, பகவத் ப்ரஸாதம் வேணும். பகவான் உபாயமாமிடத்
தில் அவை ஸஹகரிக்க வேண்டாவென்னும் ப்ரமாண பலத்தா
லே சொல்லுகிறேன். (ஈதன் மென்பாரார்) அல்லாதவை போல
ன்றிக்கே உபாயமாகவற்றானஇத்தை அன்றென்ன வல்லாருண்டோ.

அரு.— எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— இல்லறம்-க்ருஹஸ்தன்
பண்ணுகிறதர்மம்; கர்மாதிகளென்றபடி. மேல்தெரியாது. ஆனாலும்
மோக்ஷோபாயமான கர்மாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களும்
தத்ப்ரமேயமான கார்ஹஸ்த்யாதி தர்மங்களுமான இவை ப்ரமாணங்
களும்ன்று; ப்ரமேயங்களும்ன்று; இனிப்ரமாணம் சரமஸ்லோக
மே. தத்ப்ரமேயமும் ஸித்தோபாயமான ஈஸ்வரனே என்று பாட்டு
க்குத் தாத்பர்யம். பதந்தோறும் தெரிந்தால் கண்டுகொள்வது. எங்.

ஆரே யறிவா ரனைத்துலகு முண்டுமிழ்ந்த,

பேராழி யான்றன் பெருமையைக், -கார்செறிந்த

கண்டத்தா னெண்கண்ணான் காணான், அவன்வைத்த,

பண்டைத்தா னத்தின் பதி.

எங்.

அங்.— அனைத்து உலகம் உண்டு உமிழ்ந்த பேர் (5)
ஆழியான்தன் பெருமையை அறிவார் ஆர். அவன் (10)
வைத்த பண்டை தானத்தின் பதி செறிந்த (15) கார்
கண்டத்தான் எண்கண்ணான் காணான். (19)

அர்.—ஸகல லோகங்களையும் அழுதுசெய்து வெளிப்புறப்ப
டவிட்டவனாய், பெரிய (௫) திருச்சக்கரத்தை யுடையனான ஸ்ரீக்
ருஷ்ணனுடைய மஹிமையை யறியத்தக்கவர் யார்? (ஒருவருமறி
யார்). அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் (௧௦) ஸாதித்துவைத்த அநாதியா
ய் பரமபதத்துக் குபாயமான சரமஸ்லோகத்தை நிபிடமான
(௧௫) கறுப்பைக் கண்டத்திலுடையநீலகண்டனும் (அறியான்).
எட்டு நேத்ரங்களையுடைய ப்ரஹ்மாவு மறியான். (௧௯) எங்.

வ்யா.—எழுபத்து மூன்றாம்பாட்டு.—(ஆரேயறிவார்) இப்பா
ட்டையும் பட்ட ருளிச்செய்தார். (ஆரேயித்யாதி) ஸகலலோகத்
தையும் வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த பெரியவ
னுடைய நைரபேக்ஷ்யத்தை யாரறிவார்? இவனுடைய பெருமை
யைப் பரிச்சேதிக்க வல்லாரர் ரென்றுமாம், (அவனித்யாதி) அவ

அஃ நான்முகன் திருவந்தாதி, எசு-பா, பதிப்பகை.

னென்று முண்டாக்கிவைத்த பரமபதத்தை நீலகண்டன், அஷ்ட
நேத்ராளுன ப்ரஹ்மா என்கிறவர்களால் காணப்போகாது. (க) “கூ
ஹ்யஸு-ஹ்யஸு-ஹ்யஸு - க்ருஷ்ணம்தர்மம் ஸநாதநம்” என்கிறவன்
உபாயபாவ மிவர்களா லறியப்போகா தென்றுமாம். எங்.

அரு.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—(பன்டைத்தானத்தின்பதி,
என்று முண்டா யிருக்கிறபரமபத மாதல்,பதி-பதி(வயி)யாய், பத்
தாவென்றாய், வழி உபாயமாகையாலே ஸநாதந உபாயமென்னுதல்.

பதிப்பகைஞர்க் காற்றாது பாய்திரைநீர்ப் பாழி,
மதித்தடைந்த வாளாவந் தன்னை,—மதித்தவன்றன்
வல்லாகத் தேற்றிய மாமேனி மாயவனை,

அல்லாதொன் றேத்தாதென் னா. எசு.

அந்—பதிப்பகைஞர்க்கு ஆற்றாது பாய் திரை நீர் (5)
பாழி மதித்து அடைந்த வாள் அரவம்தன்னை (10) மதித்து
அவன்தன் வல் ஆகத்து ஏற்றிய (15) மா மேனி மாயவனை
யல்லாது ஒன்று என்கா (20) ஏத்தாது. (21)

அர்.—ஸஹஜசத்ருவானபெரியதிருவடிக் கெதிர்நிற்கையை
யும் ஸஹிபாமல் பார்த அலைகளையுடைய நீர்நிறைந்த (ஈ) ஸமு
த்ரம்போல் குளிர்ந்ததனதுபடுக்கையை ரக்ஷகமாகநினைத்து ஆஸ்
ரயித்த தேஜஸ்வஸையுடைய ஸுமுகனென்கிறஸர்ப்பத்தை (கௌ)
யாதரித்து அப்பெரியதிருவடியினுடைய பவிஷ்டமான திருமேனியி
லேறிட்டு (ரக்ஷித்தவனாய்) (கஈ) பெரிய திருமேனியையுடையனாய்
ஆஸ்சர்யபூதான ஸர்வேஸ்வரனையல்லது வேறொருதேவதையை
என்காக்கு (௨௦) ஸ்தோத்ரம்செய்யாது. (௨௧) எசு.

வ்யா.—அவ,—எழுபத்து நாலாம்பாட்டு.—(பதி) (௨) “நக்ஷத்ர
ரிக்ஷாவந-நக்ஷமாமி கதாசந” (௩) “நக்ஷத்ரஜேயங்கயௌ-ந-நத்யஜே
யம் கதஞ்சந” ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அபகாரம்பண்ணினாரை ஒருகாலும்
பொறேனென்ற வார்த்தைக்கும், மித்ரபாவமுடையாரை மஹாராஜர்
தொடக்கமானார் விடவரிலும்விடேனென்ற வார்த்தைக்கும் அவிருத்
தமாகச் செய்தருளினபடி-ஸுமுகனென்கிற ஸர்ப்பத்தைஆமிஷமா
கத்திருவடி பாதாளத்திலே தேடிச்செல்லுகிற படியை யறிந்து,அது

(க) பாரதம், ஸபாபர்வம். க.அ. ௨.௨, (௨)

(கஈ) ஸ்ரீ ராமாயணம் - யுத்த. கக - ௩.

வும், கண்வளர்த்தருளுகிற திருப்பள்ளிக் கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு
கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீபாதந்தாங்குவார் சொல்லும் வார்த்தைக
ளைச் சொல்ல, இஸ்ஸர்ப்பத்தைத் திருவடி கையிலே காட்டிக்கொ
டுத்துத் திருவடியை யிட்டுப் பொறுப்பித்தது. இவனை யவன் கை
க்கொள்ளப் பெறுகையாலே இரண்டர்த்தமும் ஜீவித்தது.

(பதிப்பகைஞர்க் காற்றாது) ஸஹஜ சத்ருவான திருவடிக்கஞ்சி
அவர்பலம்பொறுக்கமாட்டாது. (பாப்திரைநீர்ப்பாழி) பரந்ததிரையை
யுடைத்தான கடல்போலே திருப்பள்ளிக்கட்டில். ஓரோயுகத்திலே
ஓரோவிடங்களிலே எல்லாம் பிறக்கக் கூடுகையாலே திருப்பாற்
கடல் தன்னிலே யாகவுமாம். (மதித்தடைந்த) சரணாகத ரொருதலை
யானால் பிராட்டி திருவடி திருவந்தாழ்வானை அஸாதாரண பரிசு
ரத்தை விட்டும் ரக்ஷிப்பானொருவனென்றும் நிர்சயித்தடைந்த. (வா
ளரவம்) சரணயன் அங்கீகரிப்பதுக்கு முன்னே அவனுடைய சில
வத்தையாலே தன் கார்யம் தலைக்கட்டிற்றென்று பிறந்த ஒளி.
(க) “கனூரிக்ஷமதஸீரோநு - அந்தரிக்ஷகதஸ்ஸ்ரீமான்” என்னும்
படியே. (மதித்து) கெஞ்சில் கொண்டென்னும்படியே சரண
கதனாக நினைத்து. (அவனித்யாதி) திருவடிதானே ப்ராஸங்கனய்த்
தன் தோளிலே தரிக்குமபடி பண்ணி அத்தாலே நிறம்பெற்றுக்ரு
தக்ருத்யனாய் ஆர்ச்சயயுக்தனான ஸர்வரணை யொழிய வேறென்றை
யேத்தாதென் நா. வேறென்றென்றது - தேவதாந்தரங்கள் பக்கல்
அநாதாம்.

எசு.

அரு.— எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.— பதிப்பகை - வழிவழியாக
வருகிற சாத்ரவம். பரபலம் போலே திருவடிக்கு விஹிதமான
ஹிம்மை.

எசு.

நாக்கொண்டு மானிடம் பாடேன், நலமாகத்
தீக்கொண்ட செஞ்சடையான் பின்சென்று, என்றும்— பூ
வல்லவா நேத்த மகிழாத, வைகுந்தச் [க்கொண்டு
செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு.

எரு.

அர்.— தீக்கொண்ட செம் சடையான் வலமாக பூ (5)
கொண்டு சென்று என்றும் வல்லவாறு ஏத்த (10) மகி
ழாத வைகுந்தச்செல்வனார் சே அடிமேல் பாட்டு (15)
நாக்கொண்டு மானிடம் பாடேன். (18)

அஉ நான்முகன் திருவந்தாதி, எசு-பா, பாட்டுமுறையும்.

அர்.—ஒருப்புப்போல் சிவந்த ஜடையையுடையருத்ரன் தன்
யோக்யதாதுகுணமாகப் புஷ்பங்களை (௫) ஸம்பாதித்துக்கொண்டு
போய் எப்போதும் தன்சக்திக்குத்தக்கபடி ஸ்தோத்ரம்செய்ய
(௧௦) (அதைத்தனக்கொருஅதிசயமாகநினைத்து) ஸத்தோஷியாத
ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய அழகிய திருவடிகள்மேல் பாசுரங்
களைச்சொல்லத்தக்க (௧௫) ராவினால் மறுஷ்யனைப் பாடமா
ட்டேன். (௧௮) எரு

வ்யா.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(நாக்கொண்டு மானிடம்பா
ட்டேன்) அவனைப்பாடக்கடவ நாவைக்கொண்டு கூடூத்ரமறுஷ்யனை
ப்பாட்டேன், (தீக்கொண்ட செஞ்சடையான்) அக்திபோலே சிவந்த
ஜடையையுடையவன் அன்றிக்கே (௧) “அனற்கங்கையேற்றான்” என்
கிறபடியே அக்தியையும் தரித்துச் சிவந்த ஜடையையு முடையனெ
ன்றுமாம். (சென்றித்யாதி) தானேசென்று புஷ்பாத் யுபகரணங்
ளைக் கொண்டு காலமெல்லாம் ஸத்ருசமாகத்தன் சக்தியுள்ளவளவுப்
ஸ்துதிக்க. (மகிழாதவித்யாதி) பரமபதத்தி லைஸ்வர்யத்தையுடைய
னாகையாலே கூடூத்ரரான இவர்களைத்த அலிக்ருதனாயிருக்கிறவனு
டைய திருவடிகளில் பாட்டைக்கொண்டும்மறுஷ்யரைப்பாட்டேன். எரு

பாட்டு முறையும் படுகதையும் பல்பொருளும்,

ஈட்டிய தீயு மிருவிசம்பும்,—கேட்ட

மனுவும் சுருதி மறைநான்கும், மாயன்

தனமாயை ஈற்பட்ட தற்பு.

எசு

அர்.—பாட்டும் முறையும் படுகதையும் பல் பொருளும்
(5) ஈட்டிய தீயும் இரு விசம்பும் கேட்ட (10) மனுவும்
சுருதி மறைநான்கும் மாயன் தனமாயையில் (15)
பட்ட தற்பு. (17)

அர்.—பாசுரங்களும் ஸ்ரீராமாயணமும் முன்நடந்த இதிலா
ஸங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிற மஹாபாரதமும் (அவற்றில் சொல்
லப்பட்ட) அனேக அர்த்தங்களும் (௫) செறிந்த அக்தியும்
விசாலமான ஆகாசமும் (ஆப்ததமமென்று) கேட்கப்பட்ட (௧௦)
மனஸ்ம்ருதியும் (எழுதாமலே குருமுகமாகக்) கேட்கப்பட்ட
நான்குவேதங்களும் ஆஸ்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸங்
கல்பத்தினு (௧௫) லுண்டான தத்வங்கள். (௧௭) எசு.

(௧) முதல் திருவந்தாதி, எசு.

நான்முகன் திருவந்தாதி, எஎ-பா, தற்பென்னை. அந்.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.—இப்படி புராணங்களில் பரக்கச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்கள், காரணமான அக்நி, வ்யாபகமான ஆகாசம் (க) “யதெகிகிணுநா—ராவடி—தஜேஷஜ்ய—யக்வைகிஞ்சமதுரவதத்தத்பேஷஜம்” என்று ஸ்ருத்யாதிகளி லாப்ததமனாகக்கேட்டமதுவும், என்று மோதுவித்துப் போருகிற நாலுவேதமும் இவையெல்லா மாஸ்சர்யபூகன் ஸங்கல்பத்திலே யுண்டான உண்மையுடைய. எசு.

அந்.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.—பாட்டும் - அருளிச்செயலும்; முறையும்-ஸ்ரீமத்ராமாயணமும்; படுகதையும்-மஹாபாரதாதி புராணங்களும்; பல்பொருளும்—இவற்றால் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களும்; “தற்பு” என்று ஸத்தையாய் உண்மையை யுடைத்தென்றபடி. எசு.

தற்பென்னைத் தா நறியா னேனும், தடங்கடலைக் கற்கொண்டு தூர்த்த கடல் வண்ணன்,—எற்கொண்ட வெவ்வினையும் நீங்க விலங்கா மனம் வைத்தான், எவ்வினையு மாயுமால் கண்டு. எஎ.

அந்.—தடம் கடலை கல்கொண்டு தூர்த்த கடல் (5) வண்ணன் தான் என்னை தற்பு அறியானேனும் (10) என்கொண்ட எவ்வினையும் நீங்க கண்டு (15) விலங்கா மனம் வைத்தான் ஆல் எவ்வினையும் (20) மாயும். (21)

அர்.—விசாலமான ஸமுத்ரத்தைக் கற்களினு லடைத்த ஸமுத்ரம்போன்ற (௫) திருமேனியையுடைய (ஸர்வேஸ்வரனான) தான் என்னை யதார்த்தமாக அறியானாகிலும் (௧௦) என்னை (க்ரஹித்துக்கொண்ட ஸகலபாபங்களும் தொலையும்படி கடாக்ஷித்து (௧௫) (என்மனஸ்சை விஷயாந்தரங்களில் செல்லாதபடி செய்து) (என்னிடத்தில்) திருவுள்ளத்தை வைத்தான். ஆகையால் ஸகலபாபங்களும் (௨௦) நசிக்கும். (௨௧) எஎ.

வ்யா.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—(தற்பித்யாதி) என்னையுள்ள படி யறியானாகிலும். (தடங்கடலைஇத்யாதி) அறியது செய்யுமவன். ஆழக்கடவ கல்லைக்கொண்டு நீரிலே அனைகட்டினவன். (எற்கொண்ட வித்யாதி) நானுருமாயும்படி என்னை க்ரஸித்த மஹாபாபமும் நசிக்கும்.

(க) யஜுர்வேதம், ௨-௨.

அச

நான்முகன் திருவந்தாதி, எஅ-பா, கண்டு.

கும்படி வேறொருவிடத்திலும் போகாதபடி திருவுள்ளத்தாலே கொண்டு என்பக்கலிலே மநஸ்ஸைவைத்தான். ஆதலால் பாபமென்று சொல்லப்படுகிறவை யடையமாயும்.

எஎ

அரு — எழுபத்தேழாம்பாட்டு.—தற்பு-உண்மை. என்னை-ஆப் முக்யாதிகளு மின்றிக்கே தோஷபூயிஷ்ட்டனான வென்னை. அறியா நேனும்-அறியாதே இப்படி. ஸர்வஜ்ஞரா யிருக்கச்செய்தேயும் தேஷம்பாராமல் விஷயிகரிப்பதே! இதென்ன அகடிதகடநா ஸாமர்த்ய மென்கிரூர், (தடங்கடலையித்யாதி) என்கொண்ட-என்னை க்ரஸித்துக் கொண்ட ; எவ்வினையும் நீங்கக்கண்டு விலங்கா மநம்ஸைவைத்தான் ஆல்-ஆகையால், எவ்வினையும் மாயுமென்றபடி.

எஎ

கண்டு வணங்கினார்க் கென்னாங்கொல், காமனுடல் கொண்ட தவத்தாற் குமையுணர்த்த -- வண்டலம்பும் [ந் தாரலங்கல்நீண்முடியான் நன்பெயரேகேட்டிருந்து, அ காரலங்க லானமையா லாய்ந்து.

எஅ

அர்.—காமன் உடல் கொண்ட தவத்தாற்கு உமை (5) உணர்த்த வண்டு அலம்பும் தார் அலங்கல் (10) நீள் முடியான்தன் பெயர் கேட்டு இருந்து (15) அங்கு ஆர் அலங்கலானமையால் ஆய்ந்து கண்டு (20) வணங்கினார்க்கு என்னாங்கொல், (22)

அர்.—மந்தனுடைய உடலை நீராக்கின தபஸ்ஸையுடைய ருத்ரனுக்குப் பார்வதி (௫) உபதேசிக்க (ஜ்ஞாபரம்பண்ண) வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கிற திருத்தழாய்க் கதிர்களினால்கட்டப்பட்ட மாலையினு லலங்க்ருகமான (௧௦) நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமங்களைக் கேட்டு (அதில்) மக்ஷையிருந்து (௧௫) அப்போதுவாழின மாலைபோல் பாவசனா னாகையால் விசாரித்து (ஸர்வேஸ்வரனை) ஸேவித்து (௨௦) ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு என்னவாகும். (௨௨)

எஅ.

வ்யா.—எழுபத்தேட்டாம்பாட்டு.—(கண்டு) அபிமதவிஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனை அநங்கனாக்கினவன் நெஞ்சங் கூட ப்ராவணமாத்ரத்திலே பரவசமானபடி கண்டால் இவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணினார்க்கு எத்தனைநன்மை பிறவாதென்கிரூர்.

நான்முகன் திருவந்தாதி, எக-பா, ஆய்ந்துகொண்டு. அரு

(தவத்தாற்கு) தபஸ்ஸுக்கு பலம் ஒருத்தனுடைய ஹிம்ஸை யாம்படி நெஞ்சுதிண்ணிய னுனவனுக்கு. (உமையுணர்த்த) ப்ராஸங்கி சுமாக பகவத்குணங்களைக்கேட்டு சிஷ்யாசார்ய க்ரமம்மாறாடி அவன் வாயாலேதான் கேட்டு, (வண்டித்யாதி) மது வெள்ளத்திலே வண்டிக ளையாநின்ற திருந்துழாய் மாலையையும், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான முடியையு முடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருநாமங்களையே கேட்டு நெஞ் சாலே யாறுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்து. (ஆரலங்கலானமையால்) அவங்க வென்று அசுவாய் பாரவஸ்யத்தைச் சொன்னபடி. எஅ)

அரு.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. — அவதாரிகையிலே முதல் பதத்துக்குஅர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார்(அபிமதவிஷயேத்யாதி). ஹிமவத்பார்ஸ்வத்திலே ருத்ரன் தபஸ்ஸுபண்ண, பார்வதி பரிசர் யை பண்ணுகிற வளவிலே மம்மதன்வந்து இருவருக்கும் ஸங்கத்தை ப்பிறப்பிக்க, அவ்வளவிலே தபஸ்ஸு குலைகையாலே நெற்றியில் கண்ணைத்திறந்து தழிக்க, அப்போது அங்கனானென்றபடி. (உ ணர்த்த) ருத்ரன் த்யாகபாறையிருக்க, அப்போது பார்வதி “நீரெல் லாருக்கு முபாஸ்யராயிருக்க உமக்குத்யாகத்துக்கு விஷயமுண் டோ” என்று கேட்க, அவன் பகவத்குணங்களை அவளுக்குச் சொல்லி “நமக்கு முண்டுகாண்” என் றீடுபட்டான். அவன் சொ ன்னானாகிலு மிவளுணர்த்தக்கேட்டு. நீண்முடியான்தன் பெயரே ஆய்ந்திருந்து அங்காரலங்க லானமையால் கண்டுவணங்கினூர்க் கென்னுங்கொ லென்றவயம். எஅ.

ஆய்ந்துகொண் டாதிப் பெருமானே, அன்பினால்
வாய்ந்த மனத்திருத்த வல்லார்கள், — ஏய்ந்ததம்
மெய்குந்த மாக விரும்புவரே, தாமுந்தம்
வைகுந்தம் காண்பார் விரைந்து. எசு.

அந்.—ஆதி பெருமானே அன்பினால் ஆய்ந்துகொண்டு வாய்ந்த (5) மனத்து இருத்தவல்லார்கள் தாமும் தம்வை குந்தம் விரைந்து (10) காண்பார். தம் ஏய்ந்த மெய் கு ந்தமாக (15) விரும்புவர். (16)

அர்.—ஐக்காரணான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரீதியுட னுறுஸத் தித்துக்கொண்டு தகுந்த (௫) மனஸ்ஸில் ஸ்தாபிக்கவல்லவர்க ளான தாங்கள் தங்கள் புரிவைகுண்டத்தைத் தவிரையாக (க௦)

அசு நான்முகன் திருவந்தாதி, அர-பா, விரைந்து.

ஸேவிப்பார்கள். தம்முடன் சேர்ந்திருக்கிற சரீரத்தை வ்யாத்
போல் (பரிஹரிக்கத்தக்கதாக) (கரு) ஆசைப்பவொர்கள். (கசு)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. —(ஆய்ந்து) பகவ
த்விஷயத்திலே ருசியுடையவர்கள் அவனை ஏகாந்தமாய் அதுபவிக்க
லாம் தேசம் பரமபதமென் றுசைப்பட்டு அதுக்குக் காற்கட்டாயிற்
றென்று சொல்லலாம்படி அபிமாதித்தசரீரத்தை (க) “ஸரீராவ்ண
வணவஸூக-சரீரம்வ்ரணவத்பச்சேயத்” என்னும்படியே நோயாக
விரும்புவர்க ளென்கிறார்.

(ஆய்ந்தியாதி ஜகத்காரண பூதனான ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரேமத்
தாலே யதுஸந்தித்துக்கொண்டு இருத்துகைக்கு யோக்யமான நெஞ்
சிலே வைக்கவல்லவர்கள். (ஏய்ந்த தம்மெய்) “ஸூரோஹி க்ரு
ஸோஹி-ஸ்துலோஹம் க்ருசோஹம்” என்று தானாகச்சொல்ல
லாம்படியான சரீரத்தை, குந்தமாக-நோயாக.

எசு.

அரு.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. —(ஏய்ந்த) ஏய்கை-பொரு
ந்துகையாய், பிரித்துக்காணப்போகாதே தானேஎன்னலாம்படி பொ
ருந்தி யிருக்கை, மனத்திருத்த வல்லார்கள் தாம் தம் வைகுந்தம்-தம
க்கு ஏகாந்தபோக யோக்யமான பரமபதத்தை, விரைந்து காண்பா
ராக, மெய் குந்தமாக விரும்புவ ரென்றவ்யம்.

எசு.

விரைந்தடைமின் மேலொருநாள் வெள்ளம் பரக்க,
கரந்துலகங் காத்தளித்த கண்ணன்,—பரந்துலகம்
பாடின வாடின கேட்டு, படுநரகம்
வீடின வாசற் கதவு.

அய்.

அந்.—பரந்து உலகம் ஆடின பாடின கேட்டு (5)
படு நரகம் வாசல் கதவு வீடின (10) மேலொருநாள்
வெள்ளம் பரக்க உலகம் காந்து (15) காத்து அளித்த
கண்ணன் விரைந்து அடைமின். (20)

அந்.— ஸஞ்சரித்து உத்க்ருஷ்டராய் (ஸந்தோஷத்தினால்)
ந்ருத்யம்செய்தவர்கள் கானம்பண்ணினதிருநாமங்களைக் கேட்டு
(ரு) (ஸகலரு முஜ்ஜீவித்தார்களாகையால்) பாழான நரகத்தின்
வாசல் கதவு பிடுங்கிப்பொகடப்பட்டது. (க0) முற்காலத்தில்
பாழாய்ணவம் வ்யாபிக்க லோகங்களைத் தன்கர்ப்பத்தில்மறைத்

கான் முகன் திருவந்தாதி, அக-பா, கதவுமனம். அள

துவைத்து (கரு) வ்யஸநங்களைப் போக்கி ரக்ஷித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண
னை சீக்ரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள். (௨௦) அய்.

வ்யா.—எண்பதாம்பாட்டு.—(விரைந்தடைமினித்யாதி) முன்பு
ப்ரளயம்வருகிறதென்று லோகத்தை வயிற்றிலேவைத்துப் ப்ரளயந்தே
டிவந்தாலு மத்தனைபோதும் தெரியாதபடி மறைத்துக் காத்து ரக்ஷி
த்த க்ருஷ்ணனை விரைந்தடையுங்கோள். (உலகமென்று) உத்க்ருஷ்ட
டரைச் சொல்லுகிறது. (பார்த்தியாதி) பார்த்து உத்க்ருஷ்டராய்
ஆடினவர்கள் பாடின திருநாமங்களைக் கேட்ட நரகத்துவாசல்களில்
கதவுவாங்கிப் பொகட்டன. அன்றிக்கே, நரகத்துவாசல்களில் பிடுங்
கிப் பொகட்டகதவுகளை நாட்டி(க) “முனியாது மூரித்தாள்கோமின்”
என்னும்படியே விரைந்தடையுங் கோளென்றுமாம். கண்ணென்
றது-கண்ணை யென்றபடி. அர.

அரு.—எண்பதாம்பாட்டு.—“கண்ணை விரைந்தடைமின்” படு
நரக வாசற்கதவுவீடின என்று சிந்க்ரியையாதல், “கண்ணைப் பாடி
ன ஆடின கேட்டு நரகவாசலில் வீடினகதவுகளை விரைந்தடைமின்”
என்று ஏகக்ரியையாதல்; இத்தால்நரகம் பாழ்த்ததென்னுதல்; போக்
குவரத் தில்லாதபடி வாசலை யடைபுங்கோ ளென்னுதல்; இரண்டு
தாற்பர்யம். அய்.

கதவு மனமென்றுங் காணலா மென்றும்,
குதையும் வினையாவி தீர்ந்தேன்,—விதையாக
நற்றமிழை வித்தியென் னுள்ளத்தை நீவினேத்தாய்,
கற்ற மொழியாகிக் கலந்து. அக.

அர்.—மனம் கதவென்றும் காணலாமென்றும் குதையும்
வினையாவி (5) தீர்ந்தேன், நீ கற்ற மொழியாகி கலந்து
(10) நல் தமிழை விதையாக வித்தி என் (15) உள்ள
த்தை வினேத்தாய். (17)

அர்.—மனஸ்ஸு (பகவத்ஸாக்ஷாத்கார) ப்ரதிபந்தகமென்றும்
ஸாக்ஷாத்காரஹேதுவென்றும், (அறிந்து) அலையப்பண்ணுகிற துஷ்
கர்மங்களைத் (௫) தவிர்த்தேன். நீ, (நான்) அப்யஸித்த கவிக்ருவாச்
யஸ்யிருந்து (என்னுள்ளத்தில்) கலந்து, (க0) ஸ்லாக்யமான தமிழை
விதையாக விதைத்து என்னுடைய (கரு) மனஸ்ஸைப் பவிச்
கச்செய்தாய். (க௭) அக.

(க) முதல்திருவந்தாதி. அள.

அஅ நான்முகன் திருவந்தாதி, அஉ-பா, கலந்தான்.

வ்யா.—எண்பத்தோரம்பாட்டு.—(கதவித்யாதி) (க) “உநவனவ
உந-ஷ்ஞாணா காரணஸ்யூநோக்ஷயோஃ-மஃஏவமநுஷ்யாணாம் கா
ரணம்பந்தமோக்ஷயோஃ” என்னும்படியே பகவத்விஷயத்தைக் கி
ட்டாமைக்கு கதவு மனஸ்ஸென்றுமாம்-காண்கைக்கும் பரிகரம் மன
ஸ்ஸென்றுமாம். (குதையித்யாதி) தடுமாற்றமான தொழில் தவிர்ந்
தேன். (விதையித்யாதி) தடுமாற்றம் தீருகைக்குச் சொல்லுகிறது.

அரு.—எண்பத்தோரம்பாட்டு.— மநஸ்ஸு பந்த மோக்ஷங்க
ளுக்குப் பொதுவென்றறிந்து ஆத்மாவினுடைய தடுமாற்றத்தைப்
பண்ணக்கடவதான கர்மத்தைத் தவிர்த்தேன், குதை-அசைவாய், தடு
மாறப்பண்ணுகிறவினையென்றபடி- (கற்றமொழியாகிக் கலந்துவிதை
யாக நல்தமிழை வித்தி என்னுள்ளத்தை நீவிளைத்காய், இதுபாபம்
போகைக்குடேறது, நீதானே கவிருபமாய் நெஞ்சிலேகலந்து தமிழை
விரைத்து உள்ளத்தை ஸபலமாக்கினு யென்றபடி. அக.

கலந்தானென் னுள்ளத்துக் காமவேள் தாதை,
நலந்நானு மீதொப்ப துண்டே,—அலர்ந்தலர்கள்
இட்டேத்து மீசனும் நான்முகனும், என்றிவர்கள்
விட்டேத்த மாட்டாத வேந்து. அஉ.

அந்.—வேள் காமன் தாதை அலர்ந்து அலர்கள் (5)
இட்டு ஏத்தும் ஈசனும் நான்முகனும் என்று (10) இவர்
கள் விட்டு ஏத்தமாட்டாத வேந்து என்னுள்ளது (15)
கலந்தான். ஈதொப்பது நலந்தானும் உண்டே. (19)

அர்.—ஸந்தானான மன்மதனுக்குப் பிதாவாய் விகலித்த
புஷ்பங்களை (ரு) ஸமர்ப்பித்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற ருத்ரன்
ப்ரஹ்மா என்றுப்ரஸித்தர்களான (கய) இவர்கள் வாய்விட்டு
ஸ்தோத்ரம் செய்யக்கூடாத (மஹிமையுடைய) ஸர்வேஸ்வரான
ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்ஹ்ருதயத்தில் (கரு) ப்ரவேசித்தான்.
இதுக்கு ஸமானமான நன்மை (வேறென்று) உண்டா? (கிடை
யாது.) (கக) அஉ.

வ்யா.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—(கலந்தானித்யாதி) எல்லா
ரும் தன்னையாசைப்பட விருக்கு மவனென்னை யாசைப்பட்டு ஹ்ரு
தயத்திலே கலந்தான். அழகாலே எல்லாரையும் அகப்படுத்துங்
காமனுக்கு முத்தபாதகனுவன். (ஈதொப்பது நலந்தானுமுண்டே)

(க) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். சு-எ.

அவன்தான் காட்டக்கண்ட இதுக்குக் கதிர் பொறுக்கிக் கண்டநலங்
கள் ஸத்ருசமோ? (அலர்ந்தலர்களித்யாதி) செவ்விப்பூக்களைக் கொண்
டேத்துகிற நுத்ரனும் சதுர்முகனும் வாய்விட்டேத்த மாட்டாத
ஸர்வாதிகள் என்னுள்ளத்தைக் கலந்தான். அவ்வழகையும் மேன்
மையையு முடையவனென்கை. அஉ.

வேந்தராய்விண்ணவராய் விண்ணாகித்தண்ணளியாய்,
மாந்தராய்மாதாய்மற்றெல்லாமாய்—சார்ந்தவர்க்குத் த்
தன்னாற்றான் தேமியான் மால்வண்ணன்தான்கொடுக்கு
பின்னால்தான் செய்யும்பிதிர். அஉ.

அந்.—தேமியான் மால்வண்ணன் சார்ந்தவர்க்கு வேந்த
ராய் விண்ணவராய் (5) விண்ணாகி தண்ணளியாய் மாந்த
ராய் மாதாய் மற்றெல்லாமாய் (10) கொடுக்கும். தன்னாற்றான்
பின்னால் தான் பிதிர் (15) செய்யும். (16)

அந்.—சக்தரனாய் ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹமே வடிவெடுத்து வந்
தாற்போ விருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தன்னையாஸ்ரயித்தவர்க்கு ரக்ஷ
கனாராஜாவாய், பலப்ரதமான தேவதையாய், (10) போகஸ்தா
னமான ஸ்வர்க்கமாய் (அங்குதேவர்கள் பண்ணும்) க்ருஷபயாய், ப
ந்துக்களாய், தாயாய், மற்றெல்லாமுடையிருந்து (40) ஐஹிகாமு
ஷ்டிக ஸுகங்களைக் கொடுக்கும். (இவ்வளவிலும்) தான் த்ருப்
தியில்லாதவனாய் மறுபடியும் தான் மிகுந்தமோக்ஷத்தையும் (40)
கொடுக்கும். (45) அந்.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு.—(வேந்தராய்) இத்
தோடொக்குமழகுண்டோவென்று அதை யுபபாதித்துக் காட்டுகி
றார்.

(வேந்தராயித்யாதி) சிறியத்தைப் பெரியது தன்னாற்படி நோக்கு
ம் ராஜாக்களாய், பூமியிலுள்ளார்க்கு வர்ஷத்தாலே யுபகரிக்கும் தே
வர்களாய், பூமியிலுள்ளார் பண்ணின பல மறுபவிக்கும் ஸ்வர்க்கமா
ய், அங்கிவர்களுக்குப் பண்ணும் தண்ணளியாய், இவர்களுக்கு ஸஜா
தீயரான மதுஷ்யராய், அழகாயென்னவுமாம், (க) “ஸஹஸ்ரஹிவி
சு-பீ-கா-ஸஹஸ்ரம்ஹிபிதூர்மாதா” என்னவுமாம். அநுத்தமான
வெல்லாமுமாய். (சார்ந்தவர்க்கு) இப்படி வெல்லாமாவது தன்பக்கல்
ந்யஸ்தபர ரானவர்களுக்கு, (தன்னாற்றான் தேமியான் தான்கொடுக்

கூ0 நான்முகன் திருவந்தாதி, அசுபா, பிதிருமனம்.

கும்) எல்லாம் செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்யானாய்க் கொடுக்கும். (பின் னுல்தான் செய்யும்பிதிர்) பின்னைச் செய்யுமது வ்யாவ்ருத்தம்; அவ ன்குமிழ்நீருண்டிட இவன் குமிழ்நீருண்ணக் காணுமத்தனை, அந்.

அந்.—எண்பத்துமுன்றும்பாட்டு.—மாதுபோலே மாந்தரும் அழகுக்குவாசகம். மற்றெல்லாமாய்-மாதாவாயென்னுதல்; தனித்த னியே மற்றெல்லாமாயென்னுதல். தன்னுற்றான்-கீழ்ச்சொன்ன வற் றிலும். ஆற்றான்-த்ருப்தனாகான், பிதிர்-அதிசயம்; மிச்சமென்றபடி.

பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன் றன்னோடு,
எதிர்வ னவனெனக்கு நேரான்,—அதிரும்
கழற்கால மன்னனையே கண்ணனையே, நானும்
தொழுங்காதல் பூண்டேன் தொழில்.

அசு.

அந்.—அதிரும் கழல் கால மன்னனையே கண்ணனையே (5) நானும் தொழும் தொழில் காதல்பூண்டேன். பிதிரும் (10) மனமிலேன், பிஞ்ஞகன்தன்னோடு எதிர்வன். அவன் எனக்கு (15) நேரான். (16)

அந்.—சப்திக்கிற வீரத்தண்டையினாலலங்க்ருதமான திருவ டிகளையுடைய ராஜாவான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையே (10) ப்ரதிதினமும் ஆஸ்ரயிக்கையாகிற வ்யாபாரத்திலே ஆசையுடையேனானேன். விஷ யாந்தரஸக்தமான (க0) மனஸ்சையுடையேனாகாதநான் ருத்ராநோடு ஸமானனாவேன். (ரஜஸ்தம: ப்ரதானனான) அந்தருத்ரன் என் னோடு (கரு) ஸமான னாகமாட்டான். (கசு)

அசு.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்து நாலாம்பாட்டு.—(பிதிரும்) அவனோ பாதிகானும் வ்யாவ்ருத்த நென்கிறார்.

(பிதிருமனமிலேன்) ஏகரூபமன்றிக்கே யிருக்கிற மனஸ்சையு டையேனல்லேன்.(பிஞ்ஞகனித்யாதி)(க)“ॐஸ்ரீராமஜீ ஜாமஜீநிஷேஷ ஸ்வராத் 'ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்' என்கிறதேவனோடொப்பன். (அவ னெனக்கு நேரான்) ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்றிருக்கிறவன்எனக்கொப்போ?(அதிருமித்யாதி) த்வநியா நின்ற வீரக்கழலைத் திருவடிகளிலேயுடைய ஸர்வாதிகனான க்ருஷ் ணனைத் தொழுகையே தொழிலாகக் காதல்பூண்ட எனக்கு ரஜ ஸ்தமஸ்ஸு—க்கள் தலையெடுத்தபோது (உ) “ॐஸ்ரீரோஹி - ஸ்வ ரோஹம்” என்றிருக்குமவ னொப்பன்று.

அசு.

(க) ப்ரஹ்மாண்டபுராணம், (உ) கீதை-கசு-கசு.

நான்-திருவந், அரு-பா, தொழில், அதா-பா, உளன்கண்டாய். கூக

அரு.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—தொழுகையே தொழிலாம்
படியானகாதல் பூண்டனக்கு. அச.

தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்நாம மேத்த,
பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்,—கழிசினத்த
வல்லாளன் வானரர்கோன் வால் மதனழித்த,
வில்லாளன் நெஞ்சத் துளன். அரு.

அந்.—கழிசினத்த வல்லாளன் வானரர்கோன் வாலி மத
ன் (5) அழித்த வில்லாளன் நெஞ்சத்து உளன். எனக்கு
(10) தொழில் தொல்லை மால்தன் நாமம் ஏத்த. (15)
எனக்கு மற்று பொழுது அதுவே போதும். (20)

அந்.—அதிககோபத்தையுடையனாய் பலிஷ்டனாய் வானராஜா
வான வாலியினுடைய கர்வத்தைப் (௫) போக்கின துர்த்தானா
ன சக்ரவர்த்தித்திருமகன் (என்) ஹ்ருதயத்தில் வாஸம்பண்ணுகிறா
ன். எனக்கு (௧௦) வ்யாபாரம் அநாதியான ஸர்வேஸ்வரனு
டைய திருநாமங்களை ஸ்தோத்ரம்செய்கை. (௧௫) எனக்கு எல்
லாக் காலமும் அதுக்கே போதுமாயிருக்கிறது. (௨௦) அரு.

வ்யா.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(தொழிலித்யாதி) எதிரிகள்
சதுரங்கம் பொரப்பொருவீரோ வென்றழைக்க இவர்சொல்லும்படி-
எனக்குத் தொழில் புராணான ஸர்வேஸ்வரனை ஏத்த. (பொழுதித்
யாதி) நாங்களு மெல்லாக்கார்யம்செய்து பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தந
மும் பண்ணுகிறிலோமோவென்ன; எனக்கு ராமவ்ருத்தாந்தங் கிடக்
க வேறென்றுக்குப் போதுபோராது. (கழிசினத்தவித்யாதி) மிக்க
சினத்தையுடையனாய் வானராஜாவான வாலியுடைய செருக்கைவா
ட்டின சக்ரவர்த்தித் திருமகன் என்னெஞ்சிலே ஸந்திஹிதன். அரு.

அரு.—எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—மதன்-மதம், செருக்கென்
றபடி. அரு.

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தம் நென்றும்
உளன்கண்டாய் உள்ளுவா ருள்ளத்-துளன்கண்டாய்,
தன்னொப்பான் தானா யுளன்காண் தமிழேற்கு,
என்னொப்பார்க் கீச னிமை. அசு.

அந் —நல்நெஞ்சே உத்தமன் உளன்கண்டாய் என்றும்
உளன்கண்டாய். (5) உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன்கண்டாய்.

கூஉ நான்முகன் திருவந்தாதி, அள-பா, இமயப்பெருமலை.

தமியேற்கு என்ஞொப்பார்க்கு (10) தன்ஞொப்பான் ஈசன் தா
னும் உளன் இமை. (15)

அர்.—அதுகூலமானஹ்ருதயமே ! புருஷோத்தமன் (நமக்கு
ஸத்தாஹேதுவாக) இருக்கிறுன்கிடாய். (ப்ரளயாதி) ஸர்வகாலங்
களிலு மிருக்கிறுன்கிடாய் (௫) த்யாநபார்களுடைய ஹ்ருத
யத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறுன்கிடாய். எனக்கும் என்போல்
வார்க்கும் (௧௦) தனக்குத்தானே ஸமானான ஸர்வேஸ்வரன்
ரக்ஷகனாக இருப்பனென்று நிச்சயித்திரு. (௧௫) அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தாரும்பாட்டு.—(உளன்) அல்லாதார்க்
கும் ஸர்வேஸ்வரன் உளனென்று உபபாதித்தேன். நீயு மிவ்வர்த்தத்
தை உண்டென்று நினைத்திருவென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து
அருளிச்செய்கிறார்.

(உளன்கண்டாய்) பரிஹரிக்க வொண்ணாத ஆபத்துவந்தாலும்
பரிஹரிக்க வல்லவனுண்டு. (நன்னெஞ்சே) ஸர்வேஸ்வர னுளனெ
ன்று உபபாதிக்கப் பாங்கானநெஞ்சே! (உத்தமனென்று முளன்க
ண்டாய்) இதுக்கு முன்பு நிர்ஹேதுகமாக ரக்ஷித்தவன் ப்ராப்தித
சையிலும் ரக்ஷிக்கும். (உள்ளுவாருள்ளத் துளன்கண்டாய்) அவன்
ரக்ஷிக்க இத்தலையால் செய்யவேண்டுவது-ஆணையிடாமை. (தன்ஞொ
ப்பானித்யாதி) அகிஞ்சநான எனக்கும் என்னைப்போலே உபாய
சூர்ய ரானவர்களுக்கும் தனக்கு உபமாந மின்றிக்கே யுளான ஈஸ்
வரனுளன். (இமை) புத்திபண்ணென்றபடி. அச.

இமயப் பெருமலைபோலிந்திரனார்க் கிட்ட,
சமய விருந்துண்டார் காப்பான்,—சமயங்கள்
கண்டா னவைகாப்பான் கார்க்கண்டன்நான்முகனோடு,
உண்டா னுலகோடுயிர். அள.

அர்.—பெரு இமயமலைபோல் இந்திரனார்க்கு சமயம் இட்
ட (5) விருந்து உண்டு காப்பார் ஆர்? சமயங்கள் (10)
கண்டான் அவை காப்பான் கார்க்கண்டன் நான்முகனோடு
(15) உலகோடு உயிர் உண்டான் ஆர்? (19)

அர்.—பெரிய ஹிமவத்பர்வதம்போல இந்தானுக்கு (மழை
பெய்கைக்காக வருஷத்திலொருகாலிடவேணுமென்கிற) ஸங்கேத
த்தினால் குறித்திட்ட (௫) அந்தந்த யமுதுசெய்து (கோகோ

நான்முகன் திருவந்தாதி, அஅ-பா, உயிர்கொண்டு. கூங்.

பர்களை, ரக்ஷிப்பவர் யார்? ஸித்தாந்தங்களைப் (க௦) ப்ரவர்த்திப்பித் தவனும் அவைகளை ரக்ஷித்தவனும் நீலகண்டனோடும் சதுர்முக னோடும் (கரு) லோகங்களோடும் ப்ராணிகளைத் (தன்னுதரத்தில்) வைத்துரக்ஷித்தவன் யார்? (கக) அள.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(இமயவித்யாதி) தம் மையொக்கும் அகிஞ்சுசர்க்கிவன் நிர்வாஹக னுனபடியைக் காட்டு கிறார்.

(சமயவிருந்து) ஸமயம்பண்ணின விருந்து. (ஆர்காப்பார்) இந் த்ரன்பாதகனாய் வர்ஷிக்கிறபோது எம்பெருமானன்றோ காத்தான். இடையரோ? (சமயவித்யாதி) வைதிக ஸமயத்தைக் கண்டானும், அவற்றை ரக்ஷிப்பானும், நீலகண்டன் சதுர்முகன் முதலானவர்கள் துரிதங்களைப் போக்குமவனும், இவ்வாத்மாக்களையும் வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்தானும் எம்பெருமானை யொழிய மற்றார்? அள.

அரு.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—இமயம்-ஹிமவத்பர்வதம், உல கோடு உயிருண்ட வெம்பெருமானை யொழிய மற்றுண்டோ? வேறு காப்பாரில்லை யென்றபடி. அள.

உயிர்கொண் டிடலொழிய வோடும்போ தோடி,
அயர்வென்ற தீர்ப்பான் பெயர் பாடி,—செயல்தீரச்
சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார், சிறுசமயப்
பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது. அஅ.

அந்.—உடல் ஒழிய உயிர் கொண்டு ஒடும்போது (5)
ஒடி அயர்வுஎன்ற தீர்ப்பான் பெயர் பாடி (10) செயல்
தீர சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார். சிறுசமயம் (15) பந்
தனையார் வாழ்வேல் பழுது. (18)

அர்.—சரீரத்தைப் பொகட்டுவிட்டு ப்ராணனை யெடுத்துக் கொண்டு (யமபடர்கள்) ஒடும்போது (ரு) அவர்களுடனோடி, துக்கமென்றுபேருள்ளவையெல்லாவற்றையும் போக்கவல்லஸர்வே ஸ்வரனுடைய திருநாமங்களைக் கானம்செய்து (க௦) இதரவ்யாபா ரங்களைவிட்டு த்யாமித்து ஸுகமாக இருக்கிறவர்களே ஸுகப்படுவா ர்கள். அற்பமாய் (இந்த கர்மத்துக்கு இதுவேபலமென்று) வ்யவ ஸ்த்திதமாய் (கரு) பந்தஹேதுவானகர்மபரவசர்களுடைய வாழ்க் கை நிரர்த்தகம். (கஅ) அஅ.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—உயிர் இப்பாட்டி லும் அவ்வர்த்தத்தையே விஸ்த்தரிக்கிறார்.

(உயிரித்யாதி) இவ்வாத்மா சரீரத்தைப்பொகட்டு. ப்ராணனைக் கொண்டு யமபடராலே ப்ரோரிதமாய்ப் போம்போது. (ஒடியித்யாதி) ஆஸ்ரிதரானவர்களை ஆஸரிட்டந்திதொழாதே தானே யோடி அவர்கள் தர்சனத்தாலேவந்த அறிவுகேடுமுதலான துரிதங்களை யெல்லாம் போக்குமவன் திருநாமத்தைப் ப்ரியத்தோடேசொல்லி, இவ்வாத்மா செய்யக்கடவதொன்றுமில்லை; எம்பெருமானே நிர்வாஹகனென்றிருக்குமவர்கள்வாழ்வார். (சிறுசமயமித்யாதி) துக்கஹேதுவான அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே பந்தகமாய் கூடாத்மான கர்மாத்யுபாய பேதங்களைப்பற்றினார்க்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை. அஅ.

அரு.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—அயர்வென்ற - அறிவுகேடென்று சொல்லப்பட்டவைமுதலான; பந்தனையார் - பந்தகஹேதுவான கர்மாத்யுபாயங்களை, அணைந்தவர்கள்-பற்றினவர்கள். இத்தால் சரமகாலத்திலே திருநாமத்தைச் சொன்னாலும் அவர்களையும் யமபடர்கையிலே காட்டிக்கொடானென்றபடி. அஅ.

பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான் பாதம்,
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவாரை,
கண்டி றைஞ்சி வாழ்வார் கலந்த வினைகெடுத்து,
விண்டி றந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு. அக,

அங்.—பழுதாகாது ஒன்று அறிந்தேன். பாற்கடலான் பாதம் (5) வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவாரை கண்டு (10) இறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்த வினை கெடுத்து (15) விண் திறந்து மிக்கு வீற்றிருப்பார். (19)

அர்.—வயர்த்தமாகாத ஒரு உபாயத்தை யறிந்தேன். (அதாவது) கூரீரப்திராதனுடைய திருவடிகளை (ரு) அஸ்க்கவிதமார்க்கத்தினு லறுஸந்தித்து ப்ராக்ரினமும் ஆஸ்ரயித்தவர்களை ஸேவித்து (க0) நம்ரராய் ஸ-சிப்பவர்கள் (ஆத்மாவோடு) சேர்ந்திருக்கிற பாபங்களைப் போக்கிக்கொண்டு (கரு) பரமபதவாசலேத் திறந்து (அங்கு) பெரிய மஹிமையுடனிருப்பார்கள். (கக) அக

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.—(பழுதாகாது, பழுதாகாத உபாயங்களில் உத்க்ருஷ்டமான உபாயம். (ஒன்றறிந்தேன்,)பாகவதஸமாஸ்ரயணமென்றறிந்தேன். (கலந்தவித்யாதி) ஆத்மாவோடு அவிநாபூதமான பாபத்தைப்போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாசல்திறந்து அங்கே அதிஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநபத்திகளையுடையராய்

நான்முகன் திருவந்தாதி, கூ0-பா, வீற்றிருந்து. கூடு

பகவத்கைங்கர்யத்தில் தலைவரான நித்யஸூரிகளுக்கு அடிமைசெய்யப் பெறுவார்கள். அகூ.

அரு.— எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— இங்கே பாகவதர்களை ஆஸ்ரயிக்கையாலே அங்கு நித்யஸூரிகளுக்கு அடிமைசெய்யப்பெறுவரென்கிறது. அகூ.

வீற்றிருந்து விண்ணுள வேண்டுவார், வேங்கடத்தான் பால்திருந்து வைத்தாரே பன்மலர்கள்,—மேல்திருந்து வாழ்வார் வருமதிபார்த் தன்பினராய், மற்றவர்க்கே தாழ்வா யிருப்பார் தமர். கூ0.

அர்.—வேங்கடத்தான்பால் பல் மலர்கள் திருந்து வைத்தார் (5) வீற்றிருந்து விண் ஆளவேண்டுவார், மதிவரும் திருந்து (10) பார்த்து அன்பினராய் அவர்க்கே தாழ்வாயி ருப்பார் தமர். (15) மற்று மேல் வாழ்வார். (18)

அர்.—திருவேங்கடமுடையான்விஷயமாக அநேக புஷ்பங்க ளைச் சோதித்து ஸமர்ப்பித்தவர்களே (ரு) அத்யதிகமஹிமையுட னிருந்துபாமபதத்தைப் பரிபாலனம்செய்யவேண்டுவார்களாவார்,(ஸர் வேஸ்வரன்) திருவுள்ளத்தி விருப்பதைச் செவ்வயாய்(க0)அறிந்து ப்ரீதியுத்தராய், அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கே அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு தாஸரான பாகவதர்கள் (கரு) இன்னமு மதிகமாக ஸுகிப்பார்கள். (கஅ) கூ0.

வ்யா.—தொண்ணூறும்பாட்டு.— (வீற்றிருந்தித்யாதி) விலக்ஷணமான பகவத்கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்து ஸ்ரீவைகுண்டத் திலுள்ளார்க்கும் அப்படியே வர்த்திக்கவேண்டி யிருக்கப்பெற்றவர் கள் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாகவே யாஸ்ரயித்தவர்கள். அதிலும் விலக்ஷணமான பாகவதப்ராப்தி காமராய், அதுபெற்றவர்கள் பாகவதராலே அங்கீக்ருதரானவர்க ளென்கிறார். (வருமதியித்யாதி) எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே செல்லுவன அறிந்து அதுக்கீடான அடிமைகளிலே ஸ்நேஹித்து அவன்பக்கல் ப்ரவணரானவர்களாலே விஷயீக்ருதரானவர்கள். கூ0.

அரு.— தொண்ணூறும்பாட்டு.— “யயோவாஸநம் மஹி - யதோபாஸநம்பலம்” என்கிறபடியே பகவதஸமாஸ்ரயணத்தாலே பகவானைப்பெறுவர் ; பாகவதஸமாஸ்ரயணத்தாலே பாகவதர்களைப்பெறுவரென்கிறதிப்பாட்டு - விண்ணுள - அங்குள்ளார்க்கும் பூஜ்யராய்

கூக நான்-திருவந், கூக பா, தமராவார், கூஉ-பா, என்றுமறந்து.

அவர்களுமப்படியே வர்த்திக்க - தங்களிடத்திலே கைங்கர்யத்திலே அதிகரித்து வர்த்திக்க. மேல்திருந்து என்ற பதத்துக்கு மர்த்தமாய் மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அதிலுமிய்யாதி). மற்றவர்க் கே-ஸ்வரனுக்கே, தாழ்ந்த பாகவதர்களுக்கு முத்தமர் அவர்களை யா ஸ்ரயித்தவர்களென்றபடி. கூஉ.

தமராவார் யாவர்க்கும் தாமரை மேலார்க்கும்,
அமரர்க்கு மாடரவார்த் தார்க்கும், - அமரர்கள்
தாள்தாமரைமலர்க ளிட்டிழைஞ்சி, மால்வண்ணன்
தாள்தாமரையடைவோ மென்று. கூக.

அந்.—மால்வண்ணன் தாள்தாமரை மலர்கள் இட்டு இ றைஞ்சி (5) தாள்தாமரை அடைவோமென்று தமராவார் தாமரைமேலார்க்கும் ஆடு (10) அரவு ஆர்த்தார்க்கும் அம ரர்க்கும் யாவர்க்கும் அமரர்கள். (15)

அந்.—ஸ்யாமவர்ணனுஸர்வேஸ்வரனுடைப திருவடித்தாம ரைகளிலே புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து நம்மராய் (ரு) அத்திரு வடித்தாமரைகளை யடைவோமென்று (நிர்ப்பரராபிருக்கும்) பா கவதர்கள், கமலாஸநனுபரஹ்மாவுக்கும் ஆடுகிற (கஉ) ஸர்ப் பத்தை ஹாரமாகவுடையருத்ரனுக்கும் (மற்ற) தேவர்களுக்கும் எல்லாருக்கும் (பூஜ்யரான) தேவதைகளாவார்கள். (கரு) கூக.

வ்யா.—தொண்ணுற்றோரம்பாட்டு.—(தமரித்யாதி) “தா தாமரைமலர்களிட்டிழைஞ்சி, மால்வண்ணன் தாள்தாமரை அடை வோமென்று தமராவார் யாவர்க்கும் தாமரைமேலார்க்கும் அமரர்க் கும் ஆடரவார்த்தார்க்கும் அமரர்கள்” என்றந்வயம். அமரர்கள்-நித் யஸூரிகள். மால்வண்ணன் - க்ருஷ்ணன். கூக

அரு.—தொண்ணுற்றோரம்பாட்டு.—தாள்தாமரை - தாளைடி டையதாமரை. ஆடரவார்த்தார்க்கும் - ஆடுகிறபாம்பை ஆபரணமாக வுடைய ருத்ரனுக்கும் அமரர்கள்-நித்யஸூரிகளோபாதி இங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் பூஜ்யரென்றபடி. கூக

என்று மறந்தறியே நென்னெஞ்சத் தேவைத்து,
நின்று மிருந்தும் நெடுமாலை, - என்றும்
திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனுக் காளாய்,
கருவிருந்த நான்முதலாக் காப்பு. கூஉ.

அந்.—திரு என்றும் இருந்த மார்பன் சிரீதரனுக்கு (5) ஆளாய் கருவிருந்தநாள்முதலா காப்பு திருமாலை என்னெஞ்சத்தே (10) வைத்து நின்றும் இருந்தும் என்றும் மறந்தறியேன். (15)

அர்.—பெரியபிராட்டி எப்போதும் வாஸம்பண்ணுகிற திரு மார்பையுடைய ச்ரீதரனுக்கு (ரு) தாஸனானான், கர்ப்பத்திலிருந்த நாள்முதல் ரக்ஷிக்கையாலே ஸ்ரியுபதியை என்றும்ருதயத்திலே (க0) ஸ்தாபித்து நின்றபோதும் இருந்தபோதும் எப்போதும் மறந்தறியமாட்டேன். (கரு) கூஉ.

வ்யா.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—(என்றுமித்யாதி) கர்ப்பத்திலே யிருந்தநாள்தொடங்கி எம்பெருமா நென்னைநோக்கிக் கொண்டுபோருகையாலே; என்றும் திருவிருந்தமார்பன் சிரீதரனுக் காளாகவும் பெற்று, வ்யாமுக்த்தனவனை என்னெஞ்சிலே வைத்து என்று மொக்க நின்றபோதோடு இருந்தபோதோடு வாசியின்றிக்கே மறந்தறியேனென்கிறார். கூஉ.

அரு.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—கருவிருந்த நாள்முதலாக்காப்பு அவனுகையாலே, என்றும் திருவிருந்த மார்பன் சிரீதரனுக்காளாய் கெடுமாலை என்னெஞ்சத்தே வைத்து என்றும் நின்றும் இருந்தும் மறந்தறியேனென்கிறார் என்றவயத்திலே ஆர்த்தம். ஜாயமான கடாஷும்பண்ணுகையாலே இதெல்லாம் பெற்றேனென்ற படி. கூஉ.

காப்பு மறந் தறியேன் கண்ணனே யென்றிருப்பன், ஆப்பங் கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும், —ஆக்கை கொடுத்தளித்த கோனே குணப்பரனே, உன்னை விடத்துணியார் மெய்தெளிந்தார் தாம். கூஉ.

அந்.—கண்ணனே காப்பு என்றிருப்பன் மறந்தறியேன். ஆங்கு (5) ஆப்பு ஒழியவும் பல்லுயிர்க்கும் ஆக்கை கொடுத்து (10) அளித்த கோனே குணப்பரனே! மெய் தெளிந்தார் (15) உன்னை விட துணியார். (18)

அர்.—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன் என்றிருப்பேன். (இதை) மறக்கமாட்டேன்.ப்ரளயகாலத்தில் (ரு) ச்ரீரங்கன் போனாலும் (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ச்ரீரத்தைக் கொடுத்து!

கூஅ நான்முகன் திருவந்தாதி, கூசு-பா, மெய்தெளிந்தார்.

(க௦) ரகூத்த ஸ்வாமியான குணதிகனே! யதார்த்த மறிந்த வர்கள் (கரு) உன்னை விடுகைக்கு ஸாஹஸம்செய்யார்கள். (கஅ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—(காப்பித்யாதி) எம் பெருமானுடைய ரகூதையமறந்தறியேன். க்ருஷ்ணனே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைன்றிருப்பன். (ஆப்பித்யாதி) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் கரண களேபரங்களையிழந்தால் அத்நைமீளவும் கொடுத்து ரகூதிகைக் குறுப்பான ஸ்வாபாவிகமான சேஷசேஷிபாவமான ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! இஸ்ஸம்பந்தத்தை மெய்யாகவறிந்தவர் உன்னை விடத் துணியாரென்கிறார். கூங்.

அரு.—தொண்ணூற்றுமூன்றும்பாட்டு.—ஆப்பு-பந்தமாய், அத்தால் கரணகளேபரங்களைச்சொல்லுகிறது. குணப்பரணே-குணதிகனைன்றபடி. அங்.

மெய்தெளிந்தா ரென்செய்யார் வேறொரு நீராக,
கைதெளிந்து காட்டிக் களப்படுத்து,—பைதெளித்த
பாம்பி னணையா யருளா யடியேற்கு
வேம்பும் கறியாகு மேன்று. கூசு.

அங்.—வேறொரு நீராக தெளிந்து கைகாட்டி களம் (5) படுத்து தெளிந்த பை பாம்பு அணையாய் (10) அடியேற்கு அருளாய். என்று வேம்பும் கறியாகும். (15) மெய்தெளிந்தார் என்செய்யார். (17)

அர்.—சத்ருக்களான துர்யோதனாதிகள் பஸ்மமாம்படி ஸங்கல்பித்துப் படைவகுத்து யுத்தாங்கத்தில் (ரு) விழச்செய்து நிர்மலமாய்ப் பரந்தபணங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்காகமேல்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! (க௦) அடியேன்விஷயமாகக் க்ருபைபண்ணியருளாய். இஷ்டமிருந்தால் வேம்பினிலைகளும் கறியமுதாகும். (கரு) தத்வமறிந்தவர்க ளென்செய்யமாட்டார்கள். (க௧) கூசு.

வ்யா.—அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு.—(மெய்தெளிந்தாரித்யாதி) அத்யந்தஹையனாகிலும் என்னை விஷயீகரித்தருளவேணும்; என்னிலுந் தண்ணியாரையும் (க) “யடிவாராவணஸ்யபூ”

நான் முகன் திருவந்தாதி, கூடு-பா, என்றேனடிமை. கூசு

யதிவாராவணஸ்வயம்” என்னும்படியே வஸ்துஸ்த்திதி அழகியதாக அறியுமவர்களென்றும் விஷயீகரிக்கப்படுமவரென்கிறார். கூசு.

(வேறுஞரித்யாதி)ஒன்றாய்வாழாதே வேறுனதுர்யாதநாதிகள் பஸ்மமாம்படி பாஷிம்ஸையென்று கலங்காதே ஆஸ்ரிதவிரோதிக ளாகையாலே திருவுள்ளந்தெளிந்து அணிவகுத்து யுத்தக்களத்திலே கொண்டுவிழவிட்டுப் பின்னும்படுக்கைவிலே சாய்ந்தவனே! (பை தெளிந்த) எம்பெருமானோட்டைஸ்பர்சத்தாலே குளிர்த்தபணங்கள். அவர்கள் தக்கவைவர்; நீஹையரையுமேறிட்டுக்கொண்டால் ரக்ஷிக்க லாம். கறியாகக் கொள்ளுவோமென்று அபிமானிக்க வேம்பு கறியா கிறுற்போலே வஸ்து ஸ்த்திதி அறிவார். எவ்வளவு செய்யார்கள் (க) “கிரிதூ விதூ யஜி - கிமத்ர சித்ரந்தர்மஜஞ” இதில்த். கூசு.

அரு.—தொண்ணூற்று நாலாம்பாட்டு -வேம்புங்கறி-என்றத்தை ப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். (அத்யந்தஹேயனித்யாதி)பொல்லாதவனை விஷயீகரிக்கப் போமோவென்ன, மெய்தெளிந்தாரென்றத்தைப் பற் ற அருளிச் செய்கிறார் (என்னிலுமித்யாதி). அவதாரிகாத்வயம். இது பிழை. ஆனாலும் தோஷவான்களும் வஸ்துஸ்த்திதி அழகியதாக அறியுமவர்களாலே விஷயீகரிக்கப்படுவரென்றவதாரிகைக் கர்த்தம். கைதெளிந்துகாட்டி - தெளிந்து கைகாட்டி. தக்கவை வரன்றோ? உமக்குக்கூடுமோவென்று சங்கை. என்று கொள்ளுகை-அபிமானிக் கை. வேம்பு போலே தோஷவானைக்கொள்ளக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (வஸ்து ஸ்த்திதித்யாதி) சரணாகதி தர்மமறிந்த வர்கள் எல்லாம் செய்வர்கள்; தோஷவானையும் கைக்கொள்வர்களை ன்றபடி. கூசு.

நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யாந அரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஏன்றேனடிமை யிழிந்தேன் பிறப்பிடும்பை,
ஆன்றே நமமார்க்கமராமை—ஆன்றேன்
கடனாடும் மண்ணாடும் கைவிட்டு, மேலே
இடநாடுகாண வினி.

கூடு.

கூ00 நான்முகன் திருவந்தாதி, கூகூ-பா, இனியறிந்தேன்.

அந்.—அடிமை ஏன்றேன். பிறப்பு இடம்பை இழிந்தேன். அமார்க்கு (5) அமரமை ஆன்றேன். கடன் நாடும் மண் நாடும் (10) கைவிட்டு மேலை இடம் நாடு காண (15) இனி ஆன்றேன். (17) கூடு.

அந்.—தாஸ்யத்தை யேற்றுக்கொண்டேன். ஜம்மதுக்கங்க ளில்நின்று மிறங்கினேன். (ப்ரஹ்மதி)தேவர்களுக்கும் (டு) கிட்டவொண்ணாதபடி ஜ்ஞாநாதிகளுனேன். கடன்போ லவ்யம் நுபவிக்கத்தக்க ஸ்வர்க்கத்தையும் பூலோகத்தையும் (க0) விட்டுவிட்டு ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமாய் விசாலமான திருநாட்டை ஸேவிக்க (கடு) இப்போது பாக்யமுடையேனேன். (கௌ)

வ்யா.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.—(ஏன்றே அடிமை) அடிமையென்றால் மருந்துபோலே யிராதே அதிலேபொருந்தினேன். (இழிந்தேனியாதி) அடிமைக்கு விரோதியாய் ஸாம்ஸாரிகமான அஹங்காரமமகாரமாகிற பர்வதக்தில்நின்று மிழிந்தேன். (ஆன்றே னியாதி) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மென்னைக்கண்டால் கூசவேண்டும் படி ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளால் பூர்ணானேன். அதுக்குமேலே புண் யபலம் புஜிக்கும் ஸ்வர்க்காதிலோகங்களையும் புண்யார்ஜநம் பண் ணும் பூமியையும் உபேக்ஷித்து அவற்றில் விலக்ஷணமாய் இடமு டைத்தான ஸ்ரீவைகுண்டம் காணலாம்படி. இப்போது பரபக்த யுக்தனானே நென்கிறார். கூடு.

இனியறிந்தே னீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம், இனியறிந்தேனெம்பெருமானுன்னை.—இனியறிந்தேன் காரணன் நீ கற்றவை நீ கற்பவை நீ, நற்கிரிசை நாரணன் நீ நன்கறிந்தேன் நான். கூகூ.

நான்முகன் திருவந்தாதி முற்றிற்று.

திருமழிசையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

அந்.—எம்பெருமான் உன்னை ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் (5) இனி அறிந்தேன் நீ காரணன் இனி (10) அறிந்தேன். கற்றவை நீ கற்பவை நீ (15) இனி அறிந் தேன். நன்கிரிசை நீ நாரணன் (20) நான் நன்கு அறிந் தேன். (23)

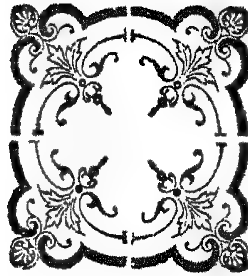
நான்முகன் திருவந்தாதி, கூசு-பா, இனியறிந்தேன். ௧௦௧

அர்.—ஸர்வஸ்வாமியான உன்னை ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும் தேவஸ்தயென்று (௫) இப்போ தறிந்தேன். நீ ஜகத் காரணபூதனென்று இப்போது (௧௦) அறிந்தேன். (இதுவரையில் அறிந்தபதார்த்தங்களும் நீ, (மேல்) அறியத்தக்கபதார்த்தங்களும் நீயே (௧௫) என்றிப்போ தறிந்தேன். (நிர்ஹேதுகரக்ஷணமாகிற) நல்ல வ்யாபாரத்தையுடைய நீ ஸர்வசேஷியான நாராயணனென்று (௨௦) நான் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டேன். (௨௩) கூசு.

வ்யா.—கொண் ணாற்றாரும்பாட்டு.— (இனியறிந்தேன்) இப்போது ஈசனுக்கும் நான்முகனுக்கும் தெய்வமென்றெனக்குக் கைவந்தது. இப்போது நீயானபடியே யுன்னை யறிந்திருந்தேன். ஸர்வத்துக்கும் காரணன் நீ; இதுக்குமுன்பு அறிந்தனவும் இனிமே லறியக்கடவபதார்த்தங்களுமெல்லாம் நீயிட்டவழக்கு. (நற்கிரிசை) நிர்ஹேதுகமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனா யதுக்கடியான சேஷியான நாராயணன் நீ. (நன்குறிந்தேன்நான்) இப்பொருளெனக் கழகியதாதக் கைவந்த தென்கிறார். கூசு.

நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்,

41306
(2086)

T
86-00401
T 363

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

ச-திருவந்தாதிகளின் பாசர அட்டவணை.

பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி. பாசர ஸங்க்யை.	பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி. பாசர ஸங்க்யை.
அ. அகைப்பில்	ச ௩௮	அழைப்பன் திருவேங்கட	ச ௩௯
அக்கற்கு	௩ ௬௫	அறிந்தைந்தும்	௨ ௬
அடிச்சகடம்	ச ௩௯	அறியார்சமணர்	௨ ௬
அடிமூன்றில்	௨ ௫	அறியும்	௧ ௨௨
அடியால்முன்	௨ ௬௨	அறிவென்னும்	௩ ௧௨
அடியும்	௧ ௬௭	அன்பாவாய்	ச ௫௯
அடிவண்ணம்	௩ ௫	அன்பாழியாலை	௧ ௭௨
அடித்த	௧ ௮	அன்பேதகளியா	௨ ௧
அடைந்தகரவணை	௩ ௨௮	அன்றது	௨ ௬
அடைந்தவருவினை	௧ ௫௬	அன்றிவ்வுசம்	௩ ௩௪
அத்தியூரான்	௨ ௬௬	ஆ	
அதுநன்றிது	௩ ௮௮	ஆங்காரவாரமது	ச ௧௦
அமுதென்னும்	௨ ௮௫	ஆங்குமலரும்	௩ ௬௭
அயனின்ற	௧ ௫௭	ஆட்பார்த்து	ச ௬௦
அரணம்	௩ ௭௮	ஆமேயமரர்க்கு	௧ ௬௫
அரன்நாரணன்	௧ ௫	ஆய்ந்தவருமறையோன்	௩ ௭௭
அரவயடல்	௧ ௫௪	ஆய்ந்துகொண்டாதி	ச ௭௯
அரியபுலன்	௧ ௫௮	ஆய்ந்துரைப்பன்	௨ ௭௩
அரியதெளிதாரும்	௨ ௨௨	ஆரேதயர்	௩ ௨௭
அருள்புரிந்த	௨ ௫௯	ஆரேயறிவார்	ச ௭௩
அருள்தொழியுமே	௩ ௬௬	ஆலநிழற்கீழ்	ச ௬௭
அவரெடுத்த	௩ ௬௭	ஆளமர்வென்றி	௧ ௮௧
அவரவர்தாம்தாம்	௧ ௬௪	ஆறியவன்பில்	௧ ௩௫
அவரிவரென்றில்லையரவ	௨ ௧௨	ஆறுசடை	ச ௪
அவரிவரென்றில்லையனங்க	ச ௫௬	இ	
அவற்கடிமை	௩ ௬௭	இசைந்தவரவமும்	௩ ௬௪
அவனென்னையாளி	ச ௩௦	இடங்கைவலம்புரி	௨ ௭௧
அவனையருவரையால்	௩ ௫௧	இடந்ததுழி	௧ ௩௯
அவன்கண்டாய்	௨ ௨௪	இடமாவது	ச ௬௬
அவன்தமர்	௧ ௫௫	இடம்வலமேழ்	௩ ௭௩
அழகன்றே	௩ ௬	இடரார்படுவார்	௧ ௭௮
அழகியான்	ச ௨௨	இதுகண்டாய்	௨ ௬௬
அழைப்பன் திருமலை	௨ ௫௦	இதுவிலங்கை	ச ௨௮

பாசுரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசுர ஸங்கைய.	பாசுரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசுர ஸங்கைய.
இமம்குழ்	க	கஅ	எ		
இமயப்பெருமலை	ச	அஎ	எங்கள்பெருமான்	உ	கஎ
இமையாத	க	கஉ	எண்மர்பதினொருவர்	க	கஉ
இயல்வாக	க	கக	எமக்கென்று	உ	கஅ
இருந்தண்கமலத்து	உ	கஎ	எய்தான	க	கஉ
இலைதுணை	ச	அ	எழில்கொண்டு	க	அச
இல்லறமில்லேல்	ச	எஉ	எழுவார்	க	உச
இவையவன்	க	கக	எளிதில்	க	கக
இவையாபிலவாய்	ச	உச	எனக்காவார்	க	அக
இறையாய்நிலனாகி	க	கக	எனக்காவார்	ச	கக
இறையும்நிலனும்	க	உக	என்றுகடல்	க	உ
இறையெம்பெருமான்	உ	கக	என்று மறந்தறியே நென்	ச	கஉ
இனிதென்பர்	உ	கக	என்றுமறந்தறியேனேழ்பிற	உ	கக
இனியவன்	க	அக	என்றொருவர்	க	கச
இனிபறித்தேன்	ச	கச	என்னெஞ்சமேயானிருள்	ச	கஅ
இனியார்	க	அஎ	என்னெஞ்சமே யானென்	உ	கக
இன்றாகநாளையேயாக	ச	எ	ஏ		
இன்றாவறிகின்றேனல்லே	உ	அஎ	ஏறேழும்	உ	கக
இன்றேகழல்கண்டேன்	க	உ	ஏற்றான்	க	எச
			ஏன்றேனடிமை	ச	கக
உ			ஒ		
உகந்துண்ணை	உ	அ	ஒருங்கிருந்த	ச	கச
உகப்புருவம்	ச	உக	என்றுமறந்தறியேன்	க	கச
உணர்வாராரர்	க	கஅ	ஒ		
உணரில்	க	அஉ	ஒத்தின்பொருள்	உ	கச
உணர்ந்தாய்	உ	சஅ	ஒரடியும்	க	சஉ
உயிர்கொண்டு	ச	அஅ	ஒருருவனல்லே	உ	கச
உய்த்துணர்வென்னும்	க	கச	ஒர்த்தமனத்தராய்	க	எச
உரைமேல்	க	உக	க		
உலகுமுலகிறந்த	க	கச	கடிது	உ	கச
உலகமுழுழியும்	க	சச	கடைநின்று	உ	கச
உளதென்று	உ	சக	கடைநின்று	ச	கக
உளனாய்	க	அச	கண்டுவணங்கினார்க்கு	ச	எச
உளன்கண்டாய்	க	கக	கண்டேன் திருமேனி	உ	கச
உளன்கண்டாய்	க	சஉ	கண்ணும் கமலம்	க	க
உளன்கண்டாய்	ச	அச	கதவிக்கதம்	உ	அச
உறங்கண்டாய்	உ	எ	கதவுமனமென்றும்	ச	அச
உற்றுவணங்கி	உ	கச	கதைப்பொருள்தான்	ச	கச
ஊ			கதையின் பெரும்பொருளு	உ	கச
ஊரும்வரியரவம்	க	கஅ	கலந்தான்	ச	அச
ஊனக்குரம்பையில்	க	கக	கலந்தாமணி	க	அச
			கல்லாதவர்	ச	கக

பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசர ஸங்கைய.	பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசர ஸங்கைய.
சவியினார்	ந	அடு	சிறியார்	உ	நசு
சுழலெடுத்து	உ	எ	சினமாமத	ந	சந
சுழலொன்றெடுத்து	க	சஅ	சு		
சுழல்தொழுதும்	ந	எ	சுருக்காக	உ	சு0
சுளிறுமுகில்	ந	எக	சு		
சுா			சுதாவது	ச	சுநி
சுாணக்கழி	உ	சுசு	சுழந்ததழாய்	ந	சு1
சுாணலுறுகின்றேன்	ச	சக	செ		
சுாண்காணென	ந	சுசு	செவிவாய்	க	கஉ
சுாப்புமறந்தறியேன்	ச	சுசு	செலிக்கின்பம்	ச	சுசு
சுாப்புண்ணையுன்ன	க	எடு	செற்றதுவும்	ந	சுசு
சுாட்டந்திருவே	ந	சுசு	செற்றெழுந்த	க	சுசு
சுாலையெழுந்த	க	சுசு	சென்றதிலகை	உ	உடு
சு			சென்றநாள்	ந	கஎ
சுறிப்பெனக்கு	ச	சுசு	சென்றால்சுடையாம்	க	சுந
சுறைகொண்டு	ச	சு	சென்றுவணங்கினார்க்கு	ச	சு2
சுறையாக	உ	அந	செ		
சுன்றனைய	க	சக	செயனணியன்	ச	எக
சுன்றொன்றினைய	ந	எஉ	செர்ந்ததிருமால்	ந	ந0
சுா			சொ		
சுற்றமும்	ச	சு0	சொல்லுந்தனையும்	க	எ0
சுை			சுா.		
சுையகனலாழி	ந	சுந	சுானத்தால்	உ	உ
சுையவலம்புரியும்	க	உஅ	சு.		
சுொ			தமராவார்	ச	சுசு
சுொண்டதுலகம்	உ	கஅ	தமருகந்தது	க	சுசு
சுொண்டான	க	எக	தமருள்ளம்	உ	எ0
சுொண்டுகுடங்கால்	ச	சசு	தரித்திருந்தே	ச	சுந
சுொண்டுவளர்க்க	உ	சுஅ	தவம்செய்து நான்முகனால்	ச	சுசு
சுொ			தவம்செய்துநான்முகனே	உ	எஅ
சுொவலனாய்	ந	சஉ	தழும்பிருந்த	க	உந
சுொவாகி	உ	சுசு	தற்பென்னை	ச	எஎ
சு			தனக்கடிமை	உ	கசு
சுாமைறை	க	சு0	தா		
சுா			காமுளரே	உ	உக
சுார்ந்தகடு	ந	எடு	தாழ்சடையும்	க	சுந
சுார்வுநமக்கு	ந	க00	தாழ்ந்துவரக்கொண்டு	உ	உந
சுி			தாளால்கடம்	ந	சுசு
சுிலம்பும்	ந	சு0	தாளாலுலகம்	ச	நடு
சுிறந்தவென்	ந	உசு	தானேதனக்குமவன்	ந	நஅ
சுிறந்தார்க்கு	உ	சசு	தானொருவனாகி	ச	எ0

பாசுரங்கள்.	திருவந்தாதி. பாசுர ஸங்க்யை.	பாசுரங்கள்.	திருவந்தாதி. பாசுர ஸங்க்யை.
தி		நாடினும்	க
திசையும்	க	நாமம்பலசொல்லி	ந
திரிந்தது	உ	நாம்பெற்ற	ப
திருக்கண்டேன்	ந	நாராயணன்	ச
திருநின்ற	ச	நாவாயிலுண்டே	ச
திருமகளும்	க	நான்முகனை	ச
திருமங்கை	உ	நான்முகைத்தலை	க
திறம்பாதென்	க	நி	க
திறம்பிற்றினி	உ	நிகழ்ந்தாய்	ச
திறம்பேல்மில்	ச	நிலைன்னும்	ச
து		நிறம்கரியன்	ப
துடரெடுத்த	உ	நிறம்வெளிது	ப
துணிந்தது	உ	நினைத்துலகில்	ந
தே		நினைப்பன்	ப
தெளிதாக	க	நின்றதோர்	ப
தெளிந்தசிலாதலத்தின்	ந	நின்றபெருமானே	ந
தே		நின்றுநிலமங்கை	க
தேசம்	ந	நின்றெதிராய்	ந
தேருங்கால்	ச	நி	ச
தேவராய்	ச	நீயன் றுலகனந்தாய்	உ
தோ		நீயன் றேகின்ற	ந
தொகுத்தவரத்தனாய்	ச	நீயும்திருமகளும்	ச
தொட்டபடை	ந	நீயேயுலகெல்லாம்	க
தொழிலெனக்கு	ச	நே	ச
தொழுதால்	ந	நெஞ்சால்	ந
தொழுதுமலர்	க	நெறியார்	உ
தோ		நெறிவாசல்	க
தாளவனை	க	நே	ச
தாளிரண்டு	உ	நேர்ந்தேனடிமை	உ
ந		ப	அ
கரமருள்	க	பகல்சுண்டேன்	உ
கரிழைத்து	உ	படிகண்டறிதியே	க
யவேன்	க	பழவட்டத்தாமரை	ந
லமேவலிது	ந	படையாரும்	க
யின்றுரைத்த	உ	பணிந்துயர்ந்த	க
ன்கோதும்	ந	பணிந்தேன்	ந
ன்மணி	ச	பண்டிப்பெரும்பதியை	ப
ன்றுபிணி	க	பண்டெல்லாம்	உ
நா		பண்புரிந்த	ந
கத்திணைக்குடந்தை	ச	பதிப்பகைஞர்க்கு	க
க்கொண்டு	ச	பதியமைந்து	ச
			உ

பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசரஸங்க்யை.	பாசரங்கள்.	திருவந்தாதி.	பாசரஸங்க்யை.
பயின்றதாவகம்	௨	௪௬	பேறென்றும்	௨	௬௨
பரிசுநறு	௨	௩	போ		
பலதேவரேத்த	௪	௬௬	பொருகோட்டோரேனமா	௧	௬
பழிபாவம்	௨	௨௦	பொருப்பிடையே	௩	௭௬
பழுதாகாது	௪	௮௬	பொருளால்	௨	௪௧
பழுதேபல	௧	௧௬	பொலிந்திருண்ட	௩	௬௭
பா			பொன்திகழும்	௧	௧௮
பாட்டுமுறையும்	௪	௩௬	போ		
பாறளவும்	௧	௩	போதறிந்து	௨	௭௨
பார்த்தகடுவன்	௩	௬௮	போதான	௪	௬௪
பாலன்றனது	௧	௬௬	ம		
பாலகனாய்	௩	௩௩	மகனாக	௨	௨௧
பாலில்	௪	௩	மகனொருவர்க்கு	௩	௬௨
பாற்கடலும்	௩	௩௨	மகிழலகு	௧	௪௬
பி			மகிழ்ந்தது	௨	௩௨
பிடிசேர்	௧	௬௭	மங்குல்தோய்	௪	௪௩
பிதிருமணமிலேன்	௪	௮௪	மண்ணுண்டு	௩	௬௧
பிரானுன்பெருமை	௧	௮௪	மண்ணும்மலையும்	௧	௧௦
பிரானென்றுநாளும்	௨	௩௬	மண்ணுலகம்	௨	௬௦
பின்னால்	௨	௬௧	மதிக்கண்டாய்	௨	௬௧
பின்னின்று	௨	௭௬	மதித்தாய்	௪	௧௨
பு			மயங்கவலம்புரி	௧	௮
புகழ்வாய்	௧	௭௬	மருந்தும்பொருளும்	௩	௪
புகுந்திலங்கும்	௩	௩௬	மலைமுகடு	௩	௪௬
புகுமதத்தால்	௩	௭௦	மலையாமை	௪	௪௬
புணர்மருதின்	௧	௬௨	மலையால்	௧	௨௭
புரிநதுமத	௩	௪௬	மலையேழும்	௨	௪௬
புரிந்துமலர்	௪	௪௬	மற்றாரியலாவார்	௨	௧௭
புரியொருகை	௧	௩௧	மற்றுத்தொழுவார்	௪	௨௬
பு			மனக்கேதம்	௪	௬௧
பெயரும்	௧	௬௭	மனத்துள்ளான்மாதல்	௩	௩
பெரியவரை	௩	௬௬	மனத்துள்ளான்வேங்கடத்	௨	௨௮
பெருகுமத	௨	௭௬	மனமாக	௧	௪௩
பெருவில்	௧	௪௦	மன்னுமணிமுடி	௩	௪௧
பெற்றம்பிணை	௩	௬௦	மா		
பெற்றார்தனை	௧	௨௦	மாலுங்கருங்கடலே	௧	௧௬
பே			மாலேநெடியோனே	௨	௧௦௦
பேசுவார்	௩	௨௧	மாலையரியுருவன்	௨	௪௭
பேய்ச்சிபாலுண்ட	௩	௨௬	மால்பால்	௩	௧௮
பேரேவரப்பிதற்றில்	௧	௬௬	மாறாயதானவனை	௪	௧௮
பேர்த்தனை	௨	௬௦	மாறுன்புகுந்த	௪	௨௭

பாசரங்கள்.	தருவந தாதி.	பாசர ஸங்க்யை.	பாசரங்கள்.	தருவந தாதி.	பாசர ஸங்க்யை.
முடிந்தபொழுதில்	ந	௮௬	வாய்மொழிந்து	ந	௯௦
முதலாவார் மூவர்	க	௯௬	வாரிகருக்கி	க	௯௧
முயன்றுதொழு	ந	௧௦௨	வாழும்வகை	ந	௧௦௬
முரணைவவி	க	௧௧௬	வாழ்த்தியவாயராய்	ந	௧௧௪
முன்னிலகம்	ந	௨௦	வாழ்த்துகவாய்	ச	௧௧௩
மே			வாறாகி	க	௧௨௨
மெய்தெளிந்தார்	ச	௧௧௪	வானுலவு	ச	௧௧௪
மே			வீ		
மேல்நான் முகன்	ச	௧௧௬	விண்ணகரம்	ந	௧௨௨
யா			வித்துமிட	ச	௨௧௧
யானேதவம்	௨	௭௪	விரலொடுவாய்	க	௨௨௪
வகையாறு	க	௧௧௭	விரும்பிவிண்மண்ணளந்த	ந	௨௧௧
வகையாலவனி	௨	௧௧௪	விரைந்தடைமின்	ச	௨௧௧
வகையால்மதியாது	ச	௨௧௧	வினக்காட்படுவர்	ச	௨௧௧
வடிக்கோல	௨	௨௨	வினையாலடர்ப்படார்	க	௨௧௧
வடிவார்	ந	௨௨	வீ		
வந்தித்தவனை	௨	௨௬	வீடாக்கும்பெற்றி	ச	௨௧௧
வந்துதைத்த	ந	௧௧௬	வீற்றிருந்து	ச	௨௧௦
வயிற்றழல	க	௧௧௬	வே		
வரங்கருதி	௨	௨௪	வெற்பென்றிருஞ்சோலை	௨	௧௧௪
வரத்தால்	க	௧௦௦	வெற்பென்றுவேங்கடம்பா		
வருங்கால்	ந	௨௪	முனைன்	ச	௧௦௦
வரைகுடை	க	௨௪	வெற்பென்றுவேங்கடம்பா	ந	௧௧௬
வரைச்சந்தன	௨	௭௬	வே [டும்		
வலமாக	ச	௧௧௬	வேங்கடமும்விண்ணகரும்	க	௭௭
வலிமிக்க	௨	௧௧௮	வேங்கடமேவிண்ணோர்	ச	௧௧௮
வழக்கன்று	௨	௧௧௬	வேந்தராய்	ச	௧௧௬
வழிநின்று	க	௭௬	வை		
வா			வைப்பன்	ச	௧௧௬
வாயவனை	க	௧௧௬	வையந்தகளியா	க	௧௧௬

இ ய ந் ப ா

ச - திருவந்தாதிகளி னட்டவணை

மு ந் தி ந் து.

